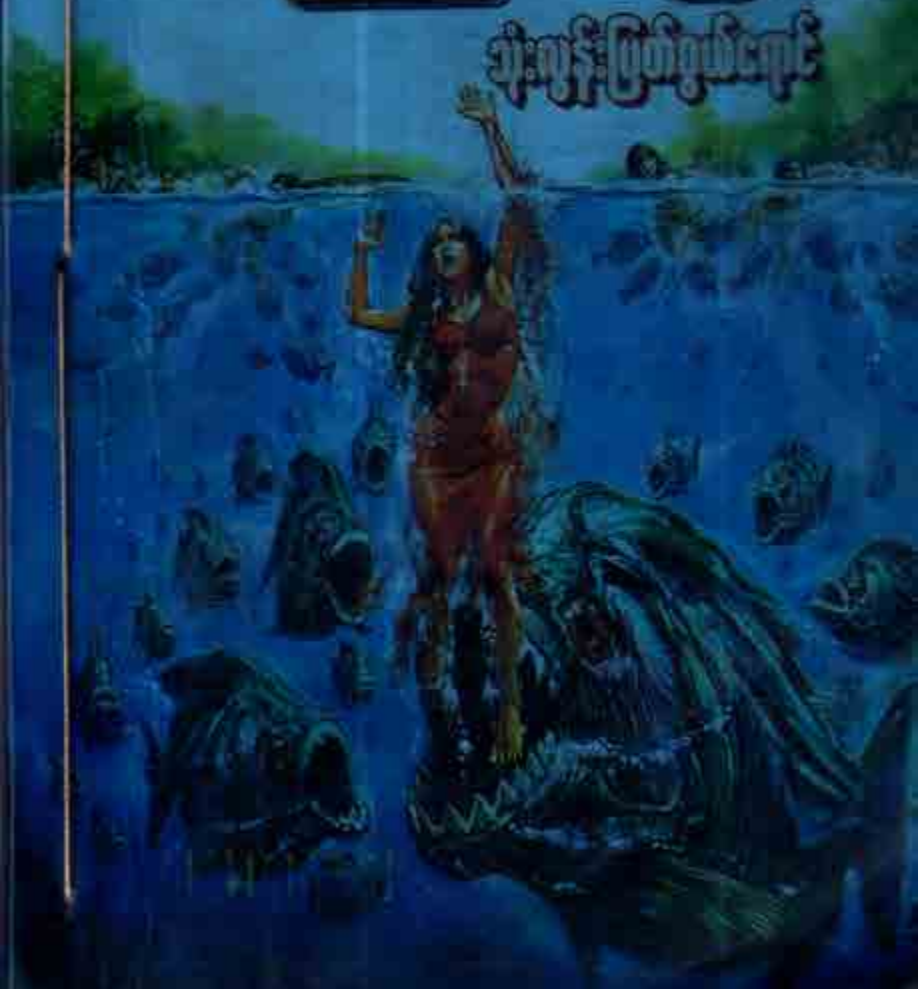

၁၉၅၅ ခု ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်ကို ဖော်ပြပါရှိသည်။

ကြိတ်ကြိတ်

အိုးလွန်းပြတ်စွယ်ရာ

အောင်မြင် တရား

ဇွန်လ ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၀ ရက်နေ့
 နံနက် ၈ နာရီ ၀၀ မှ စတင် ဖြန့်ချိ
 (၆) ဇွန်လ

အောင်မြင်အောင်မြင်
 အောင်မြင်အောင်မြင်
 အောင်မြင်

ဇွန်လ ၂၀၁၅ ခုနှစ်
 ဇွန်လ ၂၀ ရက်နေ့
 နံနက် ၈ နာရီ ၀၀ မှ စတင်
 ဖြန့်ချိ
 (၆) ဇွန်လ

အောင်မြင်

အောင်မြင်

ပုံနှိပ်ပတ်တမ်း

(သယံဇာတအားဖြင့်)

မိတ်ဆွေပေါများခြင်းသည် ကိုယ်ချမ်းသာမှုအတွက်
အထောက်အပံ့ ရစေနိုင်ပါသည်။
ထို့ထက် ရန်သူမရှိခြင်းက
စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် ပိုကောင်းပါသည်။

မိတ်ဆွေပေါများခြင်းသည်လည်းကောင်း၊
ရန်သူပေါများခြင်းသည်လည်းကောင်း၊
အခြားသူ ပြုလုပ်၍မရပေ။
သင်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။

အခွင့်အရေးဆိုသည်မှာ
အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ဆိုင်း၍ မျက်ခြေမပြတ်
စောင့်ကြည့်နေရသော အရာမျိုးဖြစ်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံ သင်အိပ်ပျော်နေသောအချိန်တွင်
အခွင့်အရေးက ကျော်ဖြတ်သွားတတ်သည်။

ကိုမု

မည်သည့်အရာကိုမူ
အလေးအနက် မထားတတ်သူသည်
အန္တရာယ်နှင့် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း
ပြုလုပ်နေခြင်းနှင့် သက္ကာန်တူပေသည်။

သင်တောတစ်စင်းပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းသည့်အခါ
တက်မကောင်းဖို့ အရေးကြီးသလို
ဘဝလမ်းကို လျှောက်လှမ်းသည့်အခါမှာလည်း
တည်ငြိမ်ပြောင့်မှန်သော စိတ်အဖော် လိုပါသည်။

လူတိုင်းအချစ်ကိုစိတ်ဝင်စားကြခြင်းမှာ
အချစ်၌ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော
စွန့်စားမှုတစ်ခု ပါသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

၄၅၇ ခံစားနိုင်စေမည်။
အချစ်ပေးခြင်း၊ ခံစားမှုပေးခြင်း

လူက ပုန်းနေသောအခါ
ရှက်တုတ်ရှက်တုတ် နှာမတွေ့နိုင်ပေ၊
အချစ်ပုန်းနေသည်အခါ
ဝိညာဉ်လိပ်ပြာက အလွယ်တကူ ရှာတွေ့နိုင်သည်။

ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ကို ပေးဖို့ လွယ်ကူပေမယ့်
ဆိုအချစ်ကို ထိုက်တန်တဲ့သူဆို ရောက်ဖို့နဲ့
သူ့လက်ခံဖို့ဆိုတာကတော့ အခက်အခဲ အများကြီး
ရှိတယ်။

အချစ်ဟာ အချိန်ကို ကုန်စေသလို
အချိန်ဟာလည်း အချစ်ကို ကုန်စေပါတယ်
အချစ်နှင့်အချိန် ထပ်တူကျနေခြင်းက
ပျော်စရာကောင်းသည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။

မျက်ရည်ဆိုတာ
အချစ်စစ် အချစ်မှန် ရှိသူတွေအတွက်ဖြစ်တယ်
အချစ်တု အချစ်ယောင် ရှိသူတွေရဲ့မျက်လုံးအိမ်မှာ
ခံစားမှုက ဖြစ်တဲ့ မျက်ရည်မရှိဘူး။

လူတစ်ယောက်ကို ထင်များများ ခွဲခြင်းလျှင်
သူ့အတွက် ပုဆိန်သွေးဖို့ အချိန်တော့
ပေးသင့်ပေးရမှာပဲ။

အချိန်ရဲ့သတ်မှတ်ချက်က
တစ်နေ့လျှင် (၂၄) နာရီဖြစ်တယ်
လူတစ်ယောက်အတွက် (၂၄) နာရီစလုံး
ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရပါလျက်
ဘာကြောင့် အပြေရလဒ်ခွင့် မတွေ့နိုင်ရတာလဲ။

အချစ်ရှိရင် သောကဆိုတာ ရှိမှာပဲ။
သောကမရှိတဲ့အချစ်ဟာ
အေးစက်မာကြောနေတတ်ပါတယ်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ
အခန်းများ

- အခန်း(၁) ဝိညာဉ်ကျွန်းပေါ်မှ မုန်တိုင်း၊ ဘန်စွယ်
- အခန်း(၂) မုန်တိုင်းကြားမှ သံယောဇဉ်
- အခန်း(၃) ဝိညာဉ်များနှင့် ပျော်မွေ့သူ
- အခန်း(၄) ပူးကပ်နေသောဝိညာဉ်နှင့် နတ်ဆရာအစွမ်း
- အခန်း(၅) ဝိညာဉ်သက်သေနှင့် ထူးဆန်းသောလက်ထပ်ဖွဲ့
- အခန်း(၆) စမင်တို့နှင့် ဝိညာဉ်တို့၏အရှင်မ
- အခန်း(၇) ထမန်းနှင့် ကျားဝိတ်ကျားမာန်
- အခန်း(၈) မာလုနှင့် ဂန္တီရုဗျူဂိုက်ချက်ျား
- အခန်း(၉) လူရိုင်းကျွန်းမှ အန္တရာယ်
- အခန်း(၁၀) ရေဘီလူးများနှင့် တိုက်ဖွဲ့
- အခန်း(၁၁) ထူးဆန်းသော ဝိညာဉ်ချင်းဆက်သွယ်မှု
- အခန်း(၁၂) ကံစေ့သည်ခြေနှင့် ဝရလောကသားများ
- အခန်း(၁၃) သုံးလွန်းပြတ်စွယ်ရောင်
- အခန်း(၁၄) ဝိဇ္ဇာနတ်တို့၏မရုဏ်သင်ပိုင်
- အခန်း(၁၅) ထမန်းနှင့် ယကွဲတွေကြည့်သည်ဖွဲ့
- အခန်း(၁၆) သံယောဇဉ် ဝိညာဉ်ကျွန်း

အခန်း(၁)

ဝိညာဉ်ကျွန်းပေါ်မှ မုန်တိုင်းမာန်စွယ်

ကျွန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်။
 နေသောကျွန်းဖြစ်သောကြောင့် တောအုပ်နှင့် တောင်ကုန်း
 ကောင်တန်းများသာရှိပြီး အခြားဘာမှမမြင်ရပေ။ ကျေးငှက်
 ရွှေ့ကန်များနှင့် သားရဲတိရစ္ဆာန်များကတော့ နေရာအနှံ့မှာ
 နေလေသည်။

ထိုကျွန်း၏အမည်မှာ 'ဝိညာဉ်ကျွန်း' ဖြစ်သည်။
 ထိုအမည်ကို ဆလုံများက ပေးထားခြင်းဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့

အတွက် အသုဘချရာတွင် အသုံးပြုသောကျွန်းသာဖြစ်ပေသည်။

ဆလုံတို့သည် ပင်လယ်ပြင်အန့် လှည့်လည်သွားလာနေကြသော်လည်း မိုးရာသီ ရောက်လာပါက သင့်တော်သော ကျွန်းတစ်ကျွန်း၌ ဝင်ရောက်နေထိုင်ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း လူများ သေဆုံးသွားသည့်အခါ အခြားသတ်မှတ်ထားသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ သွားရောက်ပို့ဆောင်လေ့ရှိသည်။

အသုဘ ချသောကျွန်းမှာ သီးသန့်ထားသောကျွန်းလည်းဖြစ်၏။

ဆလုံသေ "ရေမပျော၊ မြေမမြုပ်" ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိလေသည်။

ဆလုံတို့သည် သေခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ကြသူများမဟုတ်ပေ။ သေခြင်းသည် တမလွန်သို့ ကူးပြောင်းရန် ပေါင်းကူးတံတားဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားသည်။

အထူးသဖြင့် ဒုက္ခန္ဓာအတွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန်လမ်းဟူ၍လည်း သတ်မှတ်ကြသည်။

၎င်းတို့အတွက် မွေးဖွားခြင်းသည် ဒုက္ခတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်ရာ ခရီးအစဖြစ်ပြီး သေဆုံးခြင်းသည် ဒုက္ခန္ဓာအတွင်းမှ လွတ်မြောက်ခြင်းဖြစ်သူဟု ယုံကြည်ကာ သေရမည်ကို မကြောက်ရွံ့ကြပေ။

ထိုခံယူချက်သည် ဆလုံတစ်ဦးအတွက် ရိုးစင်းသော အလှတရားပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဆလုံတစ်ယောက်အတွက် မမွေးဖွားမီ အမိဝမ်းထဲ ရောက်ကတည်းက ကဗန်းလှေအိမ်ထဲမှ စခဲ့ရသည်။

မွေးဖွားလာပြန်တော့ လှေအိမ်နှင့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကလျှောက်မှာသာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်သည် သူတို့ဘဝ၊ ကမ်းစပ်သောင်တန်းများသည် သူတို့အတွက် မှီခိုရာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်သည့်အရွယ်မှစ၍ လှေထဲမှ ဆင်းသွင် ပင်လယ်ရေ၊ ပင်လယ်ရေမှ တက်လျှင် လှေပေါ် ရောက်ရင်းနှင့်ပင် လူ့ဘဝအတွက် သက်တမ်းအတော်များများကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့လေသည်။

ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ဝမ်းစာသည် အဓိကဖြစ်ပေရာ ဝမ်းစာမှာ ပင်လယ်ရေပြင်မှသာ ရနိုင်ပေသည်။

အဓိကဝမ်းစာ ပေးနိုင်သော ရှာဖွေရနိုင်သော ပင်လယ်ရေပြင်သို့ ဆင်းရသည်မှာလည်း မဆန်းတော့ပေ။

ဘဝဝမ်းစာ ရရှိရေးအတွက် အန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသော်လည်း ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်။

တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုမရှိသော ဘဝကိုလည်း သောကဟု သဘောမထားဘဲ ကဗန်းလှေအိမ်ကို သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြလေသည်။

၎င်းတို့သည် အသိပညာ ချို့တဲ့ကြသောကြောင့် နတ်ကီးကွယ်မှုကို များစွာယုံကြည်ကြသလို ဝိညာဉ်လောကကိုလည်း နှိပ်စားယုံကြည်မှု များလေသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာ သေဆုံးသွားသော်လည်း ၎င်း၏ဝိညာဉ်က တမလွန်ဘဝတွင် အမြဲရှိနေသည်ဟု ပါကြည်ထားကြလေသည်။

ဝိညာဉ်ကို မမြင်ရသော်လည်း ဖမ်းဆင်းနိုင်သော စွမ်းအားနှင့် ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်နိုင်သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။

တမလွန်ဘဝဟူသည် ဝိညာဉ်တို့ ဖျော်စံရာနေရာတစ်ခုဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

(ယခုရေးသားသောဇာတ်လမ်းမှာ ထိုယုံကြည်ချက်ကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသည့်ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။)

တမလွန်ဘဝသို့ ရောက်သွားသော ဝိညာဉ်သည် ယခင်လက်ရှိဘဝက ပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှု၊ ဆိုးမှုများကို ဆက်လက်ရရှိပြီး ထိုအကျိုးဆက်များကို ခံစားစံစားရသည်ဟုလည်း ယုံကြည်မှုရှိသည်။ သက်ရှိဘဝက အသုံးပြုခဲ့သော အမည်နာမကိုပင် ဆက်လက် သုံးစွဲသည်ဟု ထင်ကာ (ဝိအမည်ကို ခေါ်၍ တိုင်တည်ပြောဆိုကြလေသည်။

ဆလုံတို့သည် လူနေမှုအဆင့်နိမ့်၍ အသိပညာနည်းပါးသည်ဆိုသော်ငြားလည်း တမလွန်နှင့် ပတ်သက်သော ယုံကြည်မှုတော့ ရှိသည်။

၎င်းတို့ ယုံကြည်လက်ခံမှုမှာ ရိုးရှင်းလှသည်။

ဒီဘဝမှာ ကောင်းတာလုပ်ခဲ့လျှင် တမလွန်ဘဝတွင် ကောင်းတာ ရမည်၊ ဒီဘဝမှာ ဆိုးတာလုပ်ခဲ့လျှင် တမလွန်ဘဝတွင် ဆိုးကျိုးခံစားရမည်ဟူသော ခံယူချက်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မသေဆုံးမီ ဥပါဒန် အစွဲအလန်း မပါအောင် သတိပြုကြလေသည်။

ဥပါဒန်အစွဲအလန်းသည် ဝိညာဉ်ဘဝ၌ များစွာဒုက္ခပေးလှစွာရှိသည်ဟု လက်ခံထားကြလေသည်။

လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားပြီးနောက် ထိုသေဆုံးသူ၏မစွဲစေရန် ကျန်ခဲ့သူများက ဆောင်ရွက်ပေးကြရသည်။

သေသူစွဲလန်းသည်ပစ္စည်းများကို အလောင်းစွန့်ပစ်ကာအခါ တပါတည်း ထည့်ပေးလိုက်ကြသည်။

စွဲလန်းမှု ဥပါဒန် ဖြတ်သော နိုးရှင်းလှသည့် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဆလုံမိသားစုအတွင်း တစ်ဦးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားကာ ကျန်လူများက ဝိုင်းဝန်းငိုကြွေးကြသည်။

သေသူ၏ပြုလုပ်ခဲ့သော အပြစ်များ၊ မကောင်းမှုများကို သိထုတ်ပြောဆိုရသည်။

(ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကတော့ သေကာနီး လူတစ်ယောက်အနီးတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ပြောသွားပေးလေ့ရှိသည်။)

ဆလုံတို့ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။

မိသားစုများအပေါ် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဆိုးခဲ့ပုံ၊ ရက်စက်ပုံ၊ နှိပ်စက်ခဲ့ပုံများကို ငိုကြွေးပြောဆိုကြသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ခဲ့သောကြောင့် ယခုသေဆုံးသွားသောအခါ စိတ်နာလှကြောင်း ပြောရသည်။

လူ့ဘဝက ရက်စက်ခဲ့သောကြောင့် ဝိညာဉ်ဘဝ

ဘောက်သောအခါ မတွေ့လိုတော့သဖြင့် သံယောဇဉ်ဖြတ်
အဝေးသို့ ထွက်သွားရန်လည်း ပြောရသည်။

ထိုသို့ပြောခြင်းဖြင့် ဝိညာဉ်ဘဝ ခရောက်နေသူက စိတ်
နာပြီး ကျန်ရစ်သူမိသားစုများအား ခြောက်လှန့်နှောက်ယှက်ခြင်း
မပြုတော့ဘဲ အဝေးတစ်နေရာသို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထွက်
သွားသည်ဟု လက်ခံယုံကြည်ထားကြသည်။

အမှန်တော့ အသုဘသို့ လာရောက်ကြသော အခြား
မိတ်ဆွေများကလည်း သေသူ၏မကောင်းကြောင်းကို ဖွဲ့နွဲ့ပြော
ဆိုကြရလေသည်။

လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားသောအခါ အချို့က
လည်း ချက်ချင်းချသည်။ အချို့ကလည်း ရစ်ရက်သုံးရက်အထိ
ထားသည်။

၎င်းတို့အသုံးပြုသော သုသာန်မှာ နေထိုင်သောကျွန်း
ပေါ်မှာ မပြုလုပ်ဘဲ သီးသန့်ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ ထားသည်။

လူသူမနေသောကျွန်းတစ်ကျွန်းဖြစ်ပြီး သေဆုံးသူနှင့်
အတူ ၎င်းပိုင်ဆိုင်သောပစ္စည်းမှန်သမျှ အားလုံးယူဆောင်သွား
ကြကာ ဆလုံယောက်ျား သေလျှင် ရေတက်ချိန်မှာ သင်္ချိုင်းပို့ပြီး
မိန်းမသေလျှင် ရေကျချိန်မှာ ပို့ကြသည်။

ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လေးတိုင်စင် ထိုး၍
အခင်းများ ခင်းကာ အလောင်းကို စင်ပေါ် တင်ကြသည်။

အပေါ်မှ အဝတ် သို့မဟုတ် စောင်ပိုင်းများကို ဖုံးအုပ်
ပေးပြီး သေသူပိုင်ဆိုင်သည့်ပစ္စည်းများကို စင်အောက်၌ စုပုံချ
ထားပေးသည်။

အသုဘ ပို့သောအခါ အခြားလိုက်ပို့သူများက ၎င်းတို့
အသုံးများဖြင့် လိုက်ပို့ပေးကြသည်။

သေဆုံးသူမှာ လှေပိုင်ရှိလျှင် ထိုလှေကို ထက်ခြမ်းခွဲ၍
ထက်ခြမ်းကို စင်အောက်မှာ ချထားပြီး ကျန်တစ်ခြမ်းကို အ
လောင်းပေါ်မှာ အုပ်မိုးပေးထားလိုက်သည်။

အလောင်းကို ရေလည်းမမျှော၊ မြေမမြှုပ်ဘဲ လင့်စင်
ပေါ် တင်ထားသည့်သဘောမှာ အကယ်၍ သေဆုံးသူမှာ
အကယ်မသေဘဲ အသက်ပြန်ရှင်လာပါက စင်အောက်မှာ ထား
သောပစ္စည်းများနှင့် ရပ်တည်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ပို့ဆောင်ပြီး ရက်အတန်ကြာသောအခါ သေသူ၏
ဆွေမျိုးများက ထိုကျွန်းပတ်လည်သို့ လှေများဖြင့် ပတ်ကာ သေ
ဆုံးသူ၏အမည်ကို တကြော်ကြော်နှင့် ခေါ်ကြည့်ရသည်။

အကယ်၍ မသေဘဲ အသက်ပြန်ရှင်နေလျှင် ပြန်ခေါ်
သွားရန်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ လာခေါ်ရင်းမှာပင် ထိတ်လန့်ဖွယ်
ကြောင်းသော အဖြစ်အပျက်များကို ကြုံတွေ့ရသည်လည်း
ဖြစ်သည်။

တစ်ခါက ဆလုံလူမျိုးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားသဖြင့်
ပိုင်ဆိုင်ရှိရာကျွန်းပေါ်သို့ သွားတင်ထားကြလေသည်။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျန်ခဲ့သောဆွေမျိုးများက
ကျွန်းအနီးသို့ လှေဖြင့် ပတ်ကာ သေဆုံးသူ၏အမည်ကို ဟစ်
အော်ကြလေသည်။

“ကံပရေ . . . ကံပ”

“ကံပရေ . . . ကံပ”

၎င်းတို့ရောက်သွားသောအချိန်မှာ ညနေစောင်းအချိန် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပတ်ခေါ်ကြစဉ် တစ်နေရာသို့ ရောက်သော အခါ ကျွန်းပေါ်မှ ပြန်ထူးသံ ကြားရလေသည်။

“ကံပရေ . . . ကံပ”

“ငါဒီမှာဟေ့”

“ကံပလားဟေ့”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် နင်မသေသေးဘူးပေါ့”

“အေး . . .”

သို့ကြောင့် လှေကို အသံကြားရာနေရာသို့ ထိုးကပ် လိုက်သည်။

သူတို့လှေဆိတ်သည်နှင့် တောတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ . . .

သူတို့အားလုံး သေပြီဟု ထင်ကာ သင်္ချိုင်းသို့ ပို့ထားခဲ့ သော ကံပဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။

ကံပကို မြင်တော့ အားလုံးဝမ်းသာအားရနှင့် အပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။

“နင်မသေသေးတာ သိရတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ငါတို့ ပြန်ကြရအောင်”

“အခု အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီမှာ ညအိပ်ပြီး မနက်လင်းမှ ပဲ သွားကြတာပေါ့၊ နောက်ပြီး ငါ့ပစ္စည်းလေးတွေလည်း သိမ်း စရာ ရှိသေးတယ်၊ နင်တို့ စားဖို့လည်း အစားအသောက်တွေ

ဒီတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ထိုကျွန်းပေါ်တွင် တစ်ညအိပ်ကြရန် သဘောတူကြလေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်တော့ ကံပဆိုသူက ၎င်းရှာဖွေ ခဲ့စဉ်ထားသော ငါး၊ ပုစွန်၊ ဂဏန်း၊ ခရုဟင်းတို့ဖြင့် ကျွေးမွေး လေသည်။

ထိုအထဲတွင် လူခေါင်းလောက် ကြီးသော ငါးခေါင်း ဟင်းတစ်မျိုးပင် ပါသေးသည်။

၎င်းတို့တတွေသည် သေရွာပြန်ကံပ ချက်ပြုတ်ထား သော အစားအစာများကို တဝတပြီ စားသောက်ကြပြီးနောက် တောစပ်မှာပင် အိပ်ကြလေသည်။

ကံပကလည်း သူတို့နှင့်အတူ လာအိပ်သည်။

ညအချိန်ရောက်လာသောအခါ တောထဲမှာ တစ္ဆေသရဲ များ ရောက်လာပြီး အမျိုးမျိုး ခြောက်လှန့်ကြလေတော့သည်။

“ကံပရေ . . . သရဲခြောက်နေပြီဟေ့၊ ရွာပြန်မှဖြစ်မယ်”

ဟု အိပ်နေသော ကံပကို လှုပ်နှိုးလိုက်သောအခါ ကံပ က ထလာလေသည်။

ထိုအခါ ကံပမှာ အသက်ပြန်ရှင်နေသည် မဟုတ်ဘဲ သရဲဖြစ်နေမှန်း သိရလေတော့သည်။

အိုးများအတွင်းမှ ၎င်းချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော ဟင်း များမှာလည်း တကယ့်ဟင်းများ မဟုတ်ဘဲ လူအရိုး၊ ဦးခေါင်းနှင့် အခြားရွံရှာဖွယ်ရာများသာဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရတော့မှ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ကမ်းစပ်သို့ ပြန်ဆင်းပြေးရတော့သည်။

သို့တိုင်အောင် နောက်မှ လိုက်လာသော သရဲသဘက် များကို အတိုင်းသား လှမ်းမြင်ကြရသေးသည်။

ကမ်းစပ်မှ လှေခွာထွက်လာသောအခါမှသာ ကျွန်းပေါ် မှာ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကြောင့် သင်္ချိုင်းရှိသောကျွန်းပေါ် မှာ မည်သူမှ ညအိပ်မနေဝံ့ကြတော့ပေ။

ယခု သင်္ချိုင်းရှိသောကျွန်းပေါ်၌ လူတစ်ယောက် ရောက်နေလေသည်။

၎င်းမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ အသက် (၁၈)နှစ်ကျော် (၁၉)နှစ်ခန့်သာ ရှိသော နဒီဆိုသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဆလုံလူမျိုးစစ်စစ် မဟုတ်သော်လည်း ဆလုံ များ နေသောရွာ၌ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

အသားညိုညိုနှင့် ရုပ်ရည်က ချောကာ သတ္တိကောင်း သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကဗန်းလှေတစ်စင်းနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ပင်လယ် ပြင်သို့ ထွက်ကာ ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်နိုင်သူဖြစ်သည်။

ယခုလို မိုးလေပြင်းထန်စပြုလာပြီဖြစ်သော မိုးဦးကျ ရာသီမျိုးတွင် ပင်လယ်ပြင် နေရာအနှံ့အပြားတွင် သားငါးရှာဖွေ ကြသူများအားလုံး နီးစပ်ရာကျွန်းများ၊ ရွာများသို့ ပြန်လာကာ မိုးလေခိုအောင်းကြသည်။

အကြောင်းမရှိဘဲ ပင်လယ်ပြင်သို့ မထွက်ကြတော့ပေ။ နဒီက ယခုလို ရာသီမျိုးမှာမှ ကဗန်းလှေတစ်စင်းနှင့် တစ်

ယောက်တည်း သင်္ချိုင်းရှိရာ ဝိညာဉ်ကျွန်းသို့ လာရောက်ခဲ့ခြင်း ှစ်သည်။

သူမတို့ နေသော မယ်ဇာလက်ကျွန်းနှင့် ဝိညာဉ်ကျွန်း မှာ ဝေးလှသည် မဆိုသာသော်လည်း သွားရေးလာရေး လွယ်ကူ သောနေရာမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။

ပင်လယ်ပြင်၏သဘာဝအတိုင်း အဝေးမှ လှမ်းကြည့် ဝှဉ်က မြင်ရသော်လည်း တကယ်သွားပါက တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်ပေ။

သို့ပြင် လှိုင်းလေပြင်းထန်လျှင်တော့ သွားလာ၍မရနိုင် ပေ။ နဒီတစ်ယောက် မယ်ဇာလက်ကျွန်းမှ ထွက်လာကာစ အချိန်၌ ရာသီဥတုက မဆိုးဝါးသေးပေ။

သို့သော် ပင်လယ်ပြင် နေရာအနှံ့အပြားမှာတော့ မှိုင်း ထန်လျက်ရှိနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

အခြေအနေမှာ အချိန်အခါမရွေး မုန်တိုင်းကျလာနိုင် သည်။ လေမိုးသည်းထန်လာနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း နဒီသည် အရာရာကို ကြောက်ရွံ့တတ်သူ မဟုတ် သဖြင့် လှေတစ်စင်းနှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဝိညာဉ်ကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ စီးလာသော ကဗန်း လှေကို လေမိုးလွတ်လောက်မည့်နေရာတစ်ခုတွင် ကြိုးဖြင့် ခိုင် မအောင် ချည်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်းပေါ် တက်လာခဲ့သည်။

ပင်လယ်ပြင်မှာ မည်းမှောင်နေသောကြောင့် ကျွန်းပေါ် မှာလည်း အမှောင်ဖုံးနေလေသည်။

ထိုကျွန်းသည် အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရှိကြသော ကျွန်းစုက

လေးများမှ ဆလုံများ သေဆုံးသောအခါ အလောင်းကို လာရောက် စွန့်ပစ်ရာနေရာဖြစ်သောကြောင့် ကမ်းစပ်နှင့် မနီးမဝေးတော့ထဲတွင် အလောင်းတင်သော လေးတိုင်စင်အချို့ကို တွေ့ရသည်။

အချို့အလောင်းများမှာ အရိုးစုံဘဝ ရောက်နေပြီ အချို့လည်း မရှိတော့ပေ။

တောတိရစ္ဆာန်များ ဖျက်ဆီးကြသောကြောင့် အချို့လေးတိုင်စင်ပင် ပြိုကျနေပေပြီ။

အချို့နေရာများမှာ သေဆုံးသူ၏ပစ္စည်းများကို ခြေစာလက်ရာမပျက် ရှိနေသေးသော်လည်း အချို့နေရာမှာတော့ ဘာမှမရှိတော့ပေ။

အနီးတဝိုက်မှာ ရှိသောလူအချို့ကလည်း သေဆုံးသူအတွက် ထားသောပစ္စည်းများကို လာရောက်ခိုးယူတတ်ကြသည်။

နဒီမှာ ကျွန်းပေါ်သို့ တက်လာစဉ် တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ အပုတ်နဲ့ ရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သော် အခါ မလှမ်းမကမ်းမှာ လေးတိုင်စင်ဖြင့် တင်ထားသော အလောင်းတစ်လောင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။

လာရောက်တင်ထားသည်မှာ မကြာသေးသောကြောင့် အပုတ်နဲ့ ထွက်နေသောအဆင့်သာ ရှိသေးသည်။

နဒီက ထိုနေရာမှ ကွင်းကာ တောစပ်သို့ ဝင်လာသည်။

တောတွင်းမှာလည်း စင်ဟောင်းအချို့ ရှိသေးသော်လည်း အချို့မှာ အရိုးမျှသာ ရှိတော့သည်။

ထိုနေရာတွင် မကြာသေးခင်ကမှ ဆောက်ထားသည့် လေးတိုင်စင်တစ်စင်ရှိသည်။

စင်ပေါ်မှာလည်း မကြာသေးခင်ကမှ သင်္ဂြိုဟ်ထားသော အလောင်းတစ်လောင်းရှိနေသည်။

အလောင်းမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

သူ့မောင်လေး မန်စီ၏အလောင်းပင်ဖြစ်သည်။

မန်စီမှာ အသက်(၁၅)နှစ်မျှသာ ရှိသေးပြီး ဝမ်းရောဂါဖြစ်ကာ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသဖြင့် ဝိညာဉ်ကျွန်းပေါ်မှာသာရောက်သင်္ဂြိုဟ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

နဒီမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ရှိသောကြောင့် မန်စီကို များစွာချစ်ခင်လေသည်။

မန်စီကလည်း သူမအပေါ်မှာ ချစ်ခင်တွယ်တာလေသည်။

ယခုတော့ သေခြင်းတရားက သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်၏ချစ်ခြင်းကို ခွဲခွာသွားခဲ့လေပြီ။

နဒီမှာ မောင်ဖြစ်သူ၏အလောင်းစင်ရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ စင်တိုင်ကို ကိုင်ပြီး မျက်ရည်များ ကျလာတော့သည်။

“မန်စီ... နင့်ရဲ့ဝိညာဉ် အခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ ဆို၍ ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ရှိသေးရင် အစ်မဆီကို လာခဲ့ပါဦး။ မောင်လေးရယ်။

ငါတို့တွေရဲ့ဘဝတွေ ဆင်းရဲလွန်းလို့ နင်အခုလို သေခဲ့ရတာ နှင့်ရောဂါကို ဆေးကုပေးရင် အသက်ရှင်နိုင်ပါလျက်နဲ့ ဆေးကုမပေးနိုင်လို့ နင်သေရတာ၊ အစ်မစိတ်မကောင်းပါဘူး။

မောင်လေးရယ်”

သူမ၏တီးတိုးပြောဆိုနေသော အသံများက အလောင်းစင် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် ယုံ့နဲ့ သွားလေသည်။

“ငါအခုရောက်လာတာ နှင့်ရဲ့ဝိညာဉ်ကို မှာစရာရှိလို့ပါ။ နှင့် ဒီနေရာက နေသွားတော့မယ်ဆိုရင် ဒီနေရာကနေ အခြားနေရာကို ရောက်အောင် သွားပါ။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးနဲ့ ဝေးရာကို သွားပါ။ မြို့ရွာတွေ ရှိတဲ့နေရာကို ရောက်အောင် သွားပါ။

အဲဒီနေရာတွေမှာ လူတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ပိုက်ဆံတွေ၊ အဝတ်အထည်တွေ၊ စားစရာတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီနေရာမျိုးမှာပဲ နေတော့နော်။

မနက်မိုးလင်းလာရင် ပင်လယ်ရေပြင်ကိုသာ မြင်ရတယ်။

ညအမှောင်ဖုံးသွားတော့လည်း ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာပဲ မိုးချုပ်ရတယ်။ လှိုင်းတွေ ထနေတဲ့ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ဟာ ငါတို့ဘဝကို ပြောင်းလဲမှု မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး”

ပြောရင်းမှာပင် နဒီ၏မျက်နှာပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေတော့သည်။

“မနက်မိုးလင်းလာရင် အရှေ့ဘက်ရေပြင်ပေါ်က နေလုံးကြီး ထွက်လာတယ်။ မိုးချုပ်တဲ့အခါကျတော့ အနောက်ဘက်ရေပြင်အောက်ကို နေလုံးကြီးက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝင်သွားတယ်။ အဲဒါ မပြောင်းလဲတဲ့ သဘာဝတရားပဲ။

တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကလည်း အဲဒီလိုပဲ ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲမှု မရှိခဲ့ဘူး။

မွေးကတည်းက ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာ မွေးလာတယ်။ သေတော့လည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာပဲ သေကြရတယ်”

ထိုအခိုက်မှာပင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းဘက်လာသည်။ အဝေးဆီမှ လေပြင်းတိုးသံများကို တခေါ်ခေါ်နှင့် ကြားနေရသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာမွေး၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့သော နဒီအဖို့ ထိုအခြေအနေသည် မကြာခင် ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းတစ်ခု တိုက်ခတ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကင်က သိလိုက်သည်။

“မောင်လေး... နှင့်ရဲ့ဝိညာဉ် ဒီနေရာမှာ ရှိနေသေးရင် အစ်မပြောတာကို နားထောင်ပါ။

ဒီနေရာကနေပြီး နောက်တစ်နေရာကို ရောက်အောင် သွားပါ။ ပင်လယ်ပြင်နဲ့ ဝေးရာအရပ်ကို သွားပါ။

ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်စေဖို့ အစ်မ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ထိုအခိုက်မှာပင် မုန်တိုင်းက ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်လာတော့သည်။

လေပြင်းတိုက်ခတ်သံများ၊ သစ်ပင်ကြီးများ ကျိုးပြတ်ကျသံ၊

ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားရာမှ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ပွတ်ကြိတ်သံများ၊ ပင်လယ်ပြင်မှ လှိုင်းလုံးကြီးများ ကြွတက်လာသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

စောစောက ငြိမ်သက်နေဟန်ရှိသော ပင်လယ်ရေ

မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မုန်တိုင်း၏အစွယ်ရာများ ထင်လာချေပြီ။
မကြာမီ လေပြင်းနှင့်အတူ မိုးသီးမိုးပေါက်ကြီးများ ကျ
လာလေတော့သည်။

အစန်း(၂)

မုန်တိုင်းကြားမှ သံယောဇဉ်

မုတ်သုံရာသီဦး၏မုန်တိုင်းအရှိန်သည် ပြင်းထန်စမြဲဖြစ်
၏။ လေပြင်းနှင့်အတူ ပါလာသော မိုးစက်မိုးပေါက်ကြီးများသည်
ပင် ကြောက်စရာကောင်းလှလေသည်။

လေပြင်း၏တိုးဝှေ့မှုကြောင့် သစ်ပင်ကြီးများ တစ်ပင်ပြီး
တစ်ပင် တဝေါဝေါနှင့် ပြုလဲကျကုန်သလို မြေပေါ်မှ အလောင်း
တင်သည့် လေးတိုင်စင်များပင် မြေပေါ်သို့ လဲကျကုန်သည်။
ကမ်းစပ်ဘက်မှာ တဝေါဝေါနှင့် ဒီလိုင်းတက်သံများကို

ကြားရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ထိုဒီရေလှိုင်းများက အိမ်လုံးတောင်လုံး တမျှ ကြီးမားလာကာ ကျွန်းများကိုပင် ရေအောက်ရောက်အောင် ဖုံးအုပ်ပစ်တတ်လေသည်။

နဒီမှာ စိတ်ဓါတ်ကြံ့ခိုင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်စေကာမူ ထိုမျှကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသောအခါ စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာသည်။

အစိုးရိမ်ဆုံးက သူမစီးလာသော ကဗန်းလှေအတွက် ပင် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ထိုလှေကို ပင်လယ်ဒီလှိုင်းများက ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း၊

ဒီရေနှင့် ပင်လယ်ထဲသို့ ဆွဲချသွားလျှင်သော်လည်းကောင်း ပြန်စရာလှေ မရှိတော့ပေ။

ထိုအခါ ဝိညာဉ်ကျွန်းပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း နေရပေတော့မည်။

နောက်တစ်ကြိမ် အသုဘ ပို့သူများ ရောက်မလာမချင်း ပြန်ခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပင်လယ်ရေများက ကျွန်းပေါ်သို့ တက်လာပြီဖြစ်ရာ သောင်များ မြှုပ်သွားပြီး ကမ်းခြေသို့ပင် ရောက်လာချေပြီ။

မကြာခင် ကမ်းပေါ် တက်လာတော့မည်။

နဒီမှာ လှေအတွက် ပူပန်မှုများကို မေ့ထားပြီး ဘေးလွတ်ရာသို့ တက်ပြေးရလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မလှမ်းမကမ်းနေရာဆီမှ တောတိုးလာ

သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ပထမတော့ ကျွန်းပေါ်မှာ ရှိနေသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်သော်လည်း ဘာထဲမှ တိုးထွက်လာသူမှာ လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်လစ် ကြံ့ခိုင်သော လူရွယ်တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

လူရွယ်က နဒီကို မြင်သောအခါ အံ့ဩသွားဟန်ရှိသည်။

“နင် . . . လူလား”

ဟု လှမ်းမေးသည်။

“အိုး . . . လူမဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရမလဲ”

“မဟုတ်ဘူး . . . ဒီကျွန်းက လူသေတွေ ထားတဲ့ကျွန်းမို့ နင့်ကို နာနာဘာဝ ထင်လို့ မေးတာ”

“ငါက လူအစစ်ပါ။ ဒါထက် နင်ကရော လူအစစ်ပဲလား”

“ငါက လူအစစ်ပါ။ ငါ့နာမည်က နီမောင်လို့ ခေါ်တယ်။ ပင်လယ်ထဲက ငါးဖမ်းသမားတစ်ယောက်ပဲ။ မုန်တိုင်းမိလို့ ဒီကျွန်းမှာ ဝင်ခိုရင်း ကမ်းစပ်မှာ ကဗန်းလှေတစ်စင်း နစ်နေတာ တွေ့လို့ တက်ကြည့်တာ။ ဒါထက် အသုဘ လာချတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါထက် အခြားအဖော်တွေရော . . .”

“မပါဘူး . . . ငါတစ်ယောက်ထဲ လာတာ”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်မှာ များစွာအံ့ဩသွားပြန်လေသည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မယုံကြည်သော အမူအယာလည်း
ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။

ဒီလောက်ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းလှသော ဝိညာဉ်
ကျွန်းလို့နေရာမျိုးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း အသုဘ
လာချတာကတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ပေ။

သို့သော်လည်း အချေအတင် ငြင်းနေဖို့ အချိန်မရတော့
ပေ။

မုန်တိုင်းက တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာသလို ပင်လယ်
ပြင်မှ ဒီလှိုင်းကြီးများကလည်း ကမ်းပေါ် ပြေးတက်လာကြပေပြီ။

ကမ်းစပ်မှာ ဆောက်ထားသော လူသေတင်သည့် လေး
တိုင်စင်များမှာပင် ဒီရေလှိုင်းနှင့်အတူ ရေထဲသို့ မျောပါသွားကြ
လေသည်။

“ငါတို့ ဒီနေရာမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ မကြာ
ခင် ဒီရေလှိုင်းတွေက ဒီနေရာ ရောက်လာတော့မယ်”

“ဘယ်နေရာ သွားမှာလဲ”

“ဟိုဘက်နားမှာ ကုန်းမြင့်တစ်ခု ရှိတယ်၊ ဂူပေါက်တွေ
လည်း ရှိမယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီသွားမှဖြစ်မယ်”

ပထမတော့ နဒီမှာ ဝေခွဲမရအောင်ဖြစ်သွားသည်။

နောက်ဖက်နားမှ တက်လာသော ဒီရေလှိုင်းများက
လည်း ကျွန်းပေါ် ရောက်လာချေပြီ။

သူမအတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့ပေ။

သို့ကြောင့် နီမောင်ခေါ်ရာနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်
လိုက်လာလေတော့သည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ ကန့်လန့်ဖြတ် ဆီးတားနေ
သော ချောင်းတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။

ချောင်းထဲမှာ သာမန်ရေလောက်သာ ရှိနေသေးသည်။
ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းမှာတော့ တောင်ကုန်းအမြင့်
တစ်ခုရှိသည်။

ထိုနေရာ ရောက်အောင်သွားနိုင်မှ စိတ်ချရမည်မို့ ထို
ချောင်းကို ဖြတ်ကူးကြရတော့မည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ချောင်းအထက်ပိုင်းဆီမှ တဝေါဝေါနှင့်
အသံများကို ကြားလာရသည်။

တောင်ကျရေများ စီးကျလာနေပြီ။

“ငါတို့ အမြန်ကူးကြမှဖြစ်မယ်”

“လွတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဒီဘက်မှာ နေလို့မှ မရတာ၊ တော်ကြာ အခြေအနေ
ဒီထက်ပိုဆိုးလာနိုင်တယ်၊ အမြန်ကူးကြစို့”

ဟု ပြောကာ နီမောင်က ရွေ့မှ အရင်ကူးသည်။

နီမောင်ကူးသွားတော့ နဒီကပါ လိုက်ကူးရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူတို့အထက် ကိုက်အနည်းငယ် ကွာ
သောနေရာလောက်ဆီမှ ရေလုံးကြီးများ ထိုးကျလာနေသည်ကို
လှမ်းမြင်ကြရသည်။

ရေထဲမှာ သစ်တုံးသစ်ကိုင်းများနှင့် အပင်လိုက် အမြစ်
ကျွတ်ပါလာသော သစ်ပင်ကြီးများပါ ရောထွေးကာ ပါလာကြ
သည်။

ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် အတော်နီးလာချေပြီ။

နီမောင်က တဖက်ကမ်းသို့ ရောက်လုချိန်မှာ နဒီက ရေလယ်လောက်မှာပင် ရှိနေသေးသည်။

“မြန်မြန်ကူး... မြန်မြန်ကူး”

နီမောင်က စိုးရိမ်တကြီး အော်ပြောသော်လည်း အောက်မှ ရေစီးအားကြောင့် နဒီမှာ ရှေ့သို့ သိပ်မရောက်တော့ပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခြေချော်ကာ လဲကျသွားသဖြင့် ရေစီးနှင့် မျောပါသွားတော့သည်။

“ဟာ... ”

နီမောင်က ချက်ချင်းပြန်လှည့်ပြီး လိုက်ဆွဲရာ အတော်ဝေးဝေးရောက်မှ ဖမ်းမိတော့သည်။

တဝေါဝေါနှင့် စီးကျလာသော ချောင်းရေများကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာချေပြီ။

နောက်ဆုံး နီမောင်က နဒီလက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲပြေးတော့ ကမ်းစပ်ရောက်သွားလေသည်။

သူတို့ ကမ်းပေါ် တက်နေစဉ်မှာ တောင်ကြောပေါ်မှ ကျလာသောရေလုံးကြီးက အနားရောက်လာတော့သည်။

ထို့နောက်တွင် နှစ်ယောက်သား ကမ်းပေါ် ရောက်အောင် ကြိုးစား၍ တက်ရတော့သည်။

ကမ်းစပ်ပေါ် ရောက်ရုံရှိသေးသည်။ သစ်ပင်သစ်ကိုင်း၊ သစ်တုံးများ၊ အမှိုက်သရိုက်များ၊ တိရစ္ဆာန်အသေကောင်များကို သယ်ဆောင်လာသော တောင်ကျချောင်းရေက အနီးမှ တဝေါဝေါနှင့် ဖြတ်သွားလေတော့သည်။

ကမ်းပေါ် ရောက်သောအခါ လေမိုးကွယ်သော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ခဏဝင်နားကြသည်။

လျှပ်စီးရောင်များက တဝင်းဝင်းနှင့် ရှိနေရာ ထိုအခါမှပင် မိမိအား ကယ်တင်လိုက်သော နီမောင်မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။

နီမောင်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ယောက်ျားပီသသောမျက်နှာနှင့် ကိုယ်ဟန်အနေအထားရှိသည်။

လည်ဂုတ်အထိ ဝဲကျနေသော ဆံပင်ရှည်တို့မှာ မိုးရေကြောင့် မျက်နှာပေါ်သို့ ဝဲကျနေကာ တဝက်တပျက် ဖုံးကွယ်နေသည်။

လက်မောင်းရင်းအထိ ဖြတ်ထားသော အင်္ကျီဟောင်းနှင့် ဒူးဆစ်ကျော်ရုံသာ ရှည်သော ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ အဝတ်အစားများမှာ ရေစိုနေသောကြောင့် ၎င်း၏ကျစ်လစ်သန်မာသော ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများကို ဖော်ပြနေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

နီမောင်ကလည်း မိမိရှေ့မှာ ရှိနေသော မိန်းကလေးကို တိတ်တခိုး အကဲခတ်ကြည့်သည်။

နက်မှောင်ရှည်လျားသောဆံပင်ရှည်တို့နှင့် မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း စသည်တို့မှာ သာမန်ထက် ပိုမိုချောသယောင်ရှိပြီး အသားရောင်မှာ ညိုသည်။

ရေစိုနေသောအဝတ်များက ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့၏အလှကို ထုဆစ်ပြနေသယောင်ရှိသည်။

“နှင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“နဒီ. . .”

“ဘယ်ကျွန်းမှာ နေတာလဲ”

“မယ်ဇာလက်ကျွန်းမှာ နေတယ်”

“ဒီကျွန်းပေါ် တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ဟင်”

“ငါ့မောင်လေး သေသွားတာ သိပ်မကြာသေးဘူး အောက်မေ့လို့ လာကြည့်တာ”

“နင်အတော်သတ္တိကောင်းတာပဲ၊ တကယ်လို့ လှေမနီ တော့လို့ မပြန်နိုင်ရင် ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဘယ် လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီလိုပဲ နေရမှာပေါ့၊ လာတုန်းကတော့ အခုလိုမုန်တိုင်း ကျမယ်မှ မထင်တာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို အခုလို အကူအညီပေးတဲ့ အတွက် နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါထက် နင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“နီမောင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ပလော့ကကျွန်းမှာ နေတယ် အလုပ်ကတော့ ပင်လယ်ထွက်ပြီး ငါးရှာတယ်၊ ကမာကောင် ငုတ်တဲ့အလုပ် လုပ်တယ်၊ ဒီကနေ့မှ ဒီဘက် ထွက်လာရင်းနဲ့ မုန်တိုင်းမိတာပဲ”

“နင်တစ်ယောက်တည်း လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး. . . လှေပေါ်မှာ အဖော်တွေ ပါသေး တယ်၊ ငါတို့ အရင်က ဒီဘက်တွေကို မလာဘူး၊ အခုတစ်ခေါက် မှ လာရင်းနဲ့ မုန်တိုင်းမိတာ၊ နင်နဲ့ တွေ့ဖို့များ တမင်ဖြစ်လာ သလား မသိဘူး”

ဟု နီမောင်က ပြောရာ နဒီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီအတိုင်း နေလို့တော့ မရဘူး၊ တော် ကြာ အအေးပတ်ပြီးသေသွားလိမ့်မယ်၊ အခုနေ လှေရောက် အောင် ပြန်ဆင်းဖို့လည်း မလွယ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ဂူပေါက် တစ်ခုခုထဲ ဝင်ပြီးမိုးခိုကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ကျွန်း၏အမြင့်ဆုံးအပိုင်း ရှိရာဘက်သို့ ဘက်လာခဲ့ကြသည်။

အချိန်ကလည်း မှောင်စပျိုးနေပြီ။

မုန်တိုင်းကလည်း အရှိန်ကောင်းနေဆဲပင်ရှိသေး၏။

လေပြင်းတိုက်ခတ်သံ၊ မိုးသီးမိုးပေါက်များ ကျသံ၊ သစ် ပင်ကြီးများ ပြိုလဲကျသံများကို အဆတ်မပြတ် ကြားနေရသည်၊ မိုးခြိမ်းသံနှင့် လျှပ်စီးလက်ခြင်းများကလည်း ကောင်း ကင်အနံ့အပြားမှ ပေါ်ထွက်နေသည်။

အဘယ်မျှပင် ကြံ့ခိုင်သည်ဆိုသော်လည်း ဆိုးဝါးသော ရာသီဥတု၏နှိပ်စက်မှုကြောင့် နဒီတစ်ယောက် မေးခိုက်ခိုက်တုန် အောင် ချမ်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် နီမောင်က သူမလက်တစ် ဖက်ကို ဆွဲကာတက်ခဲ့ရသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကံအားလျော် စွာ ဂူပေါက်ဝတစ်ခုကို တွေ့ကြရသည်။

ဂူမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး အတွင်း၌ အမှိုက်သရိုက် များစွာရှိနေလေသည်။

ဦးစွာ ဂူအတွင်းပိုင်း၌ အခြားတိရစ္ဆာန်များ ရှိမရှိကို အရင်ကြည့်ရသေးသည်။

စိတ်ချရတော့မှ နှစ်ယောက်သား အတွင်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။ အတွင်း၌ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနှင့် သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းခြောက်များ ရှိနေသည်။

အတွင်းရောက်မှ နဒီမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်သည်အထိ ချမ်းတက်လာလေတော့သည်။

“နင်သိပ်ချမ်းနေရင် ငါမီးမွှေးပေးမယ်”

“ဘယ်လိုမွှေးမှာလဲ”

“ကျောက်တုံးရှိရင် မီးရှိတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ အရွယ်တော် ကျောက်တုံးနှစ်တုံးကို ရှာကာ ပွတ်လေသည်။ အတန်ကြာအောင် ပွတ်သောအခါ ကျောက်တုံးနှစ်တုံးက မခဲနိုင်အောင် ပူလာသောအခါ အဝတ်မဖြင့် ကိုင်ကာ ပွတ်ပြန်လေသည်။

နောက်ဆုံး ညှော်နဲ့ထွက်လာတော့မှ ထိုကျောက်တုံးအပေါ်သို့ သစ်ရွက်ခြောက်များ စုပုံတင်ပေးလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ အပူရှိန်ကြောင့် သစ်ရွက်ခြောက်များက တွန့်လိမ်ကာ ကော့တက်လာသည်။

ထိုအခါမှ သစ်တုံး၊ သစ်ကိုင်းများဖြင့် မီးစွဲအောင် ပြုလုပ်ရာ နောက်ဆုံး အနွေးခါတ် ရလောက်အောင် မီးတောက်များ ထလာတော့သည်။

မီးအပူရှိန် ရလာသောအခါမှ နှစ်ယောက်သား နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့သည်။

အပြင်ဘက်မှာ မုန်တိုင်းအရှိန်က မလျော့သေးဘဲ အမှောင်ရိပ်များက ဖုံးလွှမ်းလာတော့သည်။

နီမောင်က တောင်းဘိအိတ်အတွင်းမှ အသားခြောက်အချို့ကို ထုတ်ကာ မီးကင်၍ နဒီကို ပေးသည်။

ထို့နောက် လင်းပိုင်သားရေနှင့် ချုပ်ထားသောရေဗူးထဲ သောက်ရေကို တိုက်သည်။

“ငါ့ကို အခုလို ကယ်တင်ပေးတာ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါယ်”

“ရပါတယ်ဟာ... အတော့ကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင် ကယ်ခွင့်ရတာပဲ၊ ငါတို့ ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ နေရမှာပဲ၊ မနက်တိုင်းလို့ မုန်တိုင်းစဲမှ ကမ်းကို ပြန်ဆင်းရမှာပဲ၊ နင် တစ်ညလုံး ခြိမ်မလာရင်တော့ နင့်အိမ်ကလူတွေ စိတ်ပူနေကြတော့မှာပဲ”

“အရင်လည်း တစ်ယောက်တည်း သွားနေကျဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ စိတ်ပူကြမယ် မထင်ပါဘူး”

“နင့်မှာ မိဘတွေ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်... အမေရောအဖေပါ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်နေကြတာပဲ၊ သားသမီးတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက်ပူပန်သောက မရှိကြပါဘူး၊ နီမောင်လေးမန်စီ သေတုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ”

ပြောရင်းနှင့် နဒီအသံလေးက တုန်တုန်ရီရီဖြစ်လာသည်။ သို့ကြောင့် နီမောင်က ဆက်မမေးတော့ပေ။

နဒီက ရေစိုနေသော အဝတ်အစားများကို ခြောက်သွေ့စေရန် မီးအပူရှိန်နှင့် လှည့်ကင်နေရင်း နီမောင်ပေးသော အသားကင်ခြောက်များကို စားနေသည်။

“နင့်မှာရော အဖေအမေတွေ ရှိသလား”

"အင်း... ငါ့မှာ အဖေတော့ မရှိတော့ဘူး၊ အမေ...
နိဗ္ဗာန် အမေက ရွာမှာပဲ နေတယ်၊ ငါက အဘတို့နဲ့ ပင်လယ်
ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်တာ"

"နင့်အမေက နင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်"

"ချစ်တာပေါ့... မိဘဆိုတာ သားသမီးတွေအပေါ်မှာ
ချစ်ကြတာချည်းပဲပေါ့"

"ငါ့အဖေကတော့ ငါ့အပေါ်မှာ မချစ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်
ငါမချစ်တဲ့လူတွေရဲ့လက်ထဲကို ငါ့ကို ထည့်ပေးဖို့ အမြဲစီစဉ်နေ
တာ ဖြစ်မှာပေါ့နော်"

"ဒီလိုလည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ နင့်ကို ကောင်းစေ
ချင်လို့ စီစဉ်တာလည်း ဖြစ်မှာပါ၊ နင်မကြိုက်ရင် မယူနဲ့ပေါ့"

"အခုချိန်ထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါမကြိုက်သေးဘူး"

နဒီက လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သောအခါ နီမောင်
က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ယောက်ျားအတော်များများဟာ တွေ့တာနဲ့ အခွင့်
အရေးယူဖို့ပဲ ကြိုးစားနေကြတာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြိုက်
စရာရှိမှာလဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ နီမောင်၏ရယ်နေသောမျက်နှာမှာ
ချက်ချင်းတည်သွားလေသည်။

"အဲဒီလိုလူတွေထဲမှာ ငါမပါဘူး၊ ငါ နင့်ကို အကူအညီ
ပေးတာ အခွင့်အရေးယူဖို့ မဟုတ်ဘူး"

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ နဒီမှာ ဖျာဖျာသလဲ

သွားတော့သည်။

"ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါက နင့်ကို ရည်ရွယ်ပြီး
သဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဘဝတလျှောက်လုံးမှာ
မကောင်းတဲ့လူတွေနဲ့ချည်း တွေ့နေရတော့ စိတ်နာပြီး ပြော
လိုက်မိတာပါ"

ဟု တောင်းပန်လိုက်တော့မှ နီမောင်က သက်ပြင်းတစ်
ချက် ချလိုက်သည်။

"ကဲ... နင်အိပ်ချင်အိပ်တော့၊ ငါစောင့်ပေးမယ်"

"ငါမအိပ်ချင်ပါဘူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက် စကားပြောရင်းနဲ့
မီးလင်းတဲ့အထိ နေကြမယ်လေ... မကောင်းဘူးလားဟင်"

နီမောင်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မီးပုံထဲသို့ ထင်း
ခြောက်တုံးများ ထပ်ထည့်နေလေသည်။

မီးအပူရှိန်ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်
အစားများမှာ ခြောက်သွေ့စပြုလာပြီဖြစ်၏။

"နင့်ကြည့်ရတာ နင့်မိဘတွေက နင့်အပေါ်မှာ မချစ်
ဘူးလို့ ထင်နေပုံရတယ်၊ တကယ်လို့ ဒီနေ့ည နင်ပြန်မလာဘဲ
ပျောက်နေမှန်း သိကြရင် နင့်မိဘတွေ စိတ်မပူကြဘူးလို့ နင်ထင်
နေသလား"

"ငါပျောက်သွားတော့လည်း သူတို့ဘဝထဲက လူတစ်
ယောက် လျော့သွားပြီလို့ သတ်မှတ်ကြရုံကလွဲပြီး ဒီထက်ပိုမယ်
မထင်ပါဘူး"

"နင့်အယူအဆတွေ မှားနေပြီထင်တယ်၊ မိဘဆိုတာ
လူမပြောနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေတောင် သူတို့သားသမီးတွေအပေါ်မှာ

မေတ္တာထားကြတယ်၊ ချစ်ခင်ကြတယ်၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှ တဲ့ ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝံပုလွေတွေတောင် သူတို့သားသမီးတွေ အပေါ်မှာ ချစ်ကြတာပဲ။

နင့်မိဘတွေက နင့်ကို မချစ်ဘူးဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့မေတ္တာကို နင်တစ်နေ့တော့ တွေ့လာမှာပါ။

နီမောင်က ဖြောင်းဖျော့ဆိုတော့ နဒီက ဘာမှပြန် မပြောဘဲ မိုးမှောင်ကျနေသော ဂူအပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ... .

“နင်နေတဲ့ ပလော့ကာကျွန်းဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာလဲဟင်”

ဟု မေးသည်။

“ပင်လယ်ပြင် တစ်နေရာမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ့”

“မနက်လင်းရင် နင်ဘယ်ပြန်မှာလဲဟင်”

“နင့်ရဲ့ကဗန်းလှေ ကောင်းမကောင်း အရင်ကြည့်ရမှာပေါ့၊ လှေမကောင်းရင် နင့်ကို ရွာရောက်တဲ့အထိ လိုက်ပို့ပေးရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့မှ ငါပြန်မှာပါ”

“ငါတို့နှစ်ယောက် နောက်ထပ်တွေ့နိုင်ဦးမှာလားဟင်”

“နင်ပြောတော့ ယောက်ျားတွေဆိုတာ အခွင့်အရေး ယူတတ်ကြတယ်ဆို၊ ငါနဲ့ တွေ့ချင်သေးလို့လား”

ထိုစကားကြောင့် နဒီ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ နင်နဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့ရဦးမယ်လို့လည်း ယုံကြည်နေတယ်”

“ငါလည်း နင်နဲ့ ထပ်တွေ့ချင်ပါသေးတယ် နဒီ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း... . ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ငါ နင့်အပေါ်မှာ မြင်မြင်ချင်းပဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားမိ ပုံပေါ့၊ အဲဒါ အခွင့်အရေးယူချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲ ရှိတာ နင်သိအောင် ပြောပြတာ”

နဒီက မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားနှင့် နီမောင်ကို မော့ကြည့်နေလေသည်။

သူမအနေနှင့် အခွယ်ရောက်လာကတည်းက ထိုကဲ့သို့ အချစ်နှင့် ဆက်နွယ်သော စကားလုံးပေါင်းများစွာတို့ကို ယောက်ျားအတော်များများထံမှ ကြားဖူးခဲ့ပေပြီ။

သို့သော် အသည်းနှလုံးထဲ ရောက်အောင် စိမ့်ဝင်လာ ခြင်းမျိုးတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးသေးပေ။

ယခု နီမောင်ထံမှ ကြားလိုက်ရသော ‘သံယောဇဉ်’ ဟူသောစကားတစ်ခွန်းမှာ အသည်းနှလုံးမှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့စီးဝင်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

နီမောင်က အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေသော သူမအနီးသို့ ရွှေ့လာပြီး လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“နင် ငါပြောတာကို ယုံသလား”

တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီသံယောဇဉ်ကို ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားကြမယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲ ဝေးနေနေ

ဒီသံယောဇဉ် ရှိနေသရွေ့ တစ်နေ့ကျရင် ပြန်တွေ့ကြရမှာပဲ”
 ဟု ပြောကာ နဒီလက်ကလေးကို နမ်းလိုက်သည်။
 ထိုအနမ်းကြောင့် သူ့မတစ်သက်တာတွင် တစ်ကြိမ်တစ်
 ခါမှ မကြုံဖူးသေးသော တုန်လှုပ်မှုများက တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့
 သွားလေတော့သည်။
 တကယ်တော့ သိမ်မွေ့သောအချစ်သည် ခံစားမှုဖြင့်
 သာ အစပျိုးလာတတ်ပေသည်။

အခန်း(၃)

ပိညာဉ်ပျားနှင့် ပျော်မွေ့သူ

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် အိပ်ပျော်နေရာမှာ
 အရင်နိုးလာသူမှာ နဒီဖြစ်သည်။
 သူမနိုးလာတော့ အပြင်မှာ မိုးလင်းနေပြီး မုန်တိုင်း
 သည်း မရှိတော့ပေ။
 မိုးလေကင်းစင်ပြီး သာသာယာယာဖြစ်နေချေပြီ။
 ဂူအတွင်းမှာ ဖိုထားသောမီးဖိုမှာလည်း မီးကြွင်းမီးကျန်
 အနည်းငယ်သာ ကျန်ပြီး ပြာပုံဘဝ ရောက်နေချေပြီ။

နီမောင်ကတော့ မီးပုံနံဘေးမှာ အိပ်ပျော်နေဆဲပင် ရှိ
သေး၏။ ထိုအခါမှ နီမောင်မျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်မိ
လေသည်။

အပြင်ဘက်မှ ဂူအတွင်းသို့ ထိုးဝင်လာသော အလင်း
ရောင်ကြောင့် သူ့မျက်နှာကို ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။

နီမောင်မှာ ရုပ်ရည်ချောမောသူတစ်ယောက် မဟုတ်
စေကာမူ တည်ကြည်မှုရှိပြီး ရိုးသားဖြူစင်မှုများကိုတော့ သူ့မျက်
နှာပေါ်မှာ အတိုင်းသား တွေ့ရသည်။

ညတုန်းက နီမောင်က သူမကို 'သံယောဇဉ် ရှိနေပြီ'
ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့သေး၏။

သူမအနေနှင့်လည်း သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီ
ကိုတော့ သူမကိုယ်တိုင် သိနေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မကြာခင် သူတို့နှစ်ယောက်
ခွဲခွာရတော့မှာပါလား ဟူသောအသိက စိတ်အစဉ်ကို ပူဆွေးမှု
ဖြစ်နေလေသည်။

သူမကိုယ်တိုင်ကပင် နီမောင်နှင့် မခွဲချင်ဘဲ အတူနေ
ချင်သည်။ ယခုလို ခွဲခွာကြပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့နှစ်
ယောက် ပြန်လည်ဆုံစည်းနိုင်သော အခွင့်အရေးမှာ လွန်စွာ
နည်းလှသည်။

ကျယ်ပြန့်လှသော ပင်လယ်ပြင် အနံ့အပြားသို့ သွား
လာလှုပ်ရှားနေကြသော သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဆုံစည်းနိုင်
ခွင့်သည် မမျှော်လင့်ရဲသော အရာတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

တကယ်တော့ နဒီမှာ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်

တော့ မဟုတ်ပေ။

ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက သာမန်လူတို့ မမြင်နိုင်သော
ညိုညိုများ၊ ပရလောကသားများကို မြင်တွေ့နိုင်သူဖြစ်သည်။

သေဆုံးသွားသောသူတစ်ယောက်၏ဝိညာဉ် ဘယ်နေ
ရာသို့ ရောက်နေသည်ကိုလည်း ရှာဖွေပေးနိုင်သည်။

လိုအပ်ပါက ၎င်းဝိညာဉ်များကို ခေါ်ယူစကားပြောနိုင်
သူ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ထက် ပိုထူးဆန်းသည်က ထိုဝိညာဉ်များ၊ ပရ
လောကသားများက သူမကို ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ပေးကြလေ
သည်။

သို့ကြောင့် နဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားလာနေ
သော်လည်း မည်သူကမှ အနှောင့်အယှက် မပေးဝံ့ကြပေ။

အကယ်၍ အနှောင့်အယှက် ပေးလာလျှင်လည်း မမြင်
သောဝိညာဉ်များ၏ရန်ပြုမှုကို ခံကြရပေရာ မည်သူမှ နဒီအနီး
သို့ မကပ်ဝံ့ကြပေ။

ရွာသူရွာသားများက သူမကို အရူးတစ်ယောက်ဟု
သတ်မှတ်သည်။ နတ်ဆရာ ဇမုန်းထန်ကတော့ 'စုန်းမ' တစ်
ယောက်ဟု စွပ်စွဲလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နတ်ဆရာ ဇမုန်းထန်ကိုယ်တိုင် နဒီ
သို့ မထိဝံ့သောကြောင့် ကျန်လူများကလည်း မစော်ကားဝံ့ကြ
ပေ။

ထို့ထက်ပိုထူးဆန်းသောအရာမှာ သစ်ပင်ကြီးများမှ
ပြောသောအကြောင်းအရာများကို သူမအနေနှင့် နားလည်နေ

ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အခြားသူ မမြင်ရဘဲ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊

သစ်ပင်တစ်ပင်နံ့ဘေးတွင် တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရာ အရူးဟု သတ်မှတ်ကြလေသည်။

- သူမ ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်က မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ပသီမှာ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်ဖူးလေသည်။

တောထဲသို့ သွားနေစဉ် ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ သစ်ပင်ကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသက်ဝင်လာပြီး ပင်စည်အတွင်းမှ ကလေးတစ်ယောက် ထုတ်ပေးခဲ့ရာ ယူလာရလေသည်။

ထိုအခါမှ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီး နဒီကို မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို နတ်ဆရာဇမုန်းထန်အား ပြောပြသောအခါ တောစောင့်နတ်များက မကျေနပ်သဖြင့် အိပ်မက်ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောသဖြင့် နတ်ပူဇော်ခဲ့ရသေးသည်။

နဒီသည် မီးပုံနံ့ဘေးနားမှာ ထိုင်ရင်း နီမောင်မျက်နှာကို ငေးကြည့်ကာ အတွေးကောင်းနေစဉ်မှာ အိပ်နေသော နီမောင်က မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

“နင်ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

ဟု မေးရင်း နေရာမှ ထသည်။

“နင်နိုးလာပြီလား”

“ငါနိုးနေတာ ကြာလှပြီ၊ နင့်ကို ကြည့်နေတာ”

ထိုစကားကြောင့် နဒီခမျာ ရှက်သွားလေသည်။

“နင် မကောင်းဘူးဟာ၊ နိုးနေတာကို မထဘဲ ဘာကြောင့် ငါ့ကို ခိုးကြည့်နေတာလဲ”

“ငါတို့နှစ်ယောက်က ဒီကနေ့ဆိုရင် လမ်းခွဲပြီး တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ သွားရတော့မှာ၊ နောက်တစ်ခါ နင်နဲ့ ပြန်တွေ့ရင် မှတ်မိအောင်လို့ အသေအချာ ကြည့်နေတာ”

ထိုစကားကို နီမောင်က အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်သော်လည်း နဒီစိတ်ထဲမှာတော့ များစွာလှုပ်ရှားသွားလေသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း စကားသံများက ပဲ့တင်ထပ်နေလေသည်။

“နီမောင်ရယ်... ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာပဲ ပြန်တွေ့တွေ့ နင်ကသာ ငါ့ကို မေ့ချင်မေ့နေမှာ၊ ငါကတော့ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့ပါဘူး”

အတန်ကြာသောအခါ တမ်းစပ်ဘက်မှ လူသံများ ကြားလာရသည်။ တဆက်တည်း ခေါ်သံများပါ ကြားလာရသည်။

“နဒီရေ... နဒီ”

“နဒီရေ... နင်ဘယ်မှာလဲ”

ထိုအသံများ ကြားသောအခါ နဒီမှာ ဆတ်ကနဲ ခေါင်းထောင်သွားတော့သည်။

“ဟော... အဖေတို့ ရောက်လာပြီ”

ထိုအခါ နီမောင်က နေရာမှ ထရင်း...

“နင့်ကို နင့်မိဘတွေက မချစ်ကြဘူးလို့ ထင်နေတယ်” ဟုတ်လား၊ အခုတော့ နင့်အပေါ်မှာ သူတို့ ဘယ်လောက်ချစ်

တယ်ဆိုတာ တွေ့ရပြီမဟုတ်လား”

ဟု ပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ဂူအတွင်းမှ ထွက်လာကြသည်။ အပြင်ဘက်မှာ ရာသီဥတု သာယာလျက်ရှိနေချေပြီ။ အတန်ကြာတော့ ထိုနေရာပတ်ဝန်းကျင်သို့ လူတစ်စု ရောက်လာသည်။

“နဒီရေ... နဒီ”

“ငါတို့ ဒီဘက်မှာဟေ့”

ဟု နီမောင်က အသံပြုလိုက်သောအခါ ခါးလှဲလက်နက်များ ကိုင်ထားသောလူတစ်စု ရောက်လာကြသည်။

သုံးလေးယောက်ခန့်ရှိပြီး အားလုံး ဆလုံများဖြစ်ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ တက်လာသူမှာ နဒီအဖေ ဦးလွန်းဆန်ဖြစ်သည်။

သူက နီမောင်နှင့် အတူတူ တွေ့ရသောအခါ များစွာ အံ့ဩသွားဟန်ရှိနေသည်။

သမီးဖြစ်သူကို မသေမပျောက် ပြန်တွေ့ရသဖြင့် တစ်ဖက်မှ ဝမ်းသာဟန်ရှိသော်လည်း တစ်ဖက်မှ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အတူတူ တွေ့ရသဖြင့် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။

သူတို့က အပေါ်တက်လာကြပြီး နီမောင်တို့က အောက်သို့ ဆင်းသွားရာ လမ်းတဝက်မှာပင် ဆုံကြသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ဦးလွန်းဆန်က နီမောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သဖြင့် နဒီက ကြားမှ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့နာမည်က နီမောင်”

“သူက ဆလုံတစ်ယောက်ပဲလား”

“သူက ဆလုံမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပင်လယ်မှာ ပျော်တဲ့ မော်ကင်းတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် သူက နင့်ချစ်သူလား။ ဒါမှမဟုတ် နင်တို့နှစ်ယောက် ညားပြီးကြပြီလား”

ဆလုံတို့၏ဘာသာစကားအရ ကွေ့ကောက်သွယ်ဝိုက်ခြင်း မရှိဘဲ ခွဲခိုးကြီး မေးလိုက်သဖြင့် နဒီမျက်နှာမှာ နီရဲသွားသည်။

“အဖေကလည်း အရမ်းပြောနေတယ်။ သူ့နဲ့ကျွန်မနဲ့က ဆက်ဆံတွေ့ပဲ ဖြစ်ကြသေးတယ်။ သူက ကျွန်မအသက်ကို ကယ်သားပေးတာပါ”

နဒီက မှန်တိုင်းမိသည်မှ အစပြုကာ နီမောင်နှင့် တွေ့ရခြင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

နဒီထံမှ အကြောင်းစုံ သိရသောအခါ ဦးလွန်းဆန်က နီမောင်ကို အသေအချာကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ကျုပ်သမီးအသက်ကို ကယ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူ့အသက်ကို ကယ်ထားတာဆိုတော့ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိတယ်။ မင်း သူ့ကို အလိုရှိတယ်ဆိုရင် တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်မှာ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားသည်။ သူသည် ပင်လယ်ပြင်၌ သွားလာနေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ဆလုံလူမျိုးတို့အကြောင်းကို သိတန်သလောက်

သိထားခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ခွဲခြားကြီး ဖွင့်မေးလာသော အခါ ချက်ချင်းဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုသို့မေးသောအခါ ဦးလွန်းဆန်နှင့် အတူပါလာသော လူရွယ်တစ်ယောက်က နီမောင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

၎င်း၏မျက်လုံးများက နီရဲနေသည်။

နဒီကလည်း နီမောင် ဘယ်လိုအဖြေပေးမည်ကို မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

နီမောင်က နဒီကို လှမ်းကြည့်နေစဉ်မှာ ဦးလွန်းဆန်နံဘေးမှာ ရပ်နေသော လူရွယ်ထံမှ စကားသံ ထွက်လာသည်။

“ဒီကိစ္စကို ကျုပ်သဘောမတူနိုင်ဘူး ဦးလွန်းဆန်၊ နဒီက ကျုပ်အရင်တွေ့ထားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ပေးချင်းပေးရင် ကျုပ်ကို ဦးစားပေးရမှာပေါ့။ အခုမှ တွေ့တဲ့လူကို ပေးတာ ဘယ်နည်းနဲ့ လက်မခံနိုင်ဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ နဒီမျက်နှာမှာ ချက်ချင်းတင်မာသွားလေသည်။

“နင် ဘာစကားပြောတာလဲ ထမန်း၊ ငါယူမယ့် ယောက်ျားကို ငါ့စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတာပဲ။ နင်ဘာမှဝင်ပါစရာ မလိုဘူး”

“ဒါပေမယ့် ငါက အရင်လက်ထပ်ခွင့် တောင်းထားတာပဲ”

“ငါ နင့်ကို မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးသားပဲ”

“ငါ့ကို လက်မခံချင်ရင် ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခြားလူကို လက်ခံလိုတော့ မရဘူး။ သူက နင့်ကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် ငါနဲ့ သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ပြီးမှ နိုင်ရင် ရမှာပေါ့။ ဒါကတော့ ငါ့ဘို့ထုံးစံပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ ထမန်းဆိုသောလူရွယ်က နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်သွားတော့သည်။

နေရာတွင် ဦးလွန်းဆန်၊ နဒီနှင့် နီမောင်တို့ သုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

“သွားကြရအောင် နဒီ”

“အဖေ သွားနှင့်၊ ကျွန်မ နောက်က လိုက်လာခဲ့မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးလွန်းဆန်ကပါ ပြန်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ နဒီက နီမောင်အနီးသို့ တိုးလာသည်။

“စောစောက အဖေ မေးတုန်းက နင်ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းအဖြေမပေးတာလဲဟင်”

“ငါက နင့်သဘောမှ မမေးရသေးတာ၊ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှာလဲ၊ ဒါထက် ဟိုလူက ဘာလဲဟင်”

“သူက ငါတို့ရွာသားတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့နာမည်က ထမန်းလို့ ခေါ်တယ်။ ထမန်းက ဝိညာဉ်ပူးကပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ တောထဲ ဝင်သွားရင် ကျားတစ်ကောင်လို နေနိုင်ပြီး နေထဲ ဆင်းသွားရင် ငါးမန်းတစ်ကောင်လို တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်မှာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ထမန်းနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့လူ မှန်သမျှ သေတာချည်းပဲ။ တောထဲမှာပဲတိုက်တိုက် တောထဲမှာပဲတိုက်တိုက် သူ့ကို နိုင်တဲ့သူ

မရှိသေးဘူး၊ သူက နင့်ကို ရန်မူမှာ ငါသိပ်စိုးရိမ်တာပဲ”
 ဟု နဒီက စိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောသည်။
 “သူနဲ့ငါနဲ့က အခုမှ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတာ၊ သူကဘာကြောင့်
 ရန်မူမှာလဲ”
 “မဟုတ်ဘူး... သူက ငါ့ကို ရဖို့ကြိုးစားနေတာ၊ ငါက
 လည်း သူ့ကို တစ်စက်ကလေးမှ မကြိုက်ဘူး၊ နင့်ကို ငါချစ်သူလို့
 ထင်သွားရင် သူ့အနေနဲ့ ရန်မူလာမှာ သေချာတယ်”
 နဒီ၏ စိုးရိမ်နေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ
 နီမောင့်စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားလေသည်။
 “သူ့ထင်လည်း ထင်ပေါ့၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က အခု
 အချိန်အထိ ချစ်သူတွေမှ မဖြစ်ကြသေးတာ”
 “ဝါနဲ့ နင်က ငါ့ကို သံယောဇဉ်ရှိနေတယ်ဆို၊ သံယော
 ဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ချစ်တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးလား”
 “ဟုတ်တယ်လေ... ဝါပေမယ့် နင်က ဘာမှပြန်
 မပြောသေးတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြမှာလဲ”
 နီမောင့်စကားကြောင့် နဒီက ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။
 ပြီးမှ စိတ်ကို တင်းလိုက်ဟန်ဖြင့်...
 “ငါက စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့စကားလုံးကို ပြန်မပြောတတ်ဘူး
 ငါ့အပေါ်မှာ နင်မယုံသေးဘူးဆိုရင် ငါတို့နှစ်ယောက် အခုလို
 ခွဲခါနီးအချိန်မှာ နင်လိုချင်တာကို အကုန်ယူသွားပေါ့”
 ဟု ပြောကာ မျက်စိမှိတ်၍ မျက်နှာကို မော့ပေးလိုက်
 သည်။ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကြားမှ ထိုးဖောက်ဆင်းလာသော
 နေရောင်ခြည်က သူမ၏ပြည့်ဖြိုးလှပသောမျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်

သို့ ကျနေရာ မီးမောင်းထိုးပြထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။
 နီမောင်က အနီးသို့ သွားကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်
 ခိုက်သည်။ နဒီက တစ်စက်ကလေးမှ မလှုပ်ပေ။
 ထို့နောက် နဒီ၏ကိုယ်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်
 ဘားလိုက်ပြီး လေသံကို တိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 “နင့်အချစ်ကို ငါယုံပါပြီ၊ ငါ့အပေါ်မှာ အခုလို ယုံကြည်
 ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် နင့်ဆီကို
 ရောက်အောင်လာပြီး တောင်းယူပါမယ်”
 ဟု ပြောလိုက်သောအခါမှ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ထားသည်။
 “နင်တကယ်ပြောတာလား”
 “တကယ်ပြောတာပေါ့ နဒီရယ်၊ ငါ နင့်ကို မြင်မြင်ချင်းပဲ
 ချစ်ခဲ့မိတာပါ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ဖူးစာဆိုဖို့ ဝိညာဉ်တွေက ဖန်တီး
 ခိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”
 “ဟုတ်မှာပေါ့... ဝိညာဉ်တွေက တွေ့ဆိုဖို့ ဖန်တီးပေး
 ခိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် ငါကတော့ ဖူးစာကိုပဲ ယုံကြည်တယ်၊ ငါတို့
 နှစ်ယောက် ဖူးစာရှိတာ မှန်ရင် ဘယ်တော့မှ မဝေးကြဘူးပေါ့
 နော်”
 ဟု ပြောကာ နီမောင်ကို ပြန်ဖက်ထားလိုက်လေသည်။
 ထို့နောက်...
 နှစ်ယောက်သား ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ပြန်ဆင်းလာကြ
 သည်။ ဒီလှိုင်းများ ပြန်ကျသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ကမ်းစပ်တစ်
 နေရာက သောင်ပြန်ကြီးများက ပေါ်နေချေပြီ။ ကမ်းစပ်တစ်
 နေရာကရှိ သစ်ပင်များခြေရင်းမှာတော့ လှိုင်းနှင့်အတူပါလာ

သော သစ်တုံးသစ်ကိုင်းများ၊ ငါးအသေကောင်များက တင်ကျန် နေခဲ့လေသည်။

ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် တင်ကျန်ခဲ့သော ငါးအသေ ကောင်များကို ပင်လယ်ငှက်များက ထိုးသုတ်စားသောက်နေကြ သည်။

ရေစပ်မှာတော့ ဦးလွန်းဆန်တို့က ကဗန်းလှေတစ်စင်း အပြင် နဒီ စီးလာသောလှေကိုပါ အဆင်သင့် ပြင်ထားကြသည်။ အတော်ဝေးဝေးနေရာမှာတော့ နီမောင်တို့လှေ ရှိသည်။

နီမောင်နှင့် နဒီတို့နှစ်ယောက် တောထဲမှ အတူတကွ တွဲထွက်လာတာ မြင်တော့ ထမန်းက မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် လှမ်း ကြည့်နေသည်။

နဒီက လှေဆိပ်သို့ ဆင်းကာနီးသောအခါ နီမောင်ကို နှုတ်ဆက်လေသည်။

“နင် ငါ့ဆီကို ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်၊ ငါ့မျှော်နေမယ်”
“စိတ်ချပါ... ငါလာခဲ့ပါ့မယ်”
ထို့နောက်...

နဒီက ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းသွားပြီး အတန်ကြာသောအခါ လှေနှစ်စင်း ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ နီမောင်လည်း မိမိလှေရှိရာသို့ လျှောက်လာ ခဲ့လေသည်။ သူ့ကို မြင်တော့ စောထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့က လှေ ပေါ်မှ ဆင်းလာလေသည်။

“ညက မင်းဘယ်သွားနေတာလဲ နီမောင်”
“မုန်တိုင်းမိနေလို့ ကျွန်းပေါ်မှာ အိပ်နေတာ”

“ဟိုကောင်မလေးက ဘယ်ကလဲ”

“သူလည်း ငါနဲ့အတူတူ မုန်တိုင်းမိနေတာ”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့နှစ်ယောက် ညတုန်းက အတူတူ ရှိနေကြ ဘာပေါ့ ဟုတ်လား”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့က ခါတိုင်းနှင့် မတူဘဲ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသော နီမောင်အခြေအနေကို ကြည့်ကာ အံ့သြနေကြလေသည်။

နီမောင်က ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ကဗန်းလှေပေါ် သို့ တက်လိုက်လေသည်။

လှေဝမ်းထဲမှာ ထိုင်ရင်း ကွမ်းစားနေသော ဦးမွန်ထော် ကလည်း နီမောင်ကို အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်နေသည်။

နီမောင်ကတော့ ကျန်အဖော်များကို ရရမပြုတော့ဘဲ ဒီဒီ ပါသွားသော ကဗန်းလှေ ရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခါ လှေပေါ်မှာ သူချစ်သောနဒီတစ်ယောက် ပါသွားသလို သူ၏အသည်းနှလုံးလည်း ပါသွားခဲ့လေသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့သလို ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ် နေသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ တရွေ့ရွေ့ သွားနေသော လှေ ကလေးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးကွာပျောက်ကွယ်သွားလေ ခဲ့တော့သည်။

အခန်း(၄)

ပူးကပ်နေသောဝိညာဉ်နှင့် နတ်ဆရာအစွမ်း

တကယ်တော့ နီမောင်နှင့် အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရသော နဒီဆိုသည့်မိန်းကလေးမှာ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ဝိညာဉ်များ၊ ပရလောကသားများကို မြင်တွေ့နိုင်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူမ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝိညာဉ်များနှင့် စကားပြောနိုင်ခြင်း၊ ဆက်သွယ်နိုင်ခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်လေသည်။ ဝိညာဉ်များက သူမကို စောင့်ရှောက်ပေးကြသည်။

တောထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း သွားလာကြသည့်အခါ မှာသော်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ပြင်သို့ သွားလာသည့်အခါ တွေ့ကြုံရသည့် အန္တရာယ်များကို သာမန်လူတို့ မမြင်ရသော ပရလောကသားများက ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးကြသည်။

သူမ အရွယ်ရောက်စက ထူးခြားသောအဖြစ်အပျက် များကို စတင်သတိပြုမိလေသည်။

ရွာထဲမှ သေဆုံးသွားသူတို့၏ဝိညာဉ်များကို တွေ့မြင်ရ သောအခါ မိဘများကို ပြန်ပြောပြသည်။

“အမေ . . . သေသွားတဲ့လူကို ကျွန်မမြင်ရတယ်”

“ဘယ်မှာ မြင်တာလဲ၊ သေပြီးလို့ တစ်ကျွန်းပို့လိုက်တာ ပဲ ကြာလှပေါ့၊ ဘယ်လိုမြင်တာလဲ”

“သူ့ကို ရွာထဲမှာပဲ မြင်နေရတယ်၊ သူ့အရင်နေတဲ့အိမ် ရဲ့ နောက်ဘက်က သစ်ပင်ပေါ်မှာ နေတာ မြင်ရတယ်၊ ဒါပေ မယ့် အရင်ပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ပုံစံကြီးက ကြောက်စရာ ကောင်းနေပြီ”

ထိုစကားကြားသောအခါ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ပသီမှာ များစွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“နင့်ကိုတော့ သရဲတစ္ဆေတွေက ဖမ်းစားထားပြီနဲ့ တူ တယ်၊ ဒါကြောင့် သေပြီးသားလူရဲ့ဝိညာဉ်ကို မြင်ရတာ ဖြစ်မယ်၊ မဖြစ်ဘူး . . . နတ်ဆရာနဲ့ ခေါ်ပြမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ကျွန်မဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေရဲ့၊ နတ်ဆရာနဲ့ ပြစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မမျက်စိထဲမှာ သူတို့ကို တွေ့နေရပေမယ့် သူတို့ က ကျွန်မကို ဘာမှအန္တရာယ်မပေးကြပါဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါ်ပသီမှာ များစွာစိတ်ဝင် စားသွားလေသည်။

“ဟဲ့ . . . ဒီအကြောင်းတွေကို တခြားလူတွေ သိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ နင့်ကို စုန်းမလို့ ထင်နေလိမ့်မယ်၊ နေစမ်းပါ ဦး . . . သေပြီးတဲ့လူရဲ့ဝိညာဉ်ကို မြင်ရတယ်ဆိုတာကရော တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပေါ့ အမေရဲ့၊ တလောက သေသွားတဲ့ ကိုက် သူးကြီးဆိုရင် အခု သူ့ဝိညာဉ်က သူ့အိမ်နား ပြန်ရောက်နေ တယ်၊ သူ့ကလေးနဲ့မိန်းမတွေဆီကို မကြာခဏ သွားနေတာ လည်း မြင်ရတယ်”

“ဟဲ့ . . . အဲဒါ သရဲခြောက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မသိဘူး အမေရဲ့၊ သူကတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ သွားလာ နေထိုင်တာ တွေ့ရတာပဲ၊ ကျွန်တို့လူတွေကသာ သူ့ကို မြင်တော့ သရဲခြောက်တယ်ထင်ပြီး ကြောက်လန့်နေကြတာ၊ ကိုက်ထူးကြီး သနားပါတယ် အမေရယ်၊ သူ့ခမှာ အိမ်ထဲ ဝင်မရတော့ မိုးရွာရင် လည်း သစ်ပင်ပေါ်မှာ နေရတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်ပသီမှာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟဲ့ . . . ဒါအပြင် ဘာတွေ တွေ့သေးလဲ ပြောပါဦး”

“တခြားသူတွေရဲ့ဝိညာဉ်တွေကိုလည်း အများကြီး တွေ့ရတယ်၊ တချို့ကလည်း ရွာထဲမှာ နေကြတယ်၊ တချို့က တောထဲမှာ နေကြရတယ်၊ သူတို့မှာ စားစရာ မရှိတော့ တွေ့ သမျှလူတွေဆီက တောင်းစားကြရတယ်”

“ငါတို့ သေပြီးရင်လည်း ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ နေရမလဲ

မသိသေးပါဘူး သမီးရယ်”

“နောက်ပြီး ရှိသေးတယ် အမေရဲ့၊ တချို့ဝိညာဉ်တွေ ဆိုရင် သေပြီးတာနဲ့ လူမည်းမည်းကြီးတွေ ရောက်လာပြီးတော့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားတာ တွေ့ရတယ်၊ ဘယ်ကို ခေါ်သွားတာလဲ ဟင် အမေ”

“အမေလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ သမီးရယ်”

နဒီမှာ ဝိညာဉ်များကို မြင်တွေ့နေရသောအကြောင်းကို မိခင်ဖြစ်သူကိုသာ အသိပေးပြီး ဖခင်ဖြစ်သူကိုတောင် အသိ မပေးပေ။

တစ်နေ့တွင် တစ်ယောက်တည်း တောထဲ ဝင်သွားစဉ် သူမကို မျက်စိကျနေသော ဆလုံအမျိုးသားတစ်ယောက်က နောက်မှ လိုက်လာပြီး ချစ်ခွင့်ပန်သည်။

နဒီက လက်မခံသောအခါ အတင်းအဓမ္မ အကြမ်းဖက် ရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။

နဒီမှာ အခြားကယ်မည့်သူ မရှိသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်များပေါ်မှ ဝိုင်းကြည့်နေသော ဝိညာဉ်များကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ငါ့ကို ကယ်ကြပါဦး”

လှမ်းပြောလိုက်သောအခါ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာကြသည်။ နဒီကို အကြမ်းဖက်ရန် ကြိုးစားနေသော ဆလုံအမျိုးသားမှာ အနီးသို့ ရောက်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များကို မြင်သောအခါ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

တစ်ခါကလည်း နဒီတစ်ယောက်တည်း လှေတစ်စင်း

နှင့် ပင်လယ်ပြင် ထွက်လာရာ ဆလုံတစ်ယောက်က နောက်မှ လှေတစ်စင်းနှင့် လိုက်လာပြီး ချစ်ရေးဆိုပြန်သည်။

နောက်ဆုံး မရမက လိုက်လံနှောင့်ယှက်ရာ နောက်ဆုံး ရေလယ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရေထဲမှ လက်မည်းကြီး တစ်ဖက် ထိုးတက်လာပြီးနောက် ထိုဆလုံ၏လှေကို ရေအောက်သို့ ဆွဲချသွားလေတော့သည်။

နဒီလည်း နောက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူမ လှေကို ကမ်းစပ်သို့ ပြန်လှည့်ခဲ့လေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နဒီကို ချစ်ရေးလိုက်ဆိုသောဆလုံ ရွာသို့ ပြန်မရောက်လာသောအခါ ဆူဆူညံညံဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေကြတော့သည်။

အချို့ကလည်း ထိုလူမှာ နဒီနောက်သို့ လိုက်သွားသည်ကို သိကြလေသည်။

“ငါ့ချမ်းတစ်ယောက် ပျောက်သွားတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဟို... စုန်းမလို့ ခေါ်နေကြတဲ့ နဒီဆိုတဲ့မိန်းမနောက်ကို လိုက်သွားလို့ ဖြစ်ရတာပဲ”

“လိုက်သွားတော့ရော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ”

“နဒီဆိုတဲ့မိန်းမရဲ့နောက်မှာ ဝိညာဉ်တွေအများကြီး ရှိတယ်၊ သူ့ကို နှောင့်ယှက်ရင် ဝိညာဉ်တွေက အားကြီးစိတ်ဆိုးကြတယ်၊ သူ့ကို နှောင့်ယှက်ရင် ဝိညာဉ်တွေက သတ်ပစ်တယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ လိုက်လံရှာဖွေကြသောအခါ ဒီလှိုင်းများ တဝုန်းဝုန်း တက်နေသော သောင်ပြင်တစ်နေရာမှာ ရှုပ်

ပျက်ဆင်းပျက် အသက်ပျောက်နေသော ငချမ်း၏အလောင်းကို ပြန်တွေ့ကြရလေသည်။

ထိုအခါ ငချမ်းမိဘများက ရွာလူကြီးကို တိုင်ကြားရာ နဒီနှင့် သူ့မိဘများမှာ သွားရောက်ဖြေရှင်းရသည်။

“ငချမ်းကို နင်သတ်တာလား”

ရွာလူကြီးက မေးသည်။

“မသတ်ပါဘူး”

“သူက နင့်နောက် လိုက်ပြီး ချစ်ရေးဆိုရင်းနဲ့ အသတ်ခံရတာလို့ ပြောတယ်. . . ဟုတ်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူး. . . သူ့ဘာသာ သေတာပါ”

“ဘယ်လိုသေတာလဲ”

“ဝိညာဉ်တွေ သတ်လို့သေတာပါ”

“နင်ပြောတိုင်း ယုံရမှာလား၊ ငချမ်းကို ဝိညာဉ်တွေ သတ်လို့ သေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို သက်သေပြနိုင်သလဲ”

“သက်သေပြစရာ မလိုပါဘူး၊ သူ့ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ပေးရင် ရတာပဲ”

“သူ့ဝိညာဉ်က ဘယ်မှာလဲ”

“အခု သူ့အိမ်မှာပဲ ရှိနေသေးတယ်၊ သူတို့က ငချမ်းကို သေပြီဆိုပြီး ဝိညာဉ်ကျွန်းမှာ သွားပစ်ကြတယ်၊ ငချမ်းရဲ့ဝိညာဉ်က သူ့ကိုယ်သူ့ မသေသေးဘူးထင်ပြီး အိမ်မှာပဲ ပြန်နေတယ်”

“ဟင်. . .”

ထိုစကားကြောင့် ငချမ်းမိဘများအပါအဝင် ရွာလူကြီး အိမ်မှာ လာရောက်နားထောင်နေကြသူများပင် ထိတ်လန့်သွား

ကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ နတ်ဆရာမုန်းထန်ကလည်း ရောက်နေသောကြောင့် သူက ဝင်ပြောလေသည်။

“ငချမ်းရဲ့ဝိညာဉ်ကို နင်တကယ်ခေါ်နိုင်သလား”

“ခေါ်စေချင်ရင် ခေါ်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခေါ်ပြီးရင် ဘာ့ ပြန်ဖို့ကတော့ သူ့သဘောနဲ့သူပဲ၊ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် နတ်ဆရာမုန်းထန်ပင် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပြစ်သွားသည်။

သို့သော် လူအများရှေ့မှာမို့ ဟန်မပျက်စေဘဲ. . .

“ခေါ်မှာသာ ခေါ်ပါလေ. . . သူ့ကို ပြန်ပို့ဖို့ကတော့ ငါ့အစွမ်းနဲ့ တတ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

အချိန်မှာ နေဝင်ရီတရောအချိန် ရောက်နေပြီ။

ရွာလမ်းသောင်ပြင်တစ်လျှောက်မှာ အမှောင်ရိပ်ဖုံးစပြုနေပြီ၊ ဆလုံတို့ နေသောရွာဟူသည်မှာ ရွာတန်း၊ ရွာဝိုင်း ဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိဘဲ သောင်ပြန်ပေါ်မှာ ဝါးတဲအိမ်များဖြင့် ညှိုးနေကြခြင်းဖြစ်၏။

၎င်းတို့မှာ တဲအိမ်ပြုလုပ်ထားသော်လည်း လေမိုးပြင်း သန်သောအချိန်၌သာ တဲမှာ နေပြီး ကျန်အချိန်များမှာတော့ ကုန်းလှေကို အိမ်သဖွယ် ပြုလုပ်ကာ ပင်လယ်ပြင်အနှံ့ လှည့်လည် သွားလာနေကြသည်။

အလုပ်တွင် အသုံးမဝင်တော့သော သက်ကြီးရွယ်အို အချို့သာ တဲအိမ်များတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှာလည်း ၎င်းတို့ဝမ်းစာကို ၎င်းတို့

ဘာသာ ရွာဖွေစားသောက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ယခု မိုးရာသီ ရောက်ပြီမို့ ပင်လယ်ပြင်မှာ မုန်တိုင်းများ မကြာခဏ ကျနေသောကြောင့် လူအတော်များများမှာ ရွာသို့ ပြန်ရောက်နေကြချိန်ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ... သူ့ဝိညာဉ်ကို ကျွန်မခေါ်ပေးမယ်၊ လမ်းဖွင့်ထားပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အဝင်ပေါက်လမ်းကို ဖွင့်ပေးလိုက် ကြသည်။ အိမ်မှာ ခြေတံရှည်အိမ်ဖြစ်ပြီး အောက်ထပ်သောင် ပြင်မှာ မီးဖိုထားပြီး ထိုမီးပုံကို ဝိုင်းထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ နဒီက ကျန်လူများကို လုံးဝဂရုမထားတော့ဘဲ မျက်စိကိုမှိတ်ကာ တစ်စုံ တစ်ခုကို ရေရွတ်ပြောဆိုနေလေသည်။ နံဘေးနားမှ ကြည့်နေ သူများကလည်း သူမကို စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေကြ သည်။

အတန်ကြာတော့ ရွာလယ်ပိုင်းလောက်ဆီမှ ခွေး ဟောင်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အားလုံးက ခွေးဟောင်သံ ကြားရာဘက်သို့ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်ကြသည်။

သို့သော် အမှောင်ရိပ်သန်းနေသော သောင်ပြင်ပေါ်မှာ အခြားဘာမှတော့ မတွေ့ရပေ။

ခွေးဟောင်သံများက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာပြီး နောက် မီးပုံမှ ထွက်နေသော မီးခိုးငွေ့များမှာ လှုပ်ယမ်းသွား လေသည်။

ခဏကြာတော့ မီးပုံနှင့် မနီးမဝေးမှာ ထိုင်နေသော

ခိန်းမတစ်ယောက်မှာ နေရာမှ ဆတ်ကနဲ ထရပ်ကာ နဒီကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

“နင် ငါ့ကို ဘာကြောင့် ခေါ်တာလဲ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်အသံမျိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“နင် ငါ့ချမ်းရဲ့ဝိညာဉ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အခု ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ဘယ်မှာ နေရမှာလဲ၊ ငါ့အိမ်မှာ ငါနေတာပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ ငါ့ချမ်း၏မိဘများမှာ မျက်လုံး ပြူးသွားကြလေသည်။

“နင့်ကို ခေါ်ရတာ တခြားမဟုတ်ဘူး ငါ့ချမ်း၊ နင် ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိအောင် ပြောပြပေးဖို့ပဲ”

ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ ငါ့ချမ်းဝိညာဉ်ဝင်နေသော ခိန်းမထံမှ တော်တော်နှင့် စကားသံ ထွက်မလာဘဲ နဒီကိုသာ မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

သူ့အမူအယာမှာ ဖြစ်နိုင်လျှင် နဒီကို ရန်မူချင်ဟန် ရှိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်နေဟန်ရှိလေသည်။ အတန်ကြာတော့မှ...

“ကျုပ်သေရတာ သူ့နောက်ကို လိုက်သွားရင်းနဲ့ ပင် လယ်ရေအောက်မှာ ရှိတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ပိုင်းသတ်လို့ သေရတာ ပါ။ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ အခဲမကြေဘူး”

ဟု ပြောပြလေသည်။

ထိုစကားကြားသောအခါ နဒီက ရွာလူကြီးဘက်သို့

လှည့်ကာ...

“အခုတော့ အားလုံးကြားပြီမဟုတ်လား၊ ငချမ်းသေရတာ ကျွန်မသတ်လို့ သေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ပယောဂနဲ့သူ သေရတာပဲ၊ ကျွန်မမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း ငချမ်းမိဘများက ရွာလူကြီးကို အစားအသောက်များ သွားရောက်ပို့ပေးထားသောကြောင့် မမျှတသည်ဖြစ်စေ၊ ရွာလူကြီးက ငချမ်းမိဘများ ကျေနပ်လောက်သော စီရင်ချက်တစ်ခုကို ချသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

ငချမ်းသေခြင်းမှာ နဒီနှင့် ပတ်သက်၍ သေခြင်းဖြစ်ပေရာ သူမမှာ တာဝန်မကင်းသောကြောင့် ကြက်မတစ်ကောင်နှင့် ကဗန်းလှေတစ်စင်း လျော်ကြေးပေးရန် အမိန့်ချလိုက်လေသည်။ နဒီမိဘများကလည်း ထွေထွေထူးထူး အချင်းမပွားတော့ဘဲ နဒီ စီးသော ကဗန်းလှေနှင့် ကြက်မတစ်ကောင်ကို အလျော်ပေးလိုက်ပြီး ပြန်သွားကြလေသည်။

ထိုအခါမှ ပြဿနာ အစပျိုးလေတော့သည်။

ငချမ်းဝိညာဉ် ပူးကပ်နေသော မိန်းမမှာ ဝိညာဉ်မထွက်ဘဲ တင်းခံနေတော့သည်။

“ငါ့မှာ သေပြီးကတည်းက ဘာမှမစားရသေးဘူး၊ အခုငါ့ကြောင့် လှေတစ်စင်းနဲ့ ကြက်မတစ်ကောင် ရပြီမဟုတ်လား၊ လှေကို နင်တို့ ယူပြီး ကြက်ကို ငါ့ကို ချက်ပေး”

ဟု တောင်းဆိုတော့သည်။

နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် နှင်ထုတ်သော်လည်း မထွက်ဘဲ ရှိနေသော ရွာလူကြီးနှင့် ၎င်း၏မိဘများက နတ်ဆရာ ဇမုန်းထန်ကို နှင်ထုတ်ခိုင်းရလေသည်။

ထို့နောက် ဇမုန်းထန်က လူနာကို ဖျာတစ်ချပ်ပေါ် အိပ်စေပြီး ၎င်းယူဆောင်လာသော ဦးချိုပုံသဏ္ဍာန် ဗျပ်ကလေး၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းပေးလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် လူနာမိန်းမနံဘေး၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ သေဒဏ်ခံရကပ်နေမှုများနှင့် မကောင်းသောဝိညာဉ် ပူးကပ်နေခြင်းမှ ဖယ်ထွက်သွားစေရန် ယပ်တောင်တစ်ခုဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ခတ်ပေးလေသည်။

(၎င်းမှာ ဆလုံတို့ ပယောဂကုထုံးဖြစ်ပြီး အခြားမူကွဲက အချို့လည်း ရှိပေသေးသည်။)

ထိုသို့ ယပ်တောင်နှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ခတ်ပေးနေစဉ် နံဘေးနားမှာ ချထားသော ဗျပ်ကလေးထဲမှာ ထည့်ထားသော ဆန်လှော်နှင့် ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်များကို ထိုမိန်းမပေါ်သို့ ကြံချပေးရသေးသည်။

ထို့နောက်တွင် ၎င်းတို့ဘာသာဖြင့် ဂါထာမန္တန် မြောက်ကြားခွာကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရပြန်သည်။

တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ကျွန်းစောင့်နတ်နှင့် ပင်လယ်စောင့်နတ်များကိုပါ ပင့်ဖိတ်ကာ တိုင်တည်ပြောဆိုလေသည်။

“အို... နတ်အပေါင်းတို့၊ ကျွန်ုပ်တို့ ပင့်ဖိတ်ရာ ဤနေရာသို့ လာကြပါကုန်လော့၊

ကျွန်ုပ်အား ကူညီစောင့်ရှောက်ကြပါကုန်လော့၊
 ဤနေရာတွင် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်နေသော မိစ္ဆာ
 ဝိညာဉ်အား ဤနေရာမှ အမြန်ဖယ်ရှားပေးပါကုန်လော့၊
 ဤနေရာမှ ဝေးရာသို့ နှင်ထုတ်ပေးပါကုန်လော့”
 ဟု အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် တိုင်တည်ပြောဆိုရင်းမှာ ဖ
 နတ်ဆရာဇမုန်းထန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလာလေ
 တော့သည်။

ထို့နောက် ဝိညာဉ်ပူးကပ်နေသော မိန်းမ၏ရင်ဘတ်
 တစ်နေရာသို့ ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်ကာ တံတွေးများကို နံဘေးသို့
 ထွှဲကနဲ ထွှဲကနဲ ထွေးထုတ်ပစ်လေသည်။

၎င်းကုထုံးမှာ လူနာရှင်မှာ ပူးကပ်နေသော မကောင်
 ဆိုးဝါးဝိညာဉ်တို့ကို ဝင်ရောက်လာသော နတ်တို့၏တန်ခိုးဖြင့်
 နှင်ထုတ်ပစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

အတန်ကြာသောအခါ ဝိညာဉ်ပူးကပ်နေသော မိန်း
 မှာ တဟင်းဟင်းနှင့် သက်ပြင်းချကာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့
 သည်။

ထိုအမျိုးသမီး ငြိမ်သက်သွားတော့ နတ်ဆရာဇမုန်းထန်
 ၏ ဝိညာဉ်နှင့်ထုတ်သော အလုပ်ကိစ္စသည်လည်း ပြီးဆုံးသွား
 လေတော့သည်။

အခန်း(၅)

ဝိညာဉ်သက်သေနှင့် ထူးဆန်းသောလက်ထပ်ပွဲ

နီမောင်တို့မှာ ပလော့ကာကျွန်းသို့ ပြန်ရောက်သော
 အခါ မုန်တိုင်းအရှိန်ကြောင့် ပင်လယ်ပြင် မငြိမ်မသက် ရှိနေ
 သေးရာ ရွာမှာပင် နားနေကြရသေးသည်။

၎င်းတို့အဖွဲ့မှာ လေးယောက်အဖွဲ့ဖြစ်သည်။
 နီမောင်၊ ဦးမွန်ထော်၊ စောထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့ ဖြစ်ကြ
 သော လူလွတ်တွေချည်းမို့ လှေတစ်စင်းတည်းနှင့် အတူတကွ
 သွားကာ စုပေါင်းအလုပ်လုပ်ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နီမောင်နှင့် စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့ သုံးယောက်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိကြပြီး ဦးမွန်ထော်က အသက် ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိလေသည်။

လေးယောက်စလုံးပင် ပင်လယ်ရေပြင်မှာမွေး၊ ပင် လယ်ရေပြင်မှာပင် ကြီးပြင်းခဲ့ကြသူများဖြစ်ကာ ရေငုတ်ရာ၌ သော်လည်းကောင်း များစွာကျွမ်းကျင်ကြလေသည်။

ဆလုံတို့တွင် ရေ၌ အမြဲနေသူများကို ရေဆလုံဟု ခေါ် ပြီး ကုန်း၌ နေသူများကို ကုန်းဆလုံဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

နီမောင်တို့ကတော့ ဆလုံလူမျိုးများ မဟုတ်ကြပေ။

အခြားအရပ်ဒေသမှ မြိတ်ကျွန်းစုများဘက်သို့ လာ ရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်ကြသူများဖြစ်ကြကာ ပင်လယ်ရေပြင် ပေါ်မှာ မြောက်မြားလှစွာသော ကျွန်းစုများရှိပြီး သဘာဝ သယ် ဇာတ ပစ္စည်းများ ပေါများလှသဖြင့် ဆလုံအများစု ရှိသော ပလော့ကာကျွန်း၌ အခြေစိုက်ကာ အလုပ်လုပ်နေကြသူများဖြစ် သည်။

နီမောင်မှာ ဖခင်မရှိတော့ပေ။

ပလော့ကာကျွန်း ရောက်ကာမှ ပင်လယ်ထွက်ရင်းနှင့် သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဖခင်ကြီး မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းမှာလည်း နေရပ်သို့ မပြန်တော့။ မိခင်ဖြစ်သူကို ပလော့ကာကျွန်းမှာပင် တံအိမ်တစ် လုံး ဆောက်ထားကာ အဖော်များနှင့် ပင်လယ်ပြင် ထွက်ကာ အလုပ် လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။

ဦးမွန်ထော်၊ စောထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့မှာလည်း သူနှင့်

အတူပါလာကြသူများဖြစ်ပြီး အလုပ်လုပ်တော့လည်း အတူ အတူ လုပ်ကိုင်ကြသူများဖြစ်ပေသည်။

ယခုလည်း ပင်လယ်ပြင် ထွက်ကြရင်းမှ ရုတ်တရက် မြေတိုင်းတိုက်ခတ်လာသောကြောင့် နီးစပ်ရာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ စင်ရောက်ခိုနားကြရသည်။

ထိုကျွန်းမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

ဆလုံလူမျိုးတို့ အလောင်းလာပို့လေ့ရှိသော ၎င်းတို့၏ အချိန်ရိုင်းဟု သတ်မှတ်ထားသော 'ဝိညာဉ်ကျွန်း' ပင်ဖြစ်၏။

၎င်းတို့လှေ ကမ်းစပ်ရောက်သောအခါ လှိုင်းပုတ်သည့် ကြောက်ကြောင့် ကမ်းစပ်ပေါ် လိမ့်တင်နေသော ကဗန်းလှေတစ် စင်းကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။

ကဗန်းလှေ ရှိလျှင် ထိုကျွန်းပေါ်သို့ လူရောက်နေ ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

အကယ်၍ မုန်တိုင်းမိပြီး ဒုက္ခရောက်နေသူ တွေပါက အကူအညီပေးရန် နီမောင်တစ်ယောက်တည်း ကျွန်းပေါ် တက် ခဲ့ရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ နဒီနှင့် တွေ့ဆုံကြရခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဝိညာဉ်ကျွန်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် တို့ တွေ့ရသည်မှာ ဆန်းကြယ်သည်ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပေ။

သို့သော် နဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့ရ သည့်မျိုးကတော့ သာမန်တိုက်ဆိုင်မှုမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဆန်းကြယ် လှပေသည်။

ယခုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ နဒီအပေါ်၌ စွဲလန်းမှု သံယော ချစ် တွယ်နေခဲ့မိပေပြီ။

“မင်းကလည်း... တောထဲမှာ အမှတ်မထင် တွေ့ရတဲ့ ဆလုံမလေးတစ်ယောက်ကိုများ ဒီလောက်စွဲလမ်းနေရတာလဲ မဟုတ်တာမှလွဲရော... တစ်ညလုံး တောထဲမှာ နှစ်ယောက် တည်း အတူပြန်ခဲ့ရတော့ မင်းတို့ အချစ်တွေ လွန်ခဲ့ကြပြီမဟုတ် လား”

ဟု စောထီးက စူးတံတစ်ချောင်း ပြုလုပ်နေရာမှ လှမ်း မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်က အခုအချိန်ထိ သန့်စင်နေဆဲပါပဲ”

ထိုအခါ ငမဲအောင့်ကပါ ဝင်ပြောသည်။

“အင်း... မင်းစွဲလမ်းမယ်ဆိုရင်လည်း စွဲလန်းလောက် ပါတယ်၊ ကောင်မလေးက အဝေးက လှမ်းမြင်လိုက်ရတာ တောင် အတော်ကလေး ချောသားဟ၊ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ပုံပန်း သဏ္ဍာန်က ဆလုံလူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့လည်း သိပ်မတူတာ အမှန်ပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချသောအခါ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကွမ်းအစ် တစ်လုံးကို ရှေ့ချပြီး ကွမ်းယာစားနေသော ဦးမွန်ထော်က ဝင် ပြောသည်။

“ဆလုံလို့ အမည်တပ်ထားပေမယ့် သူတို့မျိုးနွယ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့မျိုးနွယ်တွေက အများကြီးပဲဟ၊ မော်ကင်းလို့ ခေါ်တဲ့ ဆလုံတွေဟာ ငါတို့နိုင်ငံထဲမှာ ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် သူတို့က ဘယ်အရပ်က လာကြတာလဲ အဘ”

ထိုအခါ ဦးမွန်ထော်က ၎င်းလေ့လာမှတ်သားထား သော အကြောင်းအရာအချို့ကို ပြောပြလေသည်။

ဆလုံတို့သည် အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းတွင် ဒုတိယ ရှေး အကျဆုံးဖြစ်သော ‘ဩစတစ်’ အမျိုးနွယ်ဝင်များဖြစ်သည်။

၎င်းတို့အသုံးပြုသော ဘာသာစကားသည် ဩစတစ် အမျိုးအနွယ်ဝင်များ သုံးစွဲသောစကားနှင့် ဆင်ဆင်တူလေ သည်။

အချို့စကားလုံးများမှာ အတူတူဖြစ်ပေသည်။

ထိုအနွယ်ဝင်များထဲမှာပင် ‘ဩစတြိုနီးရှင်း’ အနွယ်နှင့် ဩစတြိုအေးရှားတစ်’ အနွယ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိရာ ဩစတစ် အနွယ်ဝင်ဖြစ်သော ထိုအုပ်စုကြီးနှစ်စုအနက်မှ ဩစတြိုနီးရှင်း အုပ်စုကြီးတို့မှာ ဆင်းသက်ကာ ဆလုံလူမျိုးများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပေ သည်။

အင်ဒိုနီးရှားနှင့် မလေးလူမျိုးစုကြီးမှ အုပ်စုတစ်စုတို့ သည် အခြားအင်အားကြီးသောလူမျိုးများ၊ အုပ်စုများ၏ တိုက် ခိုက် ရန်ပြုမှုများနှင့် လှမ်းမိုးဖိနှိပ်ချုပ်ခြယ်မှုများကြောင့် လွတ် မြောက်ရာဒေသသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာကြရသည်။

၎င်းတို့၏အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်မှာ ပင်လယ် ရွှင်ကို အမှီပြု၍ ရှာဖွေစားသောက်ကြရာ ထိုသို့လှည့်လည်ရင်း နှင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏တောင်ဘက်စွန်းရှိ ကျွန်းစုများသို့ ရောက်ရှိလာ ကြသည်။

သဘာဝ သယံဇာတ ပေါများကာ အနှောင့်အယှက် အန္တရာယ်များ ကင်းဝေးသော မြိတ်ကျွန်းစုများတွင် လှည့်လည်

နေထိုင်ကြရင်း ကာလကြာသောအခါ ဆလုံလူမျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ရှေးအခါက ကော့သောင်းဒေသမှာ မြို့ပြအဆင့် မရှိသေးပေ။ မလိဝမ်းဒေသ မြို့ပြဖြစ်ခဲ့စဉ်အချိန် (၁၈၆၃)ခုနှစ်ဝန်းကျင်ခန့်တွင် လူဦးရေ(၃၈)ဦးခန့် ပါသော ခါတန်းဟု ခေါ်သည့် တာတန်း ဦးဆောင်သော မလေးနွယ်ဝင်အချို့နှင့် ဆလုံလူမျိုးတို့သည် ယခုလက်ရှိ ကော့သောင်းမြို့ မလေးစုကမ်းနားရေစစ်တွင် စတင်လာရောက်၍ အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်ဖန် (၁၈၆၅)ခုနှစ်ဝန်းကျင်ခန့်တွင် မလိဝမ်းနှင့် မြိတ်ကျွန်းစုများသို့ ဝင်ထွက်သွားလာ၍ ကုန်သွယ်ခဲ့ကြသော 'နာအူဒါအာမက်' ဦးဆောင်သည့် (၁၃)ဦးပါ ဆွေမျိုးတစ်စုတို့သည် ကော့သောင်း၊ ရှင်ကြီးမော်တည်ရှိရာ အော်ပိုက်စခန်းတွင် တဲအိမ်များ ဆောက်လုပ်ကာ လာရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

(၁၈၆၅)ခုနှစ်နောက်ပိုင်းရောက်မှ 'ကော့သောင်း' ဟု ဖြစ်ပေါ်လာသည့်နေရာမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိုးတက်စည်ကားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ဆလုံတို့၏ဘာသာစကားနှင့် အယူအဆဓလေ့စသည်တို့မှာ မလေးလူမျိုးတို့၏စကားနှင့် အယူအဆများ တူသောကြောင့် မလေးလူမျိုးတို့နှင့် ဆက်စပ်မှုမတင်းဟုံလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

အချို့ကလည်း မလေးနှင့် မပတ်သက်ဘဲ သီးခြားရှိခြင်းဖြစ်မည်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ဆလုံဟူသောအမည် မြန်မာနိုင်ငံနယ်နိမိတ်အတွင်း

ရောက်မှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဟန်ရှိပေသည်။

ဆလုံဟူသောဝေါဟာရကို မြန်မာနှင့် မွန်လူမျိုးတို့က စတင်သုံးစွဲခဲ့ကြသည်။

ဆီလုံး(Selone)၊ ဆီလောင်း(Selong)၊ ဆလုံ(Salon) သည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ရာမှ ဆလုံဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဆလုံတို့ကို အခြားလူမျိုးများမှ (Selang) သို့မဟုတ် ဆလုံ(Salon) ဟု အခေါ်အဝေါ်နှစ်မျိုးဖြင့်သာ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပေသည်။

အမှန်တော့ ဆလုံတို့သည် ၎င်းတို့ ဆလုံဟု အမည်နာမခေါ်ဝေါ်ခြင်းထက် 'မော်ကင်း' ဟု ခေါ်ခြင်းကို ပိုမိုနှစ်သက်သဘောကျလေ့ရှိသည်။

မော်ကင်းဟူသောအဓိပ္ပါယ်မှာ 'ဆားငန်ရေတွင် နစ်မြုပ်နေသူများ' ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။

၎င်းတို့အနေနှင့်လည်း မိုးလင်းမှမိုးချုပ် တစ်နေ့ဝင် တစ်နေ့ထွက်ဆိုသလို ပင်လယ်ရေအောက်မှာသာ အစဉ်အမြဲ နေကြရသောကြောင့် ဆလုံဟူသောအမည်နာမထက် မော်ကင်း (Maw Kin) ဟူသောအမည်နာမက ပို၍လိုက်လျောမှု ရှိပေသည်။

ရှေးအခါက ဆလုံတို့ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေထိုင်စပြုသောအချိန်ကာလလောက်မှာ နီဂရွိုက်(နီဂရစ်တီ) ဟု ခေါ်သော ကပ္ပလီလူမျိုးအချို့လည်း လာရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

၀ ၎င်းတို့သည် (Semai) စမင်ဟု အမည်ရှိပြီး ရှေး

ဟောင်းလူသားအချို့ပင်ဖြစ်၏။

မလေးရှားနှင့် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံတွေကလည်း ၎င်းကပ္ပလီတို့ကို စမင်(Semai) ဟုပင် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

၎င်းတို့လာရောက်နေထိုင်ခဲ့သောအရပ်မှာ မွန်ပြည်နယ် ဘီလူးကျွန်းတဝိုက်၌ဖြစ်ပေသည်။

၎င်းတို့ကို မွန်တိုင်းရင်းသားတွေက စမောင်း(Sa-maung) ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

သုတေသနပညာရှင် ဒေါက်တာဂျီအေဂရီအာဆင်က ၎င်းပြုစုခဲ့သော အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘာသန္တရလေ့လာမှုစစ်တမ်း၌ ဘီစီ (၂၅၀)အထက်လောက်က မြန်မာနိုင်ငံ ဘီလူးကျွန်းမှာ နီဂရိုအနွယ်ဝင် စမင်လူမျိုးတွေ နေထိုင်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ၎င်းလူမျိုးတို့သည် လူသားကိုပင် စားလေ့ရှိသော ရေဘီလူးများဖြစ်ကြောင်း ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ မွန်တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့တိုက်ခိုက်နှင့်ထုတ်မှုကြောင့် တောင်ဘက်ပင်လယ်အရပ်ဒေသများသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့ပြောင်းသွားခဲ့ကြသည်။

ရှေးအခါက မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့နှင့် ဘီလူးကျွန်းတဝိုက်မှာ လူသားစားသည့် နီဂရိုအနွယ်ဝင် စမင်တွေ နေထိုင်ခဲ့ကြရာ သုတေသနပညာရှင်များက လူသားစားသော ရေဘီလူးများဟု ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ကြသောကြောင့် ၎င်းတို့ အချို့ပြုနေထိုင်ခဲ့သောနေရာကိုလည်း 'ဘီလူးကျွန်း' ဟု အမည်တွင်ခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ၎င်းတို့မှာလည်း ဆလုံလူမျိုးများနည်းတူ ပင်လယ်အတွင်းရှိ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းလှ

သော ကျွန်းများသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားခဲ့ကြလေသည်။

နီမောင်တို့သုံးယောက်မှာ ဦးမွန်ထော် ပြောပြသော အကြောင်းများကို များစွာစိတ်ဝင်စားမှု ရှိကြလေသည်။

“အဘပြောပုံအရဆိုရင် ရေဘီလူးလို့ခေါ်တဲ့ စမင်တွေဟာ ဒီပင်လယ်ထဲက ကျွန်းတွေမှာ ရှိနေသေးတာပေါ့နော်”

ဟု နီမောင်က မေးလိုက်သည်။
ဦးမွန်ထော်က ပါးစပ်ထဲမှ ကွမ်းဖတ်များကို ထွေးထုတ်

ဆိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖြင့် ပလုတ်ကျင်းလိုက်သည်။
ပြီးမှ စကားဆက်ပြောသည်။

“ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ကျွန်းကြီး၊ ကျွန်းငယ်၊ ကျွန်းစုတွေအများကြီး ရှိတာပဲ၊ လူသူမရောက်သေးတဲ့ ကျွန်းတွေလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိတာပဲ၊ ဆလုံတွေတောင် ဒီကျွန်းတွေထဲတိုက်မှာ ရှိနေသေးတာပဲ၊ ရေဘီလူးလို့ ခေါ်တဲ့ စမင်တွေလည်း လျှို့ဝှက်ကျွန်းတွေမှာ ရှိနေနိုင်သေးတာပေါ့။

ငါ့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ဆိုရင် စမင်လို့ ခေါ်တဲ့ ရေဘီလူးတွေကို တွေ့ဖူးရုံ မကဘူး၊ အသက်လူပြီး သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသေးတယ်”

(ထိုအကြောင်းများကို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ပါဝင်သော စာအုပ်များတွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။)

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းနဲ့ တွေ့တဲ့ကောင်မလေးက ရေဘီလူးတွေရဲ့အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေရောသလား”

ဟု ငမဲအောင်က ပြောသည်။
“မင်းကလည်းကွာ... ဒီလောက်ချောတဲ့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်က ရေဘီလူးဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟာ”

“မပြောတတ်ဘူးလေကွာ... နီမောင်ကို ရုပ်ချောချောလေးနဲ့ ဖြားယောင်းပြီး စားဖို့များ ကြီးစားနေသလားမှ မသိတာ”

“မင်းကလည်း... တစ်ညလုံး ဂူထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း နေကြတာ၊ စားချင်မှတော့ အစိုးအသားတောင် ရှာမရအောင် စားပစ်လိုက်မှာပေါ့”

ထို့နောက် စကားဝိုင်းသိမ်းကာ လူစုခွဲကြပြီးနောက်တွင် နီမောင်တစ်ယောက်တည်း ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

နေဝင်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ဆည်းဆာရောင်အချို့က ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်နှင့် သောင်ပြန်ပေါ်သို့ ဖြာဆင်းကျနေသည်။

ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှ ဆားနံ့ဆားငွေ့များကို သယ်ဆောင်လာသော ပင်လယ်လေသည် ကမ်းပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းလျက် ထိုမှတစ်ဆင့် သစ်တောအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

လေနှင့် တွေ့လိုက်သောအချိန်မှာ သစ်ပင်များ၏အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများကလည်း ကမ်းခြေတလျှောက် ပြေးလွှားကာ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ခုန်ပေါက်နေကြတော့သည်။ နီမောင်က အလင်းရောင် အနည်းငယ် ရှိနေသော သောင်စပ်နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

နေလုံးကြီး ဝင်သွားတာ အတန်ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့်

ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာ ဆည်းဆာရောင်များ ပျောက်သွားပြီး အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းလာချေပြီ။

အမှောင်ဖုံးသွားသည်နှင့် ပင်လယ်ရေပြင် အနှံ့အပြားတွင် မီးရောင်များ တလက်လက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကင်းမွန်ဖမ်းသောလှေများမှ မီးရောင်ဖြစ်သည်။

လရောင်မရှိသော မှောင်မိုက်သည့်ညမျိုးတွင် ကင်းမွန်များသည် မီးရောင်ရှိသောနေရာသို့ လာလေ့ရှိရာ မီးထွန်း၍ အလွယ်တကူ ဖမ်းယူကြလေသည်။

နီမောင်မှာ သောင်စပ်မှာ ထိုင်ရင်း အတေးဆီမှ လှမ်းမြင်နေရသောမြင်ကွင်းများကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း နဒီကို ထူးထူးခြားခြား သတိရနေသည်။

နဒီသည် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မတူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာပြီး ခံ့ခံ့သောသတ္တိမျိုးရှိသည်။

သူ့အပေါ်မှာလည်း ယုံကြည်မှုနှင့် ယှဉ်သော မျှော်လင့်ချက်ထားဟန်ရှိသည်။

သူ့အနေကလည်း နဒီကို ချစ်သည်။

ဘယ်လိုသံသယမှ မရှိဘဲ ဖြူဖြူစင်စင် ချစ်ခြင်းမျိုးနှင့် ချစ်သည်။ သို့စေကာမူ ယခုအခါမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် တွေ့ဆုံနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိပေ။

နဒီတို့ နေသော မယ်ဇာလက်ကျွန်းဆိုသည်မှာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိမှန်းပင် မသိရပေ။

ပင်လယ်ပြင်အနံ့အပြားတွင် ကျွန်းကြီးကျွန်းငယ်ပေါင်းများစွာရှိနေရာ မယ်ဇာလက်ကျွန်းကို လိုက်ရှာရသောကိစ္စမှာ ပဲပုံထဲမှာ နှမ်းတစ်စေ့ကို လိုက်ရှာရသကဲ့သို့ ရှိပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း တစ်နေ့တော့ နဒီရှိရာသို့ အရောက်သွားမည်ဟုတော့ စိတ်ကူးထားသည်။

ညဦးပိုင်း ရောက်လာတော့ အအေးခါတ်က ပိုလာလေသည်။

နီမောင်မှာ သစ်ပင်ကို မှီရင်း အတွေးကောင်းနေရာခဏကြာတော့ မေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အချိန်မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိဖေနားထဲမှာ ခြေသံလိုလို၊ ခေါ်သံလိုလို ကြားရသဖြင့် ပြန်နိုးလာသည်။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ပင်လယ်လေကြောင့် ဆံပင်ရှည်များက လေထဲမှာ လွင့်မျောနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“နီမောင်. . .”

ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံကြောင့် ဝမ်းသာစိတ်နှင့်အတူ နေရာမှ ထကာ ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

“ဟင်. . . နဒီ”

သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ရပ်နေသူမှာ သူချစ်သောနဒီပင် ဖြစ်သည်။

နဒီက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသလို နီမောင်က

သည်း ခပ်တင်းတင်းကလေး ဖက်ထားလိုက်သည်။

ဝေးကွာနေတာ မကြာလှသေးသော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာနေသည့်အလား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

ထင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်ထားကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ လူချင်းခွာပြီး နီမောင်က မေးရသည်။

“နင် ဘာနဲ့ လာတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ”

“ငါတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုပဲ ရောက်အောင်လာခဲ့တာပေါ့”

ကမ်းဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ကဗန်းလှေကို မတွေ့ရပေ။

ယခုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အခြားကိစ္စများက အရေးမကြီးလှတော့ပေ။

နဒီတစ်ယောက် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်လာသည်ထက် ယခုကဲ့သို့ ရောက်လာသည်ကိုပင် ဝမ်းသာနေချေသည်။

“နီမောင်. . . နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာလားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ နဒီရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ၊ ငါ့ကို မယုံလို့လား”

“မယုံလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါလေ နင့်ကို မြင်ကတည်းက အရမ်းချစ်တာပဲ၊ ငါချစ်သလောက် မချစ်မှာ ခိုးရိမ်လို့ မေးတာပါ”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ နဒီရယ်၊ ငါ့အချစ်က နင့်ထက် မပိုရင်တောင် မလျှော့ပါဘူး၊ အဲဒီလိုချစ်လို့လည်း ငါ နင်နဲ့ အတူတူ နေရအောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ နင် ငါ့ရဲ့ ကျွန်းကို လာခဲ့မှာလားဟင်”

“လာမှာပေါ့ နဒီရဲ့၊ ဘယ်လိုလာခဲ့ရမလဲဆိုတာ ပြော ထိုအခါ နဒီက ကောင်းကင်ပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးနေ သည်။

“ဟိုကောင်းကင်မှာ လင်းနေတဲ့ကြယ်ကြီးကို မြင် သလား”

“အင်း.. မြင်တယ်လေ၊ သောကြာကြယ် မဟုတ် လား”

“အဲဒီသောကြာကြယ်ကို လှေဦးတည့်တည့်ထားပြီး လာ ရင် ငါနေတဲ့ရွာကို ရောက်နိုင်ပါတယ်”

ပင်လယ်ပြင်၌ ခရီးသွားသူများအတွက် နေလအဖို အဝင် ကောင်းကင်ပေါ်မှ ကြယ်များသည် သူတို့အတွက် လမ်းပြ အိမ်မြှောင်များပင်ဖြစ်လေသည်။

“စိတ်ချပါ.. ငါလာခဲ့ပါ့မယ်၊ ငါရောက်လာရင် နင့် မိဘတွေဆီက တစ်ခါတည်း တောင်းပြီး ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ငါ အခုလာတာ နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာ”

“ဘာပြောမှာလဲ.. ပြောလေ”

“အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွာမှာ ငါ့ကို တောင်းယူဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ငါ့မိဘတွေကလည်း သူတို့ကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး၊

ဒါ့အပြင် ငါတို့ကျွန်းနဲ့ မဝေးတဲ့နေရာ စမင်တွေ နေတဲ့ ကျွန်းရှိတယ်”

“ဟင်.. စမင်ဆိုတာ ရေဘီလူးတွေကို ပြောတာ သား”

“ဟုတ်တယ်.. သူတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင် ယက္ခဆိုတဲ့ သူ့ခိုင်းကလည်း ငါ့ကို သူတို့ကျွန်းမှာ ထားပြီး နတ်ဘုရားမ လုပ်ဖို့ ထာတောင်းနေတယ်”

“သူတို့က နတ်ဘုရားမ လုပ်ဖို့ နင့်ကို ဘာကြောင့် ရွေး ချာလဲ”

“ငါက သူတို့အလွန်ကြောက်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို မြင်နိုင် တွေ့နိုင်တယ်၊ ခေါ်နိုင်တယ်၊ ပြန်လွှတ်နိုင်တယ်၊ ဝိညာဉ်တွေက ငါ့အမိန့်ကို နာခံကြတယ်၊ ဒါကြောင့် နတ်ဘုရား လုပ်စေချင်တာ ပဲ”

“ဒီလိုကိစ္စတွေက ရှိသေးလို့လား၊ ငါကြားဖူးတာက ဆော့ ဒီလိုကိစ္စတွေက နိုင်ငံခြားက အာဖရိက တောနက်တွေ ထဲမှာပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“သူတို့ကလည်း အဲဒီဘက်ကနေ ရောက်လာကြတဲ့ သူ့ခိုင်းတွေဆိုတော့ နတ်ဘုရားမ ကိုးကွယ်တဲ့လေ့တွေ ရှိကြ သေးတယ်၊ ငါတို့ရွာတွေမှာတောင် နတ်ဆရာကို ကြောက်နေရ သေးတာပဲ”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“နင် ငါ့ကို တောင်းမယူနိုင်သေးခင် ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်နေရအောင် လက်ထပ်ထား ကြရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်မှာ အံ့သြခြင်းနှင့်

အတူ စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေတော့သည်။

သူ့အနေနှင့်လည်း နဒီနှင့် ခွဲခွာရမည်ကို မလိုလားပေ။
သို့ကြောင့်...

“လက်ထပ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်သူ့ကို တိုင်
တည်ပြီး ဘယ်လိုလက်ထပ်မှာလဲ”

“ဝိညာဉ်တွေကို သက်သေထားပြီး၊ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို
တိုင်တည်ပြီး လက်ထပ်ကြမှာပေါ့”

“ဝိညာဉ်တွေ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒီနားတဝိုက်မှာ ဝိညာဉ်တွေ
အများကြီးရှိတာပဲ၊ သူတို့ကို ခေါ်ပြီး သက်သေလုပ်ခိုင်းရမှာပေါ့၊
လူတွေကို သက်သေခေါ်ရင် မဟုတ်တာ ပြောချင်ပြော
မယ်၊ သူတို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာ မပြောကြဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ငါတို့နှစ်ယောက် ပင်လယ်ပြင်ကို
တိုင်တည်ပြီး လက်ထပ်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲကာ
သောင်ပြင်အစပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့လာရင်းမှာပင် နဒီက သူ့မပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်
ကာ...

“ငါတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြတော့မလို့ နင်တို့ သက်
သေလိုက်ခဲ့ကြဟေ့”

ဟု တွေ့သမျှ ခေါ်သွားလေသည်။

နီမောင်ကတော့ ဘာမှမမြင်ရပေ။

ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သောအခါ နဒီက ပြန်ပြူးနေသော

သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ကျယ်ဝန်းသော စက်ဝိုင်းတစ်ခု ပတ်ဝိုင်းလိုက်
လေသည်။

ထိုသို့ဝိုင်းပြီးသောအခါ နဒီနှင့် နှစ်ယောက် စက်ဝိုင်း
အတွင်းသို့ ဝင်ကာ ပင်လယ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ဒူးထောက်
ကာ ထိုင်ကြလေသည်။

ထိုသို့ထိုင်ပြီးသောအခါ နဒီက သူမခေါင်းမှာ ထိုးစိုက်
စနံ့လာသော သစ်ခွပန်းခိုင်တစ်ခိုင်ကို ယူ၍ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ
ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက် သစ္စာပြုကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ အောက်ပါအတိုင်း သစ္စာပြုကြလေသည်။

“ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှစ်သက်
သံကြည်စွာဖြင့် ချစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုချစ်ခြင်းတရားကိုလည်း ဘယ်သောအခါမှ သွေ
ပျက်ပါဟု သစ္စာပြုပါ၏။

ထိုချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ သစ္စာတရားတို့ဖြင့် ဘဝတစ်
လျှောက်လုံး အကြင်လင်မယားအဖြစ်နှင့် အတူတကွ ပူးပေါင်း
နေထိုင်သွားရန် ကတိသစ္စာပြုပါ၏။

ထိုသစ္စာတရားကို ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေကြသော
ဝိညာဉ်များနှင့် ပရလောကသားအပေါင်းတို့ကို သစ္စာပြုပါ၏။

သင်တို့သည် ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့၏ သစ္စာတရား
အတွက် အသိသက်သေ ဖြစ်ကြပါစေ၊

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သစ္စာမပျက်ဘဲ တစ်သက်လုံး ချစ်ခင်
သွားပါမည်ဟု ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို တိုင်တည်ပါ၏”

၈၄
(၂)၅၅၅
၈၄

ဟု နှစ်ယောက်သား လက်အုပ်ချီကာ ဆုတောင်း တိုင်တည်လိုက်လေသည်။ ထိုသို့တိုင်တည်ပြီးသောအခါ ကျေနပ်အားရ ဝမ်းသာသောမျက်နှာဖြင့် နဒီက သူ့ဘက် လှည့်လာလေသည်။

“အခုအချိန်ကစပြီး ငါတို့နှစ်ယောက် လင်မယားဖြစ် သွားပြီ၊ ငါ့ကို နင်ပိုင်သလို နင့်ကိုလည်း ငါပိုင်သွားပြီ၊ တို့နှစ်ယောက် သစ္စာမပျက်ကြေးနော်”

“စိတ်ချပါ နဒီရယ်၊ ငါ နင့်အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမပျက်ပါဘူး”

“နင်ဝမ်းမသာဘူးလား နီမောင်”

“ဝမ်းသာတာပေါ့”

“မပျော်ဘူးလားဟင်”

“ပျော်တာပေါ့ နဒီရဲ့”

“ငါတော့ နင်နဲ့ အခုလို ဆုံစည်းခွင့်ရတာ သိပ်ပြီးပျော်တာပဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့ဖို့ မုန်တိုင်းက ဖူးစာဆုံဖေ သလားတောင် ထင်ရတယ်”

“နင်က သိပ်ပြီးစကားတတ်တာပဲ၊ အခု ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့ မလား၊ အမေ့ကို အကျိုးအကြောင်း သွားပြောရအောင်လေ”

“အခု ငါလိုက်လို့မရသေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နင့်ဆီကို ငါလာတာ ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်အနေနဲ့ လာခဲ့တာ”

“ဟင်...”

ထိုစကားကြောင့် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... အခု တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ် ပြီးပြီဆိုတော့ ငါပြန်ရတော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်မချင်းတော့ နေလို့ရပါသေးတယ်၊

ဒီညတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာဦးအထိမ်းအမှတ် အနေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြရအောင်နော်”

ဟု ပြောကာ နဒီက နီမောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာ လေသည်။ ထိုညက သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်မှုများကိုတော့ ထစ်သက်မမေ့နိုင်တော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်လာချိန်တွင် နီမောင် အိပ်သာမှ ပြန်နိုးလာသည်။

ထိုအခါ သူ့နံဘေးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပေ။

သူနှင့် လက်ထပ်ပြီး တစ်ညလုံး ပျော်ပွဲဆင်ခဲ့သော နဒီ၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ပေ။

“နဒီရေ... နဒီ”

ဇဝေဇဝါနှင့် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ကြည့်တော့လည်း တုံ့ပြန် သံ မကြားရပေ။

သို့ဖြင့် နေရာမှ ထကာ သောင်ပြင်ဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ သည်။ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ လူနှစ်ယောက် ယှဉ်တွဲ၍ လျှောက် သွားသော ခြေရာများကို အတိုင်းသား တွေ့ရသည်။

“ဒါ ငါတို့နှစ်ယောက် ညက လျှောက်သွားခဲ့တဲ့ ခြေရာ တော့ပဲ”

ရေစပ်နား ရောက်တော့ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝိုင်းထား

သော အပိုင်းကြီးကို အရင်တွေ့ရသည်။

ထိုအပိုင်းကြီးအတွင်းမှာ ညက နဒီ ထိုးစိုက်ထားခဲ့သော သစ်ခွပန်းခိုင်ကလေးက ဒီအတိုင်းပင် ရှိနေသေးသည်။

နီမောင်က သစ်ခွပန်းကလေးနားမှာ ဖူးထောက်ထိုင်ပြီး အသာအယာ နှုတ်ယူလိုက်သည်။

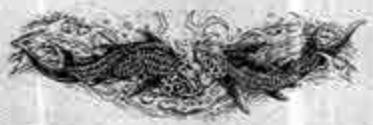
သစ်ခွပန်း အမျိုးအစားကို သူမသိသော်လည်း အရောင်အသွေးစုံကာ အပွင့်လှသည်။ ရနံ့ကလည်း သင်းသင်းကလေး မွှေးသည်။ သစ်ခွပန်းကလေးမှာ မိုးရနံ့များကြောင့် လန်းဆန်းနေဆဲပင် ရှိသေးသည်။

ညက နဒီသစ္စာပြခဲ့သော သစ်ခွပန်းကတော့ သူမကိုယ်စား ရှိနေသေးသည်။

သူမ၏ကိုယ်သင်းရနံ့များကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျန်နေခဲ့သည်။

နဒီကတော့ မရှိတော့ပေ။

ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

အခန်း(၆)

ဝယ်တိုနှင့် ဝိညာဉ်တို၏အပူင်ပ

တစ်နေ့သ၌ နဒီသည် အဖော်များနှင့် အမဲပစ်ထွက်ရန် လေးနှင့်မြားဗူးကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။

သူမ ကိုင်သော လင်းလေးကိုင်မှာ ဗူးခြေထောက်ကိုင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားကာ သားရေနန်းကြီး တပ်ထားသောကြောင့် တော်ရုံ သန်မာသောလူတစ်ယောက်ပင် လေးညှို့ကြိုးကို ဆွဲတင်နိုင်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမကို ချစ်ရေးဆိုသူနှင့် တွေ့လျှင်

“ငါ့ကို လိုချင်ရင် ငါ့လေးကိုပဲ ညှို့ကြိုးအရင်တင်ပြဦး”

ဟု ပြောပြီး လေးကို ပစ်ချပေးလိုက်ရာ လေးညှို့ကြီး မတင်နိုင်သဖြင့် ပြန်သွားရသည်မျိုး ရှိသည်။

မြားတံများကလည်း ဝါးပိုးဝါးကို မီးမြှိုက်ပြီး အသေ အချာ ပြုလုပ်ကာ ငှက်မွေးအမြီးတပ်ထားသည်။

သူမ အသုံးပြုသော အဆိပ်များကတော့ တစ်ဆွေ့ခုန် ထိသေနှင့် လေးနင်းကွင်း အဆိပ်များကို အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။ ထိုအဆိပ်ဖော်နည်းများကိုတော့ ဘိုးဘွားများ အသုံးပြုခဲ့သည့် အဆိပ်ဖော်နည်းများကို အသုံးပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူမ၏ အဆိပ်လူးမြားနှင့် ပစ်ပါက လူမဆိုထားနှင့်၊ တောကောင်တစ် ကောင်ပင် မြားထိသည်နှင့် တုံးကနဲ လဲကျသွားနိုင်လေသည်။

တောထဲသို့ သွားတိုင်းလည်း သားကောင်မရဘဲ ပြန် လာရသည် မရှိခဲ့ပေ။

သို့ကြောင့် သူမ တောတက်မည်ဆိုလျှင် နောက်မှ အဖော်လိုက်ပေးချင်သူ များလေသည်။

ထိုသို့လိုက်ပေးခြင်းဖြင့် ဟင်းစားများများရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

နဒီကလည်း သူမ တောတက်သည့်အခါ ယောက်ျား လေးဖြစ်စေ မိန်းကလေးဖြစ်စေ တစ်ယောက်နှစ်ယောက် အဖော်ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း တောတက်ရန် လေးနှင့်မြားဗူး၊ ဓား စသည် တို့ ပြင်ဆင်နေစဉ် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးလျန်ဆန် ရောက်လာသည်။

“နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ နဒီ”

“အမဲပစ်သွားမလို့ အဖေ”

“နင့်ကို ငါပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ... ပြောလေ”

“နင်မရှိတဲ့ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက စမင်တွေ နေတဲ့ ဟိုဘက် ကျွန်းက လူတွေ ရောက်လာတယ်”

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“သူတို့က နင့်ကို သူတို့ကျွန်းကို လာစေချင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ နင့်သဘောက ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်မ မသွားချင်ပါဘူး”

“အဲဒီကျွန်းမှာ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ယက္ခဆိုတဲ့လူက အတော် ကြမ်းတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်၊ သူတို့သဘောကို မလိုက်နာ ခင် ဒီကျွန်းမှာ ရှိနေတဲ့လူတွေကို လာပြီးဒုက္ခပေးမှာ စိုးရိမ်ရ တယ်၊ သူတို့ ပြောတာကို လက်ခံလိုက်ပါလား”

“လက်မခံပါဘူး... ဘယ်တော့မှလည်း သူတို့ကျွန်းကို မသွားဘူး”

နဒီက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်လေသည်။

ဦးလျန်ဆန်က သမီးဖြစ်သူ၏စိတ်ဓာတ်ကို သိသဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် နင် ဒီအတိုင်း နေလို့တော့ မသင့်တော့ဘူး၊ ခွာထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ယူလိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ထမန်းကို နင်သဘောမကျဘူးလား”

“သဘောမကျပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ယော ကျားယူစေချင်တာလဲ”

“နင့်မှာ ယောက်ျားမရှိသေးသမျှ ဒီကိစ္စတွေက အမြဲ

တမ်း လာနေမှာပဲ။ ချောမောလှပတဲ့သမီးတစ်ယောက် မွေးထားရတာ ငါတို့လည်း ဒုက္ခတစ်ခုပဲ”

“အဖေ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ သူတို့က ကျွန်မအကြောင်း မသိသေးလို့ အခုလို လာနေကြတာ၊ အကြောင်းသိရင် လာတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မက အပျိုမှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ လက်ထပ်ထားပြီး သား လင်ယောက်ျားရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဦးလွန်းဆန်မှာ များစွာအံ့ဩတုန်လှုပ်သွားလေတော့သည်။

“နင်ဘာပြောလိုက်တာလဲ နဒီ၊ နင်က ယောက်ျားရပြီး နေပြီ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ဘယ်ရွာကလဲ၊ ဘယ်တုန်းက လက်ထပ်ပြီးတာလဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ငါတို့လည်း ဘာမှမသိလိုက်ရပါလား”

“စိတ်မပူပါနဲ့ အဖေရယ်၊ ကျွန်မချစ်သူက ပလော့ကာ ကျွန်းက မြန်မာအမျိုးသားတစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးတယ်ဆိုပေမယ့် သူ မကြာခင် အဖေတို့ဆီမှာ လာပြီးတောင်းရမ်းဦးမှာပါ”

“ဟို . . . ကျွန်းပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း အားလုံးသိသွားအောင် မြန်မြန်သာ လာတောင်းခိုင်းပေတော့၊ တောထဲ သွားရင်လည်း သတိနဲ့ သွားနော်၊ စမင်တွေ နေတဲ့ကျွန်းက သိပ်ဝေးလှတာ မဟုတ်ဘူး”

နဒီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ ဦးလွန်းဆန်က ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

နောက်တော့ နဒီသည် နောက်မှ အဖော်လိုက်သော ဆလုံလူငယ်တစ်ဦးနှင့်အတူ တောထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

၎င်းတို့ နေထိုင်သောကျွန်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး တောက ထူထပ်သည်။

အနောက်ဘက်တွင် တောင်ကုန်းတောင်တန်းများ ခွီကာ သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ် အစရှိသော သားကောင်များအပြင် တောဝက်၊ ကျားနှင့် ကျားသစ်များလည်း ခွီသည်။

ထိုကျွန်းပေါ်တွင် အပေါဆုံးကတော့ မျောက်များဖြစ်သည်။

မျောက်မောင်းမ၊ မျောက်လွဲကျော်အရွယ်မှစကာ မျောက်ဝံတမျှ ကြီးမားသောအကောင်ကြီးများအထိ ရှိလေသည်။

နဒီသည်လေးနှင့်မြားကို အဆင်သင့် ကိုင်ကာ မျောက်များ အော်သံကြားရသော တောင်ကြောပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

အဝေးမှ လှမ်းကြည့်စဉ်က မျောက်အော်သံများနှင့်အတူ သစ်ပင်များအပေါ်မှာ လှုပ်ရှားသွားလာနေသောမျောက်များကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဟိုဘက်မှာ မျောက်တွေ အများကြီးပဲ အစ်မ”

“အေး . . . အဲဒီဘက် သွားပြီး မျောက်ပစ်ရအောင်”

ဟု ပြောကာ ထိုတောင်ကြောဘက်သို့ တက်ခဲ့ကြလေသည်။

မျောက်များ ရှိရာ တောတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်များပေါ်မှာ မျောက်များကို တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရတော့ပေ။

“အစ်မလေး... သစ်ပင်ပေါ်မှာ မျောက်တွေ တစ်ကောင်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“သစ်ပင်ပေါ်မှာပဲ ရှိပါတယ်၊ သူတို့ ပုန်းနေကြလို့ပါ”
ဟု ပြောဆိုကာ သစ်ပင်အမြင့်များအပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

သစ်ပင်ကိုင်းများပေါ်မှာ သစ်ရွက်လုံးများရှိနေသည်။ မျောက်များက သစ်ကိုင်းများပေါ်၌ သစ်ရွက်များကို လုံး၍ ဖင်ခုထိုင်ကာ အခြားသစ်ရွက်များဖြင့် ကွယ်ထားသောကြောင့် အပင်အောက်မှ လှမ်းကြည့်သောအခါ မမြင်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

နဒီက သစ်ပင်အောက်မှ လိုက်ကြည့်ရင်း တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်သည်။

သစ်ပင်အမြင့်ပေါ်မှာ အလုံးအရွယ်ကြီးလှသော သစ်ရွက်လုံးတစ်လုံး ရှိနေလေသည်။

သူမသည် ထိသေအဆိပ်မြားတံကို ဆွဲထုတ်ပြီး လေးညှို့၌ တပ်ကာ သစ်ရွက်လုံး ရှိရာသို့ ပစ်သည်။

“ဝှစ်...”
“ဖောက်...”

ခဏကြာတော့ သစ်ရွက်ထုတ်အတွင်းမှ သွေးစက်များ တပေါက်ပေါက်နှင့် ကျလာသည်။

ထုတ်ထားသောသစ်ရွက်များ ပြေကျသွားသည်။

“ဟာ... ငါတော့ မှားပစ်မိပြီ”

နဒီက တုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ မျောက်မကြီးတစ်ကောင်ရှိနေပြီး ရင်ဘတ်ထဲမှာ သားငယ်တစ်ကောင်ကို ပွေ့ချီထားသည်။

မြားတံက မျောက်မကြီးကိုယ်ကို စိုက်မိနေသည်။

ထိသေအဆိပ်လူးထားသော မြားချက်ထိထားသော

ကြောင့် မကြာခင် ပြုတ်ကျလာပေတော့မည်။

အတယ်၍ မျောက်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်၍ ကျည်ဆံထိမှန်လျှင်တောင်မှ အောက်သို့ ချက်ချင်းပြုတ်မကျပေ။

အသက်သေလျှင်သော်မှ သစ်ကိုင်းကို ဖက်ထားတတ်ပေသည်။ ထိသေအဆိပ်မြား ထိလျှင်တော့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ကြာကြာမနေနိုင်ဘဲ ပြုတ်ကျလာလေ့ရှိသည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် သစ်ပင်ပေါ်မှာ မျောက်မကြီးက လိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျလာတော့သည်။

သားငယ်ကို လက်တစ်ဖက်မှ ပွေ့ထားသောကြောင့် တိုးရိုးကားရား ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။

သစ်ပင်က အတော်မြင့်သည်။

“ဖုန်း...”

အောက်သို့ ရောက်တော့ မျောက်မကြီးမှာ အသက်မရှိတော့သလို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားသော မျောက်ကလေးက

လည်း သေနေပေပြီ။

နဒီက မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားမိလေသည်။

သစ်ရွက်များ ကွယ်ထားသောကြောင့် သားသည်အစေ မှန်း မသိခဲ့၍ ပစ်မိခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။

အတူပါလာသော ဆလုံလေးက မျောက်သေနှစ် ကောင်ကို တစ်လှည့်၊ နဒီကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒီမျောက်နှစ်ကောင်ကို မြေကျင်းတူးပြီး မြှုပ်လိုက် တော့ဟာ”

“ယူမသွားတော့ဘူးလား အစ်မ”

“ငါမယူချင်တော့ဘူး... သူတို့ကို ကြည့်ပြီး စားချင် စိတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောသဖြင့် ဆလုံလေးက မျောက်သေနှစ်ကောင်ကို မြေကျင်းတူးကာ မြှုပ်လိုက်လေတော့သည်။

ပြီးသောအခါ ထိုနေရာမှ ထွက်လာကြလေသည်။

“ငါတို့ ဒီကနေ့ နိမိတ်မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ”

“မုဆိုးဆိုတာ စည်းကမ်းထားရတယ်၊ ကိုယ်ဝန်လွှတ် ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်နဲ့ သားသည်မိခင်တွေကို မပစ်ရဘူး”

“ကိုယ်မှ မမြင်ရတာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ အစ်မရယ်”

ဟု ပြောရင်း လျှောက်လာကြရာ တစ်နေရာသို့ ရောက် သောအခါ မလှမ်းမကမ်းရှိ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရပ်နေသော

လူသုံးယောက်တို့ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

၎င်းတို့မှာ ဆလုံလူမျိုးများ မဟုတ်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး အသားအရေက နက်မှောင်နေသော နီဂရိုက်ဟု ခေါ်သော စမင်သုံးယောက်တို့ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ၎င်းမွေးတောင်များကို ဦး ခေါင်းမှာ စိုက်ထိုးထားပြီး တိရစ္ဆာန်အစွယ်များကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသည်။

ခါးမှာ နံငယ်ပိုင်းတစ်ခုသာ ပတ်ထားပြီး လှံရှည်တစ် ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

နံဘေးမှာ ရပ်နေသော စမင်နှစ်ယောက်တို့မှာလည်း တပွလီတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နက်မှောက်သော အသားအရေရှိပြီး သန်မာကြံ့ခိုင်လှပေသည်။

အတန်ကြာတော့ ခေါင်းဆောင်က နံဘေးမှ တစ် ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျန်တစ်ယောက် ထို ခေါ်ပြီး တောထဲ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

စမင်တစ်ယောက်က သူတို့ ဖမ်းမိထားသော ဒရယ်သေ တစ်ကောင်ကို ထမ်းကာ နဒီတို့ ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

အနီးသို့ ရောက်သောအခါ နဒီကို အရိုအသေ ပေးပြီး နောက် ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်းလာသောဒရယ်ကို ရှေ့မှာ ချပေးသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဝိညာဉ်တို့ရဲ့အရှင်သခင်မကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ ငါတို့ သခင်က သခင်မကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာပါ”

ဟု ဆလုံတို့ နားလည်သော ဘာသာစကားတစ်မျိုးဖြင့်

ပြောလေသည်။

“အခုလို လာပြီးလက်ဆောင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းတို့ရဲ့သခင်နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ယက္ခလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“နင်တို့က ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ဒီကျွန်းနဲ့ မဝေးလှတဲ့နေရာမှာ ရှိတဲ့ စမင်ကျွန်းမှာ နေကြပါတယ်။ ငါတို့သခင်က သခင်မကို ကျွန်းကို လိုက်လာပြီး ဝိညာဉ်တွေကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

“နောက်တော့ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ ငါ့အကြောင်းကို နင်တို့က ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“ဝိညာဉ်တွေက ပြန်ပြောပြလို့ သိရတာပါ။ ဝိညာဉ်အပေါင်းက သခင်မကို ချစ်ခင်လေးစားကြပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... နောက် အဆင်ပြေတဲ့ရက်မှာ နင်တို့ကျွန်းကို လာခဲ့မယ်လို့ နင်တို့သခင်ကို ပြောပြလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဒရယ်လာပို့သော စမင်လည်း နဒီကို အရိုအသေပေးကာ တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ အဖော်လိုက်လာသော ဆလုံလေးက ပြောသည်။

“နီဂရွိုက်ဆိုတဲ့ ကပ္ပလီတွေက လူသားစားတဲ့ဘီလူးတွေ အစ်မလေး၊ သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“သူတို့ ငါ့ကို ဘာမှမလုပ်ဝံ့ပါဘူး”

ဟု ပြောဆိုကာ ဒရယ်ကို ယူ၍ ရွာသို့ ပြန်လာကြလေသည်။

ရွာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဒရယ်ကိုယ်ပေါ်မှ လှဲချက်ကြည့်ပြီး ဦးလွန်းဆန်က ဟအံ့တဩ မေးလေသည်။

“ဒီဒရယ် ဘယ်က ရလာတာလဲ နဒီ”

“စမင်တွေ လာပေးသွားတာပါ”

“ဟင်... ဒါဖြင့် သူတို့ နင့်ကို တွေ့သွားကြပြီပေါ့။ ငါတို့နေတဲ့ရွာတော့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

“သူတို့နဲ့ တွေ့တာနဲ့ ဘာကြောင့် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှာလဲ အဖေရဲ့”

“သူတို့က နင့်ကို ဟိုဘက်ကျွန်းမှာ လာနေစေချင်တယ်။ အကယ်လို့ သူတို့ ခေါ်တာကို ငြင်းမယ်ဆိုရင် ဒီတစ်ရွာလုံးမှာ နှိတ်လူတွေကို သတ်ပြီး နင့်ကို ခေါ်သွားကြလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် အဖေက ဒီအကြောင်းတွေကို အစကတည်းက သိနေတာပေါ့နော်”

“နင့်မှာ ဝိညာဉ်တွေ ပူးကပ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့က အစောကြီးကတည်းက သိနေကြတယ်။ အဲဒီကတည်းက လာခေါ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ အဖေရယ်၊ သူတို့ ကျွန်မတို့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါ စိတ်မပူရမယ့်ကိစ္စလား၊ နင်လုပ်တာ မဟုတ်ရင် အပြစ်မရှိတဲ့ တစ်ရွာလုံး သေကြရမယ့်ကိစ္စမျိုး၊ စိတ်မပူဘဲ နေပါလား၊ နင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ နဒီ”

“ကျွန်မက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ အဖေရဲ့”

“ဟိုကျွန်းက လာခေါ်ရင် လိုက်သွားမှာလား၊ မလိုက်ဘဲ နေမှာလား”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားပါဘူး၊ သွားရင် တောင်မှ ကျွန်မယောက်ျားပါ ခေါ်ပြီးမှ သွားမှာပေါ့”

“နင့်ယောက်ျားက ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မယောက်ျားနာမည်က နီမောင်လို့ ခေါ်တယ်။ သူက ဟိုဘက်ကျွန်းမှာ နေတယ်။ အဖေ့ကို ပြောပြထားပြီးသား ပဲ”

“နင်အဲဒီလို သွားရင် လူရိုင်းတွေက နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်မှာပေါ့တဲ့။ ဝိညာဉ်တွေရဲ့အရှင်သခင်မ လုပ်မယ့်သူတွေ ယောက်ျားမယူရဘူးလေ။ အဲဒါ နင်မသိဘူးလား”

“သိတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ အဖေရယ်၊ ကျွန်မက လုပ်ချင်လို့ လုပ်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မက ယောက်ျားရပြီး တော့လည်း နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာကြပေါ့”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဦးလွန်းဆန်ကတော့ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောဆိုရေရွတ်ရင်းနှင့်ပင် နဒီပေးခဲ့သောဒရယ်ကို ဖျက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတော့သည်။

အခန်း(၇)

ထမန်းနှင့် ကျားမိတ်ကျားမန်

မယ်ဇာလက်ကျွန်းသည် ကျယ်ဝန်းသလောက် တောတောင် ထူထပ်သလောက် သားရဲတိရစ္ဆာန်များလည်း ပေါသည်။

မိမိတို့ကျွန်း၌သာမက အခြားကျွန်းများမှာပါ လူရိုင်းများ ရှိသည်။ ထိုလူရိုင်းများထဲမှာမှ လူသားစားသော စမင်ကဲ့သို့ လူရိုင်းများ ရှိနေခြင်းကြောင့် တောနက်ထဲသို့ တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း မသွားလာသင့်ပေ။

အကယ်၍ လူရိုင်းများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးပါက အဘယ်မျှ အန္တရာယ်ကြီးမားကြောင်း ကျွန်းသူကျွန်းသားတိုင်း သိကြလေ

သည်။

သိပေကာမု နဒိဆိုသောမိန်းကလေးတတော့ ဘာကိုမှ မကြောတတ်ဘဲ သွားချင်လည်း တစ်ယောက်တည်း သွားလာနေ တတ်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှသာ အဖော်ပါသော်လည်း အများအား ပြင့်တော့ တစ်ယောက်တည်း အသွားအလာ များပေသည်။

မိခင်လည်း လေးနှင့်မြားကို ယူကာ တောထဲသို့ တက် လာခဲ့ပေသည်။

ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေတော့ မိခင်ဖြစ်သူက တား သေးသည်။ သို့သော် စိတ်မပူရန် ပြောခဲ့ပြီး ဇွတ်ထွက်လာခဲ့ သည်။

သူမအနေနှင့် ချစ်သူရှိရာသို့ သွားလိုသော်လည်း အခွင့် မသာသေးပေ။

သို့ကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် တောထဲ တက်လာ ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တောနက်ထဲ ရောက်တော့ ဆတ်တစ်ကောင်ကို တွေ့ သော်လည်း ပစ်ခွင့်မသာသောကြောင့် နောက်မှ လိုက်ရင်းနှင့် ကျွန်း၏အခြားတစ်ဖက်ရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေအစပ်သို့ ရောက်ခဲ့ လေသည်။

ထိုနေရာဘက်များမှာ လူနေရွာများ မရှိသောကြောင့် ပကတိ သောင်ပြင်များနှင့် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများ သာ တွေ့ရသည်။ ၎င်းမျက်နှာစာမှာ ကျွန်း၏တောင်ဘက် မျက် နှာစာတန်းဖြစ်ပြီး မိုးတွင်း လေမိုးရာသီ ရောက်သောအခါ လေ

ပြင်းများ တိုက်ခတ်ပါက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သောကြောင့် မနေ ကြခြင်းဖြစ်သည်။

နဒိလိုက်နေသော ဆတ်ဖားမှာ ထိုကျောက်ဆောင်များ ကြားသို့ ဝင်ပြေးသွားသောကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားတော့ သည်။

သူမသည် အမြင့်ဆုံးကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ သည်။

နေရောင်ခြည်မှာ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာပြီဖြစ်ရာ ကျောက်ဆောင်တဝိုက်၌ အလင်းရောင် ကောင်းစွာရနေလေ သည်။

ကျောက်ဆောင်ထိပ်မှာ အတော်ကလေးမြင့်သည်။

ထိုအမြင့်ပေါ်မှ တက်ကြည့်သောအခါ ဟိုးအဝေး ပင်လယ်တစ်နေရာမှ ကျွန်းစုအချို့ကို မှုန်ဝါးဝါး လှမ်းမြင်ရသည်။

စမင်များ နေသောကျွန်းများဖြစ်မည်ဟု ထင်မိသည်။ အနောက်တောင်ဘက်မှာ မိုးရိပ်များ ညှို့နေသော

ကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲတော့ မရှိလှပေ။

အောက်ဖက်လှမ်းကြည့်တော့ ကျောက်ဆောင်ကွေ့ထဲ မှာ ပင်လယ်ရေများ ဝင်နေရာ ကြည်လင်သောရေအိုင်သဖွယ် မြစ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် စိတ်ကူးရကာ အောက်ဖက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ပင်လယ်ရေ ကျသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုနေရာမှ အိုင် ဖြစ်ကာ လူတစ်ရပ်ခန့် ရေအိုင်ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ပါလာသောခါး၊ လေး

နှင့်မြူးကို လက်လှမ်းမှီသောနေရာ၌ အသင့်ချထားကာ အဝတ် အစားများကို ချွတ်၍ပုံထားပြီး ရေထဲ ဆင်းစိမိလေတော့သည်။ ရေအိုင်ကလေးမှာ မိုးရာသီလည်းဖြစ်ပြန်၊ နေရောင်ခြည်လည်း ကျနေသောကြောင့် အနွေးခါတ် ရနေသည်။

သူမသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေချိုးနေစဉ်မှာ တောထဲမှ ခြေသံလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်းပြန်တက်ကာ အဝတ်အစားများကို ပြန်ဝတ်လိုက်သည်။

ခါးပတ်ကြိုးဖြင့် ခါးကို ပတ်ကာ လေးနှင့်မြူးကို အသင့် ပြင်ထားလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ကျောက်ဆောင်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

အခြားသူ မဟုတ်ပေ...။ တမန်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ ထမန်းသည် လက်ထဲမှာ ခါးတစ်လက်သာ ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ထမန်းကို မြင်တော့ နဒီမှာ ဒေါသဖြစ်သွားလေသည်။
“နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ ထမန်း”

“ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ နင့်ကို သတိပေးရအောင် လိုက်လာခဲ့တာပါ”

“နင် ငါ့နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး နဒီရယ်၊ ငါ့မှာ ဒီလိုစိတ်မျိုး မရှိပါဘူး နင် သဘောမတူဘဲ အတင်းအဓမ္မ မယူပါဘူး”

“ငါ့လိုမိန်းမက နင်အဓမ္မ ယူတော့ရော ရမှာမို့လို့လား”

ခါးကြည့်လိုက်လေ”

နဒီက လေးညို့ကို တင်း၍ မြားဖြင့် ချိန်ထားလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ နဒီရယ်၊ ငါက စကားအဖြစ် ပြောတာပါ။ ဒီလိုလည်း မလုပ်ပါဘူး၊ နင့်လေးနဲ့မြူးကို ချထားလိုက်စမ်းပါ”

ဟု တောင်းပန်တော့မှ ပြန်ချထားလိုက်သည်။
“ငါ့ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဒီတော့မှ ထမန်းက ရှေ့ကို တိုးလာပြီး ပြောပြသည်။
“ငါ ပင်လယ်က ပြန်လာတော့ စမင်လှေတစ်စင်း ကျွန်းနဲ့အနောက်ဖက်ကို တပ်လာတာ တွေ့ရတယ်၊ သူတို့တို့ ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု လုပ်တော့မယ့်ပုံစံမျိုးပဲ၊ ရွာရောက်တော့ နင် တောထဲ ထွက်သွားတာ သိလို့ ငါလိုက်လာပြီး သတိပေးတာပါ”

“ငါ့ရှိတဲ့နေရာကို ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ”

“ကျားတစ်ကောင်လို မာန်သွင်းပြီး လိုက်ရှာလို့ တွေ့ရတာပါ”

“အခုလို လာပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဝိညာဉ်များရဲ့သခင်မလို့ သူတို့ ယုံကြည်ထားတဲ့ ငါ့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဝံ့ပါဘူး”

“အခု နင်ပြန်မှာ မဟုတ်လား၊ သူတို့က လူများတော့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်၊ ငါတို့ သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ တောစပ်ရှိ သောင်ပြင်လမ်းအတိုင်း ရွာဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးများ ထူထပ်သောနေရာမှ

ထွက်လိုက်သည်နှင့် တောစပ်တစ်နေရာမှာ အူရားဖားရား ခြေ
လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို လှမ်းမြင်
လိုက်ကြရသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ခါးဝတ်နံငယ်ပိုင်းတစ်ခုကိုသာ ပင်
ထားပြီး ကိုယ်ဗလာဖြင့် သူတို့ရှိရာသို့ ပြေးလာခြင်းဖြစ်လေ
သည်။ ထိုမိန်းကလေးနောက်မှ စမင်နှစ်ယောက်က ခါးလှံဖူး
ကို ကိုင်ကာ ပြေးလိုက်လာကြသည်။

မြင်ကွင်းက မကောင်းလှပေ။

မိန်းကလေးမှာ အသက်လူပြီး ပြေးလာရသောကြောင့်
လွန်စွာမောတိုက်နေဟန်ရှိပြီး ခြေလှမ်းများပင် ယိမ်းယိုင်နေစေ
ပြီ။

သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ
အားတက်လာဟန်ဖြင့် အနားရောက်အောင် ကြိုးစားပြေးလာ
လေသည်။

အနီးသို့ ရောက်သောအခါ နဒီခြေရင်း၌ ဝိုင်းကနဲ ဖန်
လဲကျသွားလေသည်။

“ကျ... ကျွန်မအသက်ကို ကယ်ပေးပါ။ သူတို့ လိုဏ်
သတ်နေတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် နဒီက လေးနှင့်မြားကို အဆင်သင့်
ကိုင်ထားသလို ထမန်းကလည်း ခါးမှ ခါးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော
စမင်နှစ်ယောက်က မလှမ်းမကမ်း ရောက်လာလေသည်။

နဒီကို မြင်သောအခါ ရှုတ်တရက် တန်သွားပြီး အန်

အသေ ပေးလိုက်ကြသည်။

“သူ့ကို ဘာကြောင့် လိုက်သတ်နေတာလဲ”

“ကျွန်းက ထွက်ပြေးလာတာပါ။ ဖမ်းခေါ်သွားလို့
မလိုက်ရင် သတ်ပစ်ဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်းရဲ့အရှင်သခင်ယက္ခက သိမ်းပိုက်တာကို လက်
မခံဘဲ ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့အတွက်ပါပဲ။ ဟဲ့... မာလု၊ နင်ပြန်လိုက်
မလား မလိုက်ဘူးလား ပြောစမ်း”

“အသက်သာ အသေခံမယ်၊ နင်တို့ကျွန်းတော့ ဘယ်
တော့မှ ပြန်မလိုက်တော့ဘူး၊ သတ်ချင်သတ်သွားကြ”

မာလုဆိုသောမိန်းကလေးက လေသံမာမာဖြင့် ပြော
လိုက်သောအခါ စမင်တစ်ယောက်က လှုံဖြင့် ထိုးရန် ဟန်ပြင်
လိုက်ရာ နဒီက မြားဖြင့် ချိန်ထားလိုက်သည်။

“သူ့ကို သတ်စရာမလိုဘူး၊ အခုချိန်ကစပြီး သူ့ကို ငါ
ပိုင်သွားပြီ၊ နင်တို့ ပြန်ပေတော့”

“သူ့ကို အသက်ရှင်ရက်ဖြစ်စေ၊ အလောင်းကိုပဲဖြစ်စေ
ပြန်ယူမသွားနိုင်ရင် ငါတို့ အသတ်ခံကြရပါလိမ့်မယ်၊

သူ့ကို ပြန်ပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ် သတ်ခွင့်ပေးပါ”

အတင်းတောင်းဆိုလေသည်။

“သတ်ခွင့်လည်း မပေးဘူး၊ ပြန်လည်း မထည့်လိုက်ဘူး၊
ကျွန်းကို ပြန်သွားပြီး နင်တို့သခင်ကိုသာ ပြောပြလိုက်”

“မရဘူး... သခင်အမိန့်အတိုင်း သတ်ကိုသတ်ရပါ
ပိဋ်မယ်”

ဟု ပြောကာ လှဲကို မြှောက်လိုက်သည်နှင့် နဒီက ရင်ဝကို မြားဖြင့် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒုတ်. . .”

“အား. . .”

လှဲကို ကိုင်ထားသော လူရိုင်းမှာ မြားတန်းလန်းဖြင့် နောက်လန်ကျသွားလေသည်။

နောက်ထပ်မြားတစ်ချောင်း မထုတ်ရသေးခင်မှာ ဓါးကို ကိုင်ထားသော စမင်တစ်ယောက်က လွှားကနဲ ခုန်ဝင်လာကာ ဓါးဖြင့် ပိုင်းချလေသည်။

ထိုအခါ ထမန်းက ကြားထဲမှ သူ့ဓါးဖြင့် ဆီးခံပေးလိုက်လေသည်။

“ချွင်. . .”

ဓါးဓါးချင်း ထိသံပေါ်လာပြီးနောက် ပြင်းထန်သောဓါးပွဲဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

စမင်ကလည်း ဓါးခုတ်ကျွမ်းသလို ထမန်းကလည်း လျင်လျင်မြန်မြန် တိုက်ခိုက်နိုင်လေသည်။

ဓါးပွဲမှာ သူတပြန်ကိုယ်တပြန် ရှိနေရာမှ အတန်ကြာသောအခါ ထမန်းဆီမှ ကျားဟိန်းသံကဲ့သို့ မာန်ဖီသံတစ်ဖို့ ထွက်လာလေတော့သည်။

“ဂါး. . . ဂါး”

၎င်း၏အသက်ရှူသံနှင့် ပါးစပ်မှ ထွက်လာသောအသံမှာ ကျားတစ်ကောင်၏မာန်ဖီသံကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအတူ ၎င်း၏လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း လူတစ်ယောက်

လှုပ်ရှားမှုနှင့် သိပ်မတူတော့ဘဲ ခုန်ပျံကျော်လွှားမှုများနှင့် ကျားတစ်ကောင် လှုပ်ရှားမှုမျိုးနှင့် တူလာလေရာ ၎င်းနှင့် တိုက်ခိုက်နေသော စမင်မှာ အံ့ဩထိတ်လန့်မှုနှင့်အတူ ကြောက်ရွံ့မှုဖြစ်လာကာ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်လာလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး လက်ထဲမှ ဓားလွတ်ကျသွားပြီးနောက် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားရာ ထမန်းက အပေါ်မှ ခုန်အုပ်ကာ ရင်ဝကို ဓားဖြင့် စိုက်ချလိုက်ရာ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။ ပွဲပြီးသွားပေပြီ. . . ။

“ငါတို့ သွားကြရအောင် ထမန်း”

“နေဦး နဒီ၊ ဒီလူရိုင်းနှစ်ကောင်ကို အစဖျောက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒါမှ သူတို့လူတွေ မသိကြမှာ”

ဟု ပြောကာ သေဆုံးနေသော လူရိုင်းနှစ်ယောက်ကို ချီင့်ဝှမ်းထဲ ပစ်ချကာ အပေါ်မှ ကျောက်တုံးများဖြင့် ဖိထားလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာ အတော်ဝေးဝေးနေရာဆီမှ ဆူညံသံများ ကြားလာရသည်။

“ငါတို့ သွားကြရအောင်၊ သူတို့ လိုက်လာကြပြီ၊ နင် သူ့ကို ခေါ်သွားမှာလား နဒီ”

ထမန်းက မာလုဆိုသောမိန်းကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ခေါ်သွားရမှာပေါ့. . . တောထဲမှာ ထားခဲ့ရင် လူရိုင်းတွေ ဖမ်းမိသွားပြီး အသတ်ခံရမှာပေါ့”

“သူ့ကို ရွာခေါ်သွားလို့ လူရိုင်းတွေ လိုက်လာတာနဲ့

မြင်သွားရင် ငါတို့တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ် နဒီ”
 “ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တို့ကိစ္စတွေ နောက်မှ
 ကြည့်ရှင်းမယ်၊ လောလောဆယ် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို
 တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကယ်ရမှာပဲ၊ နင်ကြောက်နေရင် ရှေ့က
 သွားနှင့်ပေတော့”

ထိုစကားကြောင့် ထမန်းမှာ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်
 သွားလေသည်။

“ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် နင်နဲ့
 ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ မကြောက်
 ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာကတော့ အမြန်ဆုံး သွားကြရအောင်
 သူတို့ နီးလာပြီ”

ဟု ပြောကာ သုံးယောက်သား ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့
 ကြလေသည်။ သုံးယောက်သား ကမ်းခြေကို လှမ်းမြင်ရသော
 တောစပ်မှ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ
 ကမ်းစပ်တစ်နေရာ၌ စမင်လူရိုင်းအချို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

၎င်းတို့သည် စားလှံများကို ကိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်
 ကို လိုက်ရှာနေကြဟန်ရှိလေသည်။

နဒီတို့က သစ်ပင်များအတွယ်၌ ပုန်းအောင်းနေကြပြီး
 ၎င်းတို့ အခြားတစ်နေရာသို့ ထွက်သွားတော့မှ ခပ်သုတ်သုတ်
 ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းရောက်တော့မှ နဒီက မေးသည်။

“နင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“မာလုလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“နင်က စမင်တစ်ယောက်လား”

“ကျွန်မက စမင်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ အခြား
 ကျွန်းတစ်ကျွန်းကပါ၊ စမင်တွေ ရောက်လာပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့
 ဒီဘဆွေမျိုးတွေကို သတ်ပြီး မတရား ဖမ်းခေါ်ခဲ့တာပါ”

“နင့်မှာ အဝတ်အစား မပါဘူးလား”

မာလုက ဖွံ့ဖြိုးသော ရင်သားနှစ်ဖက်ကို လက်ပိုက်
 တာကွယ်ထားရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

ခါးအောက်ပိုင်းမှာလည်း အရှက်လုံရုံ နံငယ်ပိုင်းတစ်ခု
 သာ ပတ်ထားနိုင်ပေသည်။

“ဒီအတိုင်းတော့ ရွာထဲ ခေါ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ
 ရွာထဲက လူတွေ ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ နင့်ကို ရုပ်ဖျက်ပြီး
 ခေါ်သွားမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ လမ်းတစ်နေရာ
 ရောက်သောအခါ ကန့်လန့်ဖြတ် စီးနေသော ချောင်းကျယ်
 တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ချောင်းကမ်းစပ်တစ်လျှောက်မှာလည်း မိကျောင်းကြီး
 များက သောင်ပြင်ပေါ်သို့ မေးတင်အိပ်နေကြသည်။

“အခြားနေရာက လှည့်သွားရင် လူရိုင်းတွေနဲ့ တွေ့သွား
 နိုင်တယ်၊ အမြန်ရောက်ဖို့ကတော့ ဒီချောင်းကပဲ ဖြတ်ကူးရမှာပဲ”

“ငါတို့ ဆင်းတာနဲ့ မိကျောင်းတွေက လာမှာပေါ့”

“စိတ်မပူပါနဲ့ . . . နင် သူတို့သာ ခေါ်ပြီး စိတ်ချလက်ချ
 တူးပေတော့၊ ဒီကောင်တွေ ရောက်လာရင် ငါရှင်းပေးမယ်”

ဟု ထမန်းက ပြောသဖြင့် နဒီနှင့်မာလုတို့က ရေထဲ

အရပ်ဆင်းကြသည်။ သူတို့ဆင်း၍ ချောင်းထဲ ရောက်ရုံ ရှိသေးသည်။ မိကျောင်းနှစ်ကောင်ကလည်း သောင်ပြင်ပေါ်မှ လျော့ဆင်းလာခဲ့လေပြီ။

ချောင်းမှာ ပေတစ်ရာကျော်ခန့် ကျယ်ဝန်းပြီး ရေစူးကနက်သည်။ ချောင်းအလယ်လောက် ရောက်တော့ အရပ်မနီတော့ပေ။ မိကျောင်းနှစ်ကောင်ကလည်း ရေပေါ်မှာ နှုတ်သီးသာဖော်ထားပြီး သူတို့ရှိရာသို့ ကူးလာချေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထမန်းက ဓားကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ကာ ရေအောက်သို့ ငုတ်သွားလေသည်။

သူသည် မိကျောင်းနှစ်ကောင် ရှိရာသို့ ကူးသွားပြီးနောက် အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မိကျောင်းတစ်ကောင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားဖြင့် ခွဲထုတ်လိုက်ရာ ရေပြင်ပေါ်မှာ သွေးပွတ်ရေပွက်ကြီးများ ထသွားတော့သည်။

ကျန်တစ်ကောင်က ပါးစပ်ကို ဖြိုကာ နဒီတို့နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ကူးလိုက်လာသည်။

နဒီတို့မှာ ချောင်း၏သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် ရောက်နေချေပြီး ထမန်းက ရေအောက်မှ ကူးလိုက်လာသည်။

ထမန်း၏မွေးရာပါဗီဇမှာ တောထဲ၌ တိုက်ခိုက်သည့်အခါ ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်နိုင်ပြီး ရေအောက်၌ တိုက်ခိုက်သည့်အခါ ထမန်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်သူ ဖြစ်ပေသည်။

မိကျောင်းက အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ နဒီတို့ ပြေးကိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထမန်းက ရေအောက်မှ ရောက်လာပြီးနောက် မိကျောင်း၏ခါးကို ဖက်ကာ ဆွဲချလိုက်ရာ 'ဖောင်း' ဆနဲ့ ရိုက်သံထွက်ပေါ်လာသော်လည်း သီသီကလေး လွတ်သွားတော့သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ရေထဲ၌ မိကျောင်းနှင့် ထမန်းတို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေစဉ် နဒီနှင့်မာလုတို့က တစ်ဖက်တမ်းသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ရေထဲမှာတော့ အတန်ကြာအောင် ရေလှိုင်းခတ်သံများ ဆူညံနေပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။

ခဏကြာတော့ ထမန်း ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ထမန်း... မိကျောင်းသေကို အပေါ်တင်ပြီး အရေခွံ ခွာကြရအောင်၊ သူ့အတွက် အဝတ်ရပြီပေါ့”

ဟု နဒီက လှမ်းပြောသဖြင့် ထမန်းက ရေထဲ ပြန်ငုတ်သွားကာ မိကျောင်းသေကို ကမ်းစပ်ပေါ် ဆွဲတင်လာလေသည်။

ထို့နောက်...

နှစ်ယောက်သား ဓားတစ်လက်စီဖြင့် မိကျောင်းသားရေဆီ ခွာယူလိုက်ပြီးနောက် ရေဖြင့် စင်ကြယ်အောင် ဆေးကာ အလှူ တစ်ကိုယ်လုံး ပတ်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

ပြီးတော့မှ ရွာဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းမှာတော့ စမင်လူရိုင်းများနှင့် ထပ်မတွေ့ရတော့ပေ။

အခန်း(၈)

မာလုနှင့် ဂမ္ဘီရုညါဌကံချက်များ

တောလမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ ရွာသို့ မရောက်
မီမှာပင် မာလုနှင့် ပတ်သက်သည့် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကို
တင်တွေ့မြင်ရလေသည်။

မာလုသည် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့
မဟုတ်ပေ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မိကျောင်းသားရေပြားကို
မလုံတလုံ ပတ်ထားသော မာလုကို နဒီက သဘောကျနေလေ
သည်။

“နင့်ကို မာလုလို့ အမည်မပေးဘဲ ကုမ္ပဏီလို့ အမည်ခံရရင် ပိုကောင်းမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ”

“ကုမ္ပဏီဆိုတာ မိကျောင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်၊ အခုရင် နင်က မိကျောင်းမလေးနဲ့ ပိုတူနေလို့”

ထိုစကားကြောင့် မာလုက သဘောကျစွာ ပြုံးလို့ရသည်။ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့ရခဲ့သည့် ရှားပါးလှသော အပြုံးရိပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ခရီးဆက်လာကြရာ ရွာနှင့် မနီးမဝေးနေရောရောက်သောအခါ တောစပ်တစ်နေရာတွင် သေဆုံးနေသော ဆလုံအချို့ကို တွေ့ကြရသဖြင့် အနားရောက်အောင် သွားကြည့်ကြသောအခါ ဓားချက်၊ လှံချက်များဖြင့် သေဆုံးနေကြောင်း တွေ့ကြရသည်။

“သူတို့ စမင်တွေလက်ချက်နဲ့ သေရတာပဲ၊ ဒီအထိုင်ဆိုရင် ရွာထဲမှာများ ရောက်နေသေးလား မပြောတတ်ဘူး၊ ဝင်ဝင်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ထမန်းက စိတ်ပူစွာ ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ မာလုက ဝင်ပြောသည်။

“အခြေအနေကို သိရအောင် ကျွန်မမေးကြည့်လိုက်မယ်၊ သူတို့ပိညာဉ်တွေ ဝေးဝေးမရောက်သေးရင်တော့ အခြေအနေ သိရမှာပါ”

“ဟင်... ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘဲ နင်က ဘာသူ့ကို မေးမှာလဲ”

နဒီက အခြေအနေကို သဘောပေါက်သော်လည်း ထမန်းက သဘောမပေါက်သဖြင့် ဝင်မေးလိုက်သည်။

မာလုက ဘာမှမပြောဘဲ ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်မှာ ဝက်လက်အနေအထား သေဆုံးနေသော လူသေတစ်ယောက် အနီးသို့ တိုးကပ်သွားကာ အနားမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

နောက် သေသူ၏မျက်နှာအနီးသို့ သူ့မျက်နှာ ကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောကြားနေလေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြန်ပြောသည်ကိုလည်း နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းထညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေလေသည်။

နဒီက လှမ်းကြည့်သောအခါ ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်တစ်ခုက မီးခိုးငွေ့များကဲ့သို့ ရွေ့လျားကာ မာလုအနီး၌ ရစ်ဝဲနေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဒီတော့မှ မာလုသည် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း ရိပ်မိသွားတော့သည်။

အတန်ကြာတော့မှ မာလုက သူတို့ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ရွာထဲမှာ စမင်တွေ မရှိတော့ဘူး အစ်မ၊ သူတို့က တွန့်မကို လိုက်ရှာရင်းနဲ့ ဆလုံတွေကို သတ်သွားတာ”

“တခြားဘာတွေသိခဲ့ရသေးလဲ”

“အစ်မရဲ့အနာဂတ် ကံကြမ္မာအကြောင်း သိခဲ့ရတယ်”

“ဘာတွေများလဲဟဲ့... ပြာပါဦး”

မာလုက ထမန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“သူ့အကြောင်းလည်း ပါတယ်”

ဟု ရှက်သွေးဖြာသောမျက်နှာဖြင့် ပြောရာ ထမန်းမှာ များစွာစိတ်ဝင်စားသွားဟန်ရှိလေသည်။

သို့စေကာမူ ဘာမှတော့ မပြောပေ။

ထို့နောက် ရှေ့သို့ ဆက်ခဲ့ကြရာ ညနေပိုင်းအချိန်တွင် ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာလေတော့သည်။

ထမန်းက သူ့နေရာပြန်သွားသောအခါ နဒီတို့နှစ်ယောက်က အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

မိကျောင်းသားပြေးကို တစ်ကိုယ်လုံး ပတ်ထားသော မာလုကို မြင်သောအခါ ဦးလွန်းဆန်တို့မှာ များစွာအံ့ဩသွားလေသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ မိကျောင်းဆွဲလာတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဂယ်တင်လာခဲ့တာပါ အမေ”

“လူရှိုင်းတွေ လာရွာတာ သူ့ကိုများလား”

“ဟုတ်သလားတော့ မသိဘူး၊ အခုတော့ သူက ကျွန်မ လူဖြစ်သွားပြီ”

“စမင်တွေက ရေဘီလူးတွေ ဆိုတဲ့အတိုင်း သိပ်ဖြူရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြတာ၊ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်တာကတော့ အကောင်ဆုံးပဲ”

ဦးလွန်းဆန်စိတ်ထဲမှာ မာလုနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်သောက ရှိဟန်ကလေသည်။

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ အဖေ၊ ဒုက္ခရောက်ပြီး အသစ်ဘေး တွေ့တဲ့လူကိုတော့ ဘယ်ရမှာပဲ၊ သူတို့လာတော့လည်း”

ကျွန်မ ရှင်းပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်တော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန် ရှိလေသည်။ ထို့နောက် မာလုကို အဝတ်အစားတစ်စုံ ပေးလိုက်ပြီး အစားအသောက်လည်း ကျွေးမွေးရသည်။

ညဦးပိုင်းရောက်သောအခါ အိမ်အနောက်ဘက် ကွက်လပ်တွင် မီးပုံတစ်ပုံ ဖိုရင်း နှစ်ယောက်သား ထိုင်စကားပြောကြလေသည်။

ထိုအခါ မာလုက သူမအကြောင်းအရာအချို့ကို ပြောပြလေသည်။ သူတို့မှာ အခြားအရပ်ဒေသမှဖြစ်ပြီး အဘိုးဖြစ်သူက နယ်လှည့်ဆေးကုသော ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

မာလုက အဘိုးဖြစ်သူထံမှ ဆေးပညာ၊ ဓာတ်ပညာ၊ ဝိယောဂပညာနှင့် ဝိညာဉ်များနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သောပညာများ တို့ သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် လှည့်လည်သွားလာရင်း ပင်လယ်ထဲမှ ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ရောက်လာပြီး ထိုအရပ်မှာပင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ပထမတော့ အဘိုးဖြစ်သူ၏ဓာတ်ပညာ၊ ဆေးပညာများမှာ ပင်လယ်ပျော် မော်ကင်းတို့အတွက် မယုံကြည်နိုင်သော ပညာများ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဆလုံတို့က ၎င်းတို့ ရိုးရာအစွဲအလန်းဖြစ်သော နတ်ဆရာ၏ပယောဂကုထုံးနှင့် ကုကြလေသည်။

သေမထူး နေမထူး ဘဝများပေမို့ အကယ်၍ နတ်ဆရာများပေး၍ အသက်သေဆုံးသွားလျှင်လည်း ဒုက္ခငြိမ်းအောင် လုပ်ပေးသည်ဟု အထင်ရှိကာ မည်သူကမှ ပြဿနာမရှာကြပေ။

မိသားစုထဲမှ လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားခြင်းသည် လူငယ်ယောက် လျော့သွားရုံမှအပ ဘာမှမထူးခြားပေ။

တစ်ယောက်လျော့သွားလျှင် နောက်တစ်ယောက် ထပ် မွေးရုံသာရှိသည်။

အကယ်၍ နတ်ဆရာ ဆေးကုပေး၍ ရောဂါပျောက် သွားလျှင်တော့ ကျေးဇူးတင်ကြပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် ပေးကမ်းကြရပေသည်။

မာလု၏အဘိုးမှာ ဓာတ်ပညာ၊ ဆေးပညာကို ကျွမ်းကျင် သူဖြစ်သောကြောင့် ရောဂါဖြစ်သူများကို ၎င်းပညာနှင့်ပင် ကုသ ပေးသည်။ ပူးကပ်နေသော အခြားဝိညာဉ်ကို နှင်ထုတ်ခြင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်မှ အပြင်ရောက်နေသော ဝိညာဉ်ကို ပြန်ခေါ်ပေးခြင်း များ ပြုလုပ်ပေးနိုင်သောကြောင့် တစ်စနှင့်တစ်စ ယုံကြည်မှု ရလာကြကာ အားကိုးလာကြသည်။

ထိုအခါ ရွာခံနတ်ဆရာများက မနှစ်သက်ကြပေ။

နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် အန္တရာယ်ပေးရန် ကြိုးစားကြသော် လည်း မရပေ။ နောက်ဆုံးတော့ စမင်ကျွန်းသို့ သွားကာ စမင် များနှင့် ပေါင်းကာ မိသားစုတစ်ခုလုံးကို သတ်ဖြတ်ကာ မာလုကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်မရဲ့အဘိုးက သစ်ပင်တွေနဲ့ စကားပြောနိုင်တဲ့ အတတ်ကိုလည်း တတ်ပါတယ်”

“သစ်ပင်တွေက စကားပြောတတ်လို့လား”

“သစ်ပင်ဆိုတာလည်း လူလိုပဲ ဓာတ်ကြီးလေးပါးနဲ့ အသက်ရှင်တဲ့ သက်ရှိရုပ်ဝတ္ထုတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား၊ သီးနိုင်

နှိုင်းနိုင်သလို လူတွေလိုပဲ ခံစားတတ်တဲ့သဘာဝ ရှိတယ်။ ည အချိန် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ သစ်ပင်တွေဆီက သီချင်း သံ ဒါမှမဟုတ် ငြီးငြူသံတွေကို ကြားရတတ်ပါတယ်”

“ငါတော့ သတိမထားမိပါဘူး”

“သစ်ပင်ဆိုတာ သဘာဝတရားကို နားလည်တဲ့ ရုပ်ဝတ္ထု တစ်မျိုးပဲ။ နွေရာသီ၊ မိုးရာသီ၊ ဆောင်းရာသီနဲ့ သဘာဝရဲ့အပူ အအေးကို သင်္ကေတနဲ့ ပြနိုင်ကြတယ်။ လေပြင်းမုန်တိုင်းတွေ ကတော့မယ်ဆိုရင်လည်း လူတွေကို သင်္ကေတနဲ့ ပြလေ့ရှိပါ တယ်။ လူတွေက သတိမထားမိလို့ပါ”

“အတော်ဆန်းကြယ်တာပဲ”

“ဒါထက် ဆန်းကြယ်တာတွေ ရှိသေးတယ် အစ်မ၊ အခြားတဲ့အရပ်ဒေသတွေမှာ မြေအောက်မှာ ရေဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်၊ ဘယ်နေရာ ရှိတာကို သစ်ပင်တွေကပဲ ပြောပြနိုင်ပါ တယ်”

“ဘယ်လိုပြောပြတာလဲ”

“သစ်ပင်ရဲ့သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်တွေက မြေ အောက်မှာ ရှိတဲ့ရေကို သင်္ကေတနဲ့ ပြောပြပါတယ်။ တတ်သိ ရာလည်းကောင်း၊ နားလည်တဲ့လူဆိုရင် သူတို့ညွှန်ပြတဲ့နေရာကို တူးကြည့်ရင် ရေကောင်းရေသန့်ကို ရနိုင်ပါတယ်”

ဟု အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော အကြောင်းအရာများကို ပြောပြလေသည်။

နဒီမှာ ထိုအကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်စားမိလေ သည်။

“ဒါတင်မကသေးဘူး အစ်မရဲ့၊ သစ်ပင်တွေက ပြည့်သင်္ကေတတွေကို သိရင် မြေအောက်မှာ ရှိတဲ့ ရွှေငွေရတနာကျောက်သံပတ္တမြားတွေကိုလည်း ရှာဖွေရနိုင်ပါတယ်”

(မြေအောက်၌ ရှိသော ရွှေငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားရတနာပစ္စည်းများကို အဟိဗလစက်၊ ရတနာဂမ္ဘီစက်၊ ဒက္ကဏကျမ်း၌ လေ့လာနိုင်ပါသည်။)

ထိုရှာဖွေနည်းအကြောင်းများကို အခြားစာအုပ်များတွင် သင့်တော်သလောက် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ထပ်မံမဖော်ပြတော့ပြီ။

စာဖတ်သူများအတွက် အတန်အသင့် အကျိုးရှိစေနိုင်သော သစ်ပင်များကို ကြည့်ပြီး မြေအောက်၌ ရှိသောရေကို ရှာဖွေနည်းအချို့ကိုသာ ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။)

ဆီးပင်၊ သရက်ပင်၊ အုန္ဒပင်၊ နုရွဲပင် စသော ပင်မြောက်ပင်စောက်များ၊ နဘူး၊ နှုတ်ချို၊ စရိ အစရှိသော နွယ်ရောင်ပင်ရောင်များ၊ မြေစာ၊ ပတော်ညို၊ နွားရှာချို စသော မြက်ပင်များ ၎င်းသစ်ပင်၊ နွယ်ပင်၊ မြက်ပင်များကိုသာ အထူးပြု၍ ရေကျန်၌ ဖော်ပြရေးသားလျက်ရှိ၏။

သို့သော်လည်း မည်သည့်ပင်စောက်မျိုး၊ နွယ်ပင်မျိုး မြက်ပင်မျိုး ဟူသမျှတို့သည်။ မြေဓာတ်၊ ရေဓာတ်တို့နှင့် ကင်း၍ ပေါက်ပွားကြီးထွားခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်ကုန်။

မြေဓာတ်၊ ရေဓာတ်တို့က အားပေးကူညီမှသာလျှင် အမြစ်၊ ပင်စည်နှင့် အခက်အရွက်တို့ စည်ကား၍ပေါက်ပွားကြီးထွားနိုင်ပေသည်။

ရေကြည်ရေရှာရာ၌လည်း ထိုအပင်တို့၏အလက်၊ အခက်၊ အရွက်တို့ကို ကြည့်ရှု၍ ရေရှိ၊ ရေမရှိကို ဆုံးဖြတ်ပြောဆိုရာ၏။

အမြစ်ဆွဲရာ အကိုင်းအခက်ပါပုံကို လေ့လာသိရှိနိုင်ပါသည်။

မဟာပထဝီမြေကြီး အပြင်၌ ဥတုသုံးပါးအားလျော်စွာ ပေါက်ရောက်ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်သော သစ်ပင်၊ မြက်ပင်တို့သည် အများအပြားရှိကြကုန်၏။

ထိုအပင်တို့တွင် မည်သည့်အပင်မျိုးမဆို အမြစ်သွားရာ အကိုင်းအခက် ပါတတ်၏။

ဥပမာ သရက်ပင်သည် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာ ရှိရာတွင် အရှေ့ဘက်သို့ အမြစ်ထွက်သွားသည်ဖြစ်အံ့၊ အကိုင်းအခက်တို့သည်လည်း ၎င်းအရှေ့ဘက်သို့ ညွတ်ကိုင်းထွက်သွားတတ်ကုန်၏။ ဤနည်းတူ တောင်၊ မြောက်၊ အနောက်အရပ်တို့ကိုလည်း အကိုင်းအခက်တို့သည် အမြစ်ထွက်ရာသို့ ညွတ်ကိုင်းထွက်သွားတတ်ကုန်၏။

ဒေါင်းဆင်းနယ်၊ ကောင်းပင်စည်မြို့၊ အရှေ့တောင်ညောင်ပင်သာရွာ၏အရှေ့မြောက် ပေ(၅၀၀)မျှအကွာ ကောင်းညိုချောင်း၏တောင်ဘက်ကမ်းပါး၌ ထန်းမတစ်ပင်ရှိ၏။

ထိုထန်းမပင်သည် မြေမှ(၆)ပေမျှအမြင့်၌ အခြားထန်းပင်များကဲ့သို့ သီးခြင်း၊ ပွင့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုမှ အထက်သို့ အပင်မြင့်လာသောအခါ အကိုင်းအခက် သုံးခွစီ ဖြာထွက်၍ ထန်းသုံးပင်ဖြစ်ပြီးလျှင် (၄)ပေမျှ

တက်ပြန်၏။

ဤမှ အထက်သို့ သုံးပင်စီ၊ သုံးပင်စီ ခွဲဖြာ၍ ထွက်ကြရာ ခြောက်ဆင့်မျှ ရှိသောအခါ ထန်းလုံးထန်းပင်ပေါင်း(၇၂၉)မျှ ရှိ၍ ထန်းလက်များမှာ (၁)လက်မ၊ (၂)လက်မျှသာရှိတော့၏။ သီးခြင်း၊ ပွင့်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ချေ။ ဆပ်သွားဖူးရုံကြီးနှင့်သာ တူတော့၏။

ဤထန်းပင်သည် ခေါင်မြစ်ရေသောက်ရန် အောက်၌ ရေမရှိသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အပေါ်ယံ စမ်းရေ စိမ့်ရေမျှ ကိုသာ သောက်စို့ရ၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အမြစ်၊ အပေါ်ယံ အမြစ်တို့ကိုသာ အားထားရသောကြောင့် အကိုင်းအခက် ခွ လျက် နေရပေတော့၏။

ဤသို့ အမြစ်ဆွဲသွားရာ အကိုင်းအခက် ပါသည်ကို သိနိုင်ပေသည်။

ထို့အပြင် စဒယ်ရွာတွင် ပေပင်ငါးမင်းမေးကျောင်း၌ ထန်းပင်များသည် အမြစ်ဆွဲရာ အကိုင်းအခက်ပါသောကြောင့် ခွလျက်ပင်ရှိကြသေး၏။

➤ သစ်ပင်ကြီးလေးမျိုး

သစ်ပင်များသည် လေးမျိုးရှိသည်။

- (၁) အနှစ်ကို အကာရန်သောသစ်ပင်
- (၂) အကာကို အနှစ်ရန်သောသစ်ပင်
- (၃) အကာကို အကာရန်သောသစ်ပင်
- (၄) အနှစ်ကို အနှစ်ရန်သောသစ်ပင်

ထိုလေးပါးတို့တွင် ပိတောက်၊ အင်ကြင်း၊ ပျဉ်းမ၊ ပျဉ်းဖို တို့သို့သော အပင်မျိုးတို့သည် အနှစ်ကို အကာရန်လျက် ရှိသောကြောင့် အနှစ်ကို အကာရန်သော သစ်ပင်မည်၏။

ပေပင်၊ ထန်းပင်၊ အုန်းပင်၊ ခန်းပင် အစရှိသော အပင် မျိုးတို့သည် အကာကို အနှစ်ရန်လျက်ရှိသောကြောင့် အကာကို အနှစ်ရန်သောသစ်ပင်မည်၏။

တောငှက်ပျော၊ အိမ်ငှက်ပျော စသော အပင်မျိုးသည် အကာကို အကာရန်လျက်ရှိသောကြောင့် အကာကို အကာရန် သောအပင်မည်၏။

သန္တာနက်၊ ကျောက်ခက်၊ ကျောက်စက် အပင်မျိုးသည် အနှစ်ကို အနှစ်ရန်လျက်ရှိသောကြောင့် အနှစ်ကို အနှစ်ရန် သောသစ်ပင်မည်၏။

ဤသို့ပြုဆိုပြီးသော သစ်ပင်တို့တွင် အကာကို အနှစ်ရန် သော ပေပင်၊ ထန်းပင်စသောအပင်မျိုး၏အမြစ်တို့သည် မဟာ ထင်စိမြေကြီးအတွင်းသို့ အမြစ်ဆင်းသက်၍ ရေဓာတ်နှင့် တွေ့ နှိမ့်သောအခါ ပင်စည်လုံးပတ်တို့သည် မရပ်မနား ကြီးထွားလျက် အမှတ်သင်္ကေတများ ထင်ရှားပေါ်လာလျက်ရှိ၏။

ဥပမာ။ ။ အတောင်(၄၀)မျှရှိသော ထန်းပင်သည်အမြင့် အတောင်(၃၀)အထိ အပင်နိမ့်လျက် ရှိ၏။ ထိုအထက်(၁၀) တောင်သည် ထန်းလုံး တုတ်ပွကြီးထွားလျက်ရှိမှု အောက်အ တောင်(၃၀)နှင့်အထက် (၁၀)တောင်ဆက်လိုက်က အတောင် ပေါင်း(၄၀) ရှိ၏။ ထိုအတောင်(၄၀)၌ ရေညွှန်း-ရေပြ ပြုလုပ်မှု ရေတွေ့တတ်၏။

➤ သစ်ပင်၏အမှတ်သင်္ကေတများ

သစ်ပင်၏အမှတ်သင်္ကေတများကို လေ့လာနိုင်ရန် ဖော်ပြပါသည်။

သရက်၊ မကျည်း၊ ဇီးမူတဖန်၊ ထောက်ကြံ့သစ်ဝါး အပင်များတို့သည်၊ ကိုင်ကားအချုပ်၊ လူတို့ လုပ်သော၊ ဖဲထီးကို အုပ်သကဲ့သို့ မြေမှအကွာ၊ အပေါ်ရန်မှာ တောင်-တာ-အတိုင်၊ အရှည်အလျား ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုအပေါ်၌ တောင်-တာ ရှိသလောက် မြေကြီးအောက်၌ ရေကို တွေ့တတ်၏။

အကြင်သစ်ပင်သည် မြေကြီးအပြင်မှ (၂)ပေအမြင့်၌ ဘေးသို့ ထွက်၍ အဖ၊ အထစ်၊ ဒစ်တွေ များစွာထွက်လျက်ရှိအံ့၊ ထိုသစ်ပင်၏အောက် (၃)ပေလောက်မြေအတွင်း၌ ကျောက် ပြုတ်(သို့)ခဲပြင်များ ရှိတတ်၏။

အကြင်သစ်ပင်သည် မဟာပထဝီမြေကြီးအပြင်မှ အထက်(၁၀)တောင်အကွာ၌ မည်သည့်ဘက်သို့မဆို ကွေ့ ကောက် ထွက်သွားလွန်ပါးလျက်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသစ်ပင်၏ ကွေ့ကောက်ရာဘက် အောက်မြေအတွင်း သုံးချိုးနှစ်ချိုးအနက် ကျောက်ပြင်၊ ကျောက်ခဲများ ရှိတတ်၏။

ထို့ပြင် မှတ်သားဖွယ်ရာများလည်း ရှိသေးသည်။

ကြပ်ပြာကြပ်ဝါ၊ ဆပ်ပြာဟုံးခြေရယ်၊ မြေရာမြေတို့မှ ထွက်သောရေတို့သည် များသောအားဖြင့် ပူခါး၊ စပ်ငံ၊ ချဉ်ဖန် ရသာ ရှိတတ်သည်။ ထိုရေရှိရာအထက် မြက်သစ်ပင်များ ကြီး ပွားစွာ ပေါက်ငြားသော်လည်းကောင်း အပင်များသည် ဓာတ် အားအလိုက်၊ မြေအကြိုက်သာ လူမစိုက်ဘဲ ပေါက်ရာကြီးပွား

များတတ်သည်။

သစ်ရွက်အနော၊ သစ်တက်ရေမှာ စိမ်းရွေ့တူခေါက်၊ ရွက်ဖျားခြောက်လျက်၊ အောက်ကချမ်းသော၊ မွဲပြာပြာနေတတ် သည်။ သစ်ရွက်မြက်ခါး၊ မြေစာအားဖြင့် ထူးပြားကွဲလွဲ မွဲပြာတူ ခေါက် မြသွေးရောက်၍ ပေါက်သမျှအပင် ထင်တတ်သည်။

စနယ်မြေသား၊ သဲကားနှုန်းမြေ၊ ကမ္ဘာမြေသား၊ ကြပ် ညိုများ၌ ရေချိုအမှန်ထွက်ရမည်။

သစ်ပင်ပေါင်းမှာ၊ မြက်ကောင်းမြက်လှ၊ ပတော် စသည် များလှပင်ပေါင်း၊ ချိုကောင်းရသာ၊ ပေါက်တတ်ပါ၏။

ရွက်လှရွက်ချွန်း၊ ရွက်ဝန်းရွက်စောက်၊ ပေါက်သမျှတွေ့ ရွှန်းရွှန်းဝေ၍ ညွန့်တွေဖူးရှင် ပင်တကာထက် စည်ကားလျက် တည်း။

ဤကား မြေရေတို့၏သဘောအကြိုက် ဓာတ်အကြိုက် သစ်ပင်တို့ကို မှတ်ရန်တည်း။

အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက်ဖီလာ၊ ဦးညွတ်ရာ၌၊ ရေတွင်းဖောက်လော့၊ ကွေ့ကောက်နိမ့်မြင့်၊ ပြောင့်စင်းရန်ခါပြား ကာလုံးခြင်း၊ မြေပြော့ခြင်းသို့ဆင်းပါသတည်း။

ထုံးကြီးအိုင်အင်း၊ မြေအတွင်းဝယ်၊ စိုခြင်းများရာ၊ ကွက် တကာပင် ရေထွက်လျင်၏။ ကြီးငယ်လုံးလျောင်း၊ ကတွက်ပေါင်း သို့ ရေချောင်းထိပ်မှာ ခွပါပန္နက်၊ စွဲလျက်ပြုသင့်၊ ဉာဏ်မရင့်က၊ ရေမရသည်၊ လွဲထရေကြောင်း တိမ်းလိမ့်တည်း။

တိမ်နက်နိမ့်မြင့်၊ ရေသင့်ရေကြီး၊ ရေအားနည်းကို သိ ကြောင်းလိုမူ၊ ဉာဏ်နှင့်ကူ၍ သစ်မူရေတက်၊ ခက်ရွက်စိမ်းစို၊ ယို

တစက်စက်၊ ဖြတ်ပြင်သစ်စ၊ ကြည့်ကုန်ကြရှင့်၊ ရေမှာအားကြီး ထန်ရေစီးသို့ ထီးထီးမရ။ ဖြည်းဖြည်းကျမှု၊ ရေရအသင်း၊ စိုသင့်မှု၊ ရေမကျမှု၊ ရေရနည်းသည် မှတ်ရမည်တည်း။

မြက်လည်းစိမ်းစို၊ သစ်ကိုပင်ငယ် သေးငယ်တုပ်ထီး သစ်တိုသစ်ရှည်၊ ဉာဏ်ဖြင့် မှီ၍ သင့်သည်အလျောက်၊ ကြည့်၍ ဖောက်လော့၊ ချင့်ထောက်တောင်တာ၊ ဆိုရာမှာကား၊ သစ်သားပင်မှန်၊ တစ်ပြန်ယူလော့၊ ခါးရေလည်းခံ အောက်တစ်ပြန်မှာ ရေမှန်သာတည်း။

ဆိုရာစကား၊ အကျဉ်းအားသာ၊ မှတ်သားရာ၏။ သစ်မှာ ကြီးတပ်၊ အလတ်တစ်မျိုး၊ အငယ်မျိုးဟု သုံးမျိုးရှိအပ်၊ အလတ်မျိုးသာ၊ ပြန်ယူရာ၏။ ပမာသန်တောင် တစ်ရာဆောင်သည်၊ ညောင်ကုက္ကိုမျိုး၊ လက်ပံမျိုးကို ဆိုရိုးတစ်ပြန် မရှိမှန်၏။ ဉာဏ်နှင့် ယူလေ၊ တောခြေတောင်ကမ်း၊ စိမ့်စမ်းရေစီး၊ မြစ်ကြီးထုံးအိုင်၊ ဂနိုင်းချောင်း မြောင်းရေအားကောင်းတို့မှာ ရေချောင်းအောက်က လာသတည်း။

ကျောက်ပြင်၊ ကျောက်ပြား၊ ကျောက်ငွေ့နှင့် ကျောက်ဖားတတွေ ခံသည့်မြေမှာ သစ်နေထိပ်ဖျား၊ ပေါ်မသွားဘဲ ကိုင်းကား ဘေးသို့ ဖြာသတည်း။ သစ်ပင်တစ်ပြန်၊ အောက်ခံကျောက်ခဲ၊ ရေထွက်မြဲတည်း။ လယ်ကြားယာကြား၊ မြေပြင်ကြား၌၊ မြေသား မောက်မို၊ မြက်စိုစိုနှင့်၊ ပုစွန်ဖို၊ ပုစွန်မ၊ တွင်းမှာ စုကြလျက်၊ ရေထရေပွက်၊ ရေပုံတက်သည်။ အနက်ဆုံး ခုနစ်တောင်၊ ရှစ်တောင်နက်၏။ ရေထွက်စဉ်း မားမားကြီး ခံတတ်၏။ ပေါက်အောင်တူးလေ၊ တိမ်လျှင် လေးတောင်၊ သုံးတောင် စသ်

ပေါ်၏။

ရေချောင်းအရာမှာ၊ ခါးရေအောက်ရေ နှစ်မျိုးရှိတတ်၏။ ခါးရေတစ်ပြန် အောက်ရေခံ၏။ အချို့ကား ခါးရေမရှိ၊ အောက်ရေသာ ရှိတတ်၏။ အချို့ကား ခါးရေသာ ရှိတတ်၏။ အောက်ရေမရှိ၊ အချို့ကား ရေသုံးထပ်ရှိတတ်၏။ အချို့ကား ရေတစ်ထပ်မျှသာ ရှိတတ်၏။

➤ ရေအကြောင်း သိကောင်းစရာ

အရပ်ရပ်မြို့ကျေးရွာများတွင် နွေအခါ ရေတွင်းရေကန် သုံးရန်မရှိ။ ခက်ခဲသောအရပ်၊ ဥယျာဉ်ဗိမာန်၊ ကွမ်းခြံပန်းခြံ အဖိုးတန် ပြုလုပ်လိုသော အကွက်အရပ်တို့၌ ရေချောင်းရေလာ၊ မှန်စွာ တိမ်နက်၊ ထွက်၊ မထွက်၊ နည်း၊ များ၊ ချို၊ ခါး၊ ချဉ်၊ ဖန်၊ ငံသည် တစ်ဖြာရသာများနှင့် သစ်ဝါးအနေ၊ မြက်နေလက္ခဏာ၊ သွားလာနိမ့်မြင့်၊ ကောက်ကျစ်ကွေ့လိမ်၊ အိမ်ဖွဲ့ထုံးကြီး၊ ရေစီးလုံးပြား၊ ကွက် ရပ်များကို မှတ်သားကြည့်ရှု၊ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့်၊ ဗဟုသုတ၊ အာစာရ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကြည့်ညှိစလောက်၊ မြေကို ဖောက်၍၊ အောက်ရှိရေကို မသွေ ဧကံ၊ အမှတ်မချ၊ ထိစေတတ်သော။ ဘုမ္မိသျှတ္တရ အာကာသသျှတ္တရ ကျမ်း ဤနှစ်ခန်းတွင် သွားလမ်း ခိပ္ပာယ်၊ အသွယ်သွယ်ကို ကြီးကျယ် သိပ်သည်း၊ နိဗ္ဗာန်နှင့် ကမ္မည်းထုံးဖွဲ့၊ နက်တဲ့အရာ၊ အဖြာဖြာကို၊ နောင်လာလူများ၊ အမျိုးသားတို့ ထင်ရှားကြေညာ၊ သိစိမ့်ငှာလျှင် ကျမ်းလာရှိခြင်း၊ ခိပ္ပာယ်ရင်းနှင့် နည်းသွင်းစရာ အဖြာဖြာကို ဆရာအမည် မဟာထေရ်သည်၊ ဉာဏ်မီသမျှ၊ ဖော်လင်းပြအံ့၊ မှတ်ကြလူရှင် အ

ပေါင်းတည်း။

တပို့တွဲလပြည့်၊ မိမိပေါ်ထွက်၊ ကျော်တစ်ရက်က၊
ကဆုန်လ၏ပုဏ္ဏမိအတွင်းကြည့်ခြင်းရေဦး၊ မိုယ့်ဓာတ်မြူးကာ၊
မြက်မြေဇာက၊ ပင်စည်ကြီး စသည်အောက်က ရေဓာတ်၊
အထက်ဓာတ်နှင့် မစပ်ကြမီ၊ ပင်စည်လုံးပတ်၊ သေလပ်နေရာ၊
မြက်မြေဇာက ပင်ငယ် စသည်၊ မိုးကျလျှင်ဘဲ၊ ပေါ်စမြို့မို့ ဓာတ်ခွဲ
ရောဆက်၊ တွင်းပြင်ခက်၍၊ အချက်မကျ၊ လွဲကမထွက်၊ နက်သို့
သာ၊ တိုက်ရောက်ရာ၏။ မှန်စွာ မုချ၊ ရေမရတည်း၊ မှတ်ပနည်း
သွယ်၊ ရက်ကိုးဆယ်တည်း၊ ကြည့်ဖွယ် ဘုမ္မိရေခေတ်တည်း။

ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မာ၊ မြတ်သံဃာနှင့် ဂုဏမဟတ္တာ၊ ဆရာမိဘ
ဦးနှိမ်ချလျက်၊ တုတ်ကွရိုက္ခါ၊ လက်စုံမိုး၍၊ ရှိခိုးပြီးခါ၊ ရေကျင်း
စာကို၊ နာနာနယ၊ နိပုဏ်နှင့် ဟာသ-နှိုက်နဲ၊ မြေအထဲ၌ ဖောက်
ခွဲထွင်းလပ် မြင်စေတတ်သည် အာတပ္ပန၊ ဒိဗ္ဗဗေဒင်၊ ပညာရှင်
တို့၊ ဆင်ခြင်စရာ ရေးသားပါသတည်း။

> ဝက်တိုးကျေး

ဘုမ္မိနာမ၊ သျှတ္တရကို၊ နားဝယ်ကြပ်ကြပ်၊ ရွှေသော့ခတ်
သို့၊ မှတ်စိန်ရည်မှန်း၊ ရေနီဒါန်းသည်၊ အောင်ပန်းလူတွင် စိုက်
သတည်း။

သပြေလင်္ကာ၊ ကျွန်းဒီပါ၌၊ မြေဇာမြက်နု၊ ဆီးမူတခြား
မြက်ဝါးတစ်တန်း၊ ဖောက်ပြန်ပြေပြစ်၊ စေးထည့်မြေသား၊ မြက်
ကား ရှည်တို၊ သစ်ကိုတစ်ချက်၊ ဆုတ်တက်နိမ့်မြင့်၊ မြက်ပွင့်
ရေပွက်၊ စမ်းသက်ရေချောင်း၊ မြေပေါင်းခုနစ်ပါး၊ ရေခါးရေဖန်

ရောင်ရေချို၊ ရေချည်ကိုမူ၊ ရေပူတစ်ဝ၊ ဉာဏ်နှင့် ဆ၍၊ မုချ
သီလေ၊ မှာတမ်းဖွေသည်၊ ရေကို ဤစာညွှန်းအံ့တည်း။

ရေစိမ့် ရေချို၊ ကုန်းဖိုနိမ့်မြင့်၊ စိုခြင်းမြေဇာ၊ ရှိလေပါက၊
ရေမှာ နီးလှ၊ မြက်နွယ်ကမူ၊ လေးတောင်ယူလော့၊ မနွယ်မြေဇာ၊
ဤကုန်းမာ၌၊ တုတ်တိုအများ၊ ပေါက်လေငြားက၊ မြေသား
ခွစ်တောင်၊ အစောက်ဆောင်၏။ ထို့နောင်တလစ်၊ ရွက်သစ်ရွက်
ဟောင်း၊ ကြွေညောင်းချိန်ကျ၊ မကြွေကမူ၊ မှတ်ကြပါလေ၊
ရေနေအောက်က နှစ်ဆယ်ရ၏။ ကြပ်က၊ လေးတောင်၊ ဘဲ
ရောင်-နုနစ်၊ ရှေးဦးဖြစ်၏။ တလစ်တို့နောက်၊ ကျောက်စရစ်
ထား၊ တစ်တောင်ထားလော့၊ ဤကား ရေနှင့် နီးပြီတည်း။

တစ်နည်းထို့ပြင်၊ သစ်ဆီးပင်မူ၊ ပွင့်ချင်ပြုတ်ပြုတ် ချိန်
ဧဟုတ်ဘဲ၊ ပွင့်လာမြဲသော်၊ သဲနှင့်ရေချောင်း၊ ပေါ်တုံရှောင်း၏။
တောင်ပေါင်းနှစ်ဆယ့်လေး၊ အနက်ပေးလော့၊ တစ်ရေထို့ပြင်၊
မြေညီတွင်၌ မြသွင်မြက်စိမ်း၊ မယိမ်းမယိုင်၊ မြမထိုင်သို့ မပြီး
မသေ၊ ရွက်ဟောင်းကြွေလည်း၊ ပင်နေရိုးရင်၊ စိုအိခြင်းတည်း၊
ရေတွင်းနေရာ၊ ဤမှာသင့်လှ၊ ပန္နက်ချလော့၊ တွက်ဆလုပ်
ဆောင်၊ ဆယ့်နှစ်တောင်တည်း။

မြရောင်စိတ်ဖြာ၊ မြက်မြေဇာက၊ မြက်ခါးစသည်၊
ပေါက်ထတူစွာ၊ တိုတုပ်ပါမူ၊ ရေမှာအနက်၊ ဆယ့်ရှစ်ထွက်၏။
လက်သစ်တောင်တာ၊ မပိုပါတည်း၊ မြေဇာမြက်ပင်၊ သေးမျှင်မျှင်
နှင့် ပေါက်ခြင်တူစွာ၊ ကုန်းမှာနီးလှ၊ ချိုင်းသို့ကျမူ၊ နှစ်ဆယ်ဟူ၏။
မြင့်မူကုန်းတွင်၊ ထိုမြက်သွင်သို့၊ မြင်လေသောအခါ၊ တူးပါမုချ၊
သနေ့ကစ၊ နက်ဖြန်ရလိမ့်၊ မြေကကျောက်ဖွယ်၊ အလွန်လွယ်

သည်။ မှတ်ဖွယ်နူး၏ပမာတည်း။

အောင်မြေမင်္ဂလာ၊ မြေလက်ျာတွင်၊ သင်္ချာပတ်ဝန်း
လေးကျွန်းတန်ဆောင်၊ ယှဉ်တောင်က၊ နေရောင်ပမာ၊ နှိုင်းမမှု
သည်၊ ကြီးလှည့်ဏ်ရောင်၊ ခေမာသောင်သို့၊ ရောက်အောင်
အများ၊ မျိုးလေးပါးတို့၊ ကျိုးကားဆယ်မည်၊ ရအံ့သည်တည်း
ရေကြည်တစ်ပေါက် သုံးရမြောက်က၊ ရောက်၏ကောင်းကျိုး
ကျမ်းရိုးပြုလာ၊ ဤခြင်းရာ ကြောင့်၊ တစ်ခါတစ်နည်း၊ ရေကြည်
နည်းကို၊ နည်းတစ်ဖုံဆန်း၊ ကျမ်း ဘုမ္မိယ၊ အာကာသနှင့် သျှတ္တရ
မည်၊ ကျမ်းနှိုလီကို၊ ပေါင်းစည်းဖော်ပြ၊ မုချသိလေ၊ ရေနေမြေ
သား၊ ကြပ်ကားဘယ်မျှ၊ ကျောက်ကား ဘယ်သို့၊ မြေညိုမြေဖြူ
ထို့တူကြပ်ဝါ၊ ကမ္ဘာမြေသား၊ သဲကားနူးမြေ၊ တောင်နေလတ်
သစ်၊ မြေတွင်ဖြစ်သည်။ စင်စစ်ပိုင်းခြား၊ ရေနဂါးတို့ ငါ့အားတမျှ
မူလထင်ရှား၊ နတ်နဂါးနှင့်၊ ဘုရားလောင်းသား၊ လွတ် ပါစေ
နော်၊ ရေတွင်မျောပါး၊ ရေနဂါးတို့ မြေခြားပျော်နေ၊ နဂါးတွေ
သည်၊ ပုံသေငါ့လောက်သိမည်လေ။

ဇမ္ဗူဒီပါ၊ သပြေထွန်းသည်၊ ကျွန်းလက်ျာတွင်၊ မဟာ
သမ္မတ၊ ပြည်မသနင်း၊ စိုးမင်းမြတ်ထံ၊ အသုံးခံသည်၊ ဉာဏ်စိန်
ပွင့်ရောင်၊ တန်ဆောင်ထူလွင့်၊ လျှပ်ပန်းပွင့်သို့၊ ပြူးမြင့်တစ်
ခေါင်၊ မြင့်မိုရ်တောင်နှင့် ဉာဏ်ရောက်ပညာ၊ ယှဉ်သောခါလျှင်
ပမာဆယ်ဆ၊ ဉာဏ်ကမောက်ဖြိုး၊ အတတ်မျိုးလည်း၊ မိုးကြိုး
စက်သွား၊ ကဲအလား သို့ နှိုင်းငြားသဖြင့် ဆယ်ဆမြင့်၏၊ ကြားရင်
သံမှာ၊ နတ်တို့ရွာ၌၊ မှန်စွာမယုတ်၊ ဝိဇယတ္တ၊ အာသင်နှင့်၊ နာမ
တွင်ခြင်း၊ ခရုသင်းမှ၊ တစ်ခါမူတ်က၊ ဆယ့်နှစ်လကား၊ အသံ

ကြား၏။ ပုံကားနှိုင်းစံ၊ အောင်မည်သံသည်၊ ဖိုးယံဘဝဂ်၊ ကောင်း
ဆင်ထက်မြောက်၊ အောက်အဝီစိ၊ နံ့ရိရိလ်ခြေ၊ များစေနေတို့၊
သည်လေကမ္ဘာ၊ ပျက်အောင်သာလျှင်၊ ပညာအမှန်၊ ငါ့အသံ
သည် နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် ကြား၏တည်း။

အထက်ဖော်ပြပါ ရေရှာနည်းမှာ ဝက်တိုးရေကျမ်းမှ
အောက်နှုတ်ဖော်ပြချက်အချို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် အရပူရရေကျမ်းနှင့် ကုန်းဘောင်ရေကျမ်းဟူ၍
ကွဲနှစ်မျိုးရှိပါသေးသည်။

အလျဉ်းသင့်ပါက အခြားစာအုပ်များ၌ ဖော်ပြပေးပါ
မည်။

“နင်ပြောတဲ့ သစ်ပင်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းကို
မိမိတံဝင်စားပါတယ်၊ နောက်မှ နင့်ဆီက သင်ယူရမယ်၊ နင်
အတစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ်ကို နိမိတ်ဖတ်တတ်သလား”

မာလုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဖတ်တတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ငါ့ရဲ့အနာဂတ်အကြောင်းကို နည်းနည်း
လောက် ပြောပြပါလား”

ဟု ပြောရာ မာလုက မီးပုံးနားမှာ ထိုင်ကာ မျက်စိမှိတ်
အားလေသည်။ သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ရေရွတ်ပြောဆိုနေ
စဉ်နိမိတ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
သွက်ရှိနေသည်။ မီးပုံးမှ မီးတော၊ များသာ မှန်မှန်ပေါ်ထွက်
နေသည်။ အတန်ကြာတော့ လေ သံကဲ့သို့ ခပ်တိုးတိုးအသံ
အချို့ ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်း ထိုအသံများနှင့်အတူ ပြီးပြသလိုလို စကားပြောသလိုလို အသံတချို့လည်း ကြားလာရသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ မာလု ပတ်ဝန်းကျင်မှ မီးခိုးငွေ့များ တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုးဝှေ့သဖြင့် လှုပ်ရှားသကဲ့သို့ ရှိနေသေးသည်။

အတန်ကြာတော့ မာလုက မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လာသည်။

“အစ်မက ဝိညာဉ်လောကကနေ လူ့ဘဝကို တစ်ကျော့ပြန်လာခွင့်ရတဲ့သူပဲ၊ ဝိညာဉ်ကြီးက ပါလာတော့ လောကသားတွေ၊ ဝိညာဉ်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ခွင့် ရပါတယ်။

အစ်မရဲ့ချစ်သူက ဟိုးအဝေးတစ်နေရာမှာ ရှိပါတယ်။ မကြာခင် အစ်မတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံခွင့်ရမှာပါ။”

ထိုစကားကြောင့် နဒီရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာ အန္တရာယ်ဆိုးတစ်ခုကိုတွေ့ရင် ဆိုင်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားနိုင်ဖို့ အစ်မချစ်သူနဲ့ ပေါင်းဖက်ခွင့်ရမယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးလဲ နင်သိသလား”

“ဒီအကြောင်းအရာကိုတော့ ပြောခွင့်မရှိလို့ မပြောပါစေနဲ့ အစ်မလေး”

“အေးလေ... ဒီလောက်သိရရင်လည်း တော်ပါပြီ”

“ဒါထက် ကျွန်မက အစ်မလေးနဲ့ အတူတူ နေရမှာလားဟင်”

“အေးလေ... နေရမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကား မေးတာလဲ”

“ဟင်”

“ကျွန်မကို ခေါ်ထားရင် ကျွန်မအတွက်နဲ့ အစ်မလေးတို့တတွေ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ မေးတာပါ။ ကျွန်မရဲ့အသက်ကို အန္တရာယ်ကယ်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်မအခြားနေရာ သွားဆိုရင်လည်း ကျွန်မ သွားပါမယ်”

ဟု ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် ပြောလေသည်။

“အဲဒီလို ထွက်သွားရင် နင်ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့”

“ကျွန်မအတွက်ကြောင့် အစ်မတို့ကို ဒုက္ခရောက်စေချင်လို့ပါ၊ ဒီလိုလုပ်ကြမယ် အစ်မ”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“အစ်မက သစ်ရွက်တစ်ရွက်၊ ကျွန်မက သစ်ရွက်တစ်ရွက် လေထဲမှာ မြှောက်တင်လိုက်မယ်၊ ကျွန်မသစ်ရွက်က မြေကြီးကို အရင်ကျရင် ကျွန်မ အစ်မနဲ့ နေမယ်၊ အစ်မသစ်ရွက်က မြေကြီးပေါ် အရင်ကျရင် ကျွန်မ ဒီနေရာက ထွက်သွားပါမယ်၊ အစ်မသဘောတူလား”

မာလုက သာမန်ပြောနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ လေးလေးနက်နက် ပြောနေသောကြောင့် နဒီက သဘောတူလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ကျနေသော သစ်ရွက်နှစ်ရွက်ကို ကောက်ယူပြီး အမှတ်အသားပြုလုပ်ကာ လေထဲသို့ မြှောက်တင်လိုက်လေသည်။

သစ်ရွက်နှစ်ရွက်က လေနှင့်အတူ လွင့်တက်သွားပြီး အောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန်ကျလာသည်။

နဒီနှင့်မာလုတို့က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေ

ကြစဉ် မာလု၏သစ်ရွက်က မြေပြင်ပေါ်သို့ အရင်ကျသွားတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

အခန်း(၉)

လူမိုင်းကျန်းမှ အန္တရာယ်

မိုးရိပ်များက ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး အုံ့မှိုင်းလျက် နှိနေသည်။ ရာသီဥတု မသာယာသောကြောင့် ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာ အသွားအလာ မရှိသလောက်ဖြစ်နေသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်သည် သာမန်အခြေအနေမျိုးတွင် သိမ်မွေ့လှေ့ရှိသော်လည်း လေပြင်းများနှင့် ပေါင်းစပ်မိသောအခါ တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော လှိုင်းလုံးများအသွင်သို့ ပြောင်းလဲတတ်ပေသည်။

ထိုအခြေအနေတွင် ပင်လယ်၌ လှေတစ်စင်း ဖြတ်သန်း သွားလာနေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

နီမောင်တို့လှေပင်ဖြစ်၏။

လှေပေါ်တွင် နီမောင်အပါအဝင် လေးယောက် လိုက် ပါလာကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ပင်လယ်ပြင်ထွက်၍ သားငါးရှာ ဖွေနေရာမှ နီမောင်က စိတ်ကူးပေါက်လာပြီး နဒီ ရှိသော မယ် ဇာလက်ကျွန်း ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ မယ်ဇာလက်ကျွန်းဆိုသည်မှာ နာမည် သာ ကြားဖူးသော်လည်း တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးသေးပေ။

“မယ်ဇာလက်ကျွန်းက ဘယ်နေရာမှာလဲ”

ဦးမွန်ထော်ကမေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ကျွန်းရဲ့ အနောက်ဘက်မှာလို့ တော့ ပြောသွားတာပဲ အဘ”

“ငါတို့ နေတဲ့ကျွန်းရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ကျွန်းတွေက အများကြီးရှိတာပဲ၊ မယ်ဇာလက်ကျွန်းကို ဘယ်လိုရှာမှာလဲ”

“ဒီလိုပဲ မေးကြည့်ရင်တော့ တွေ့နိုင်မှာပါ”

နီမောင်က စိတ်အားထက်သန်နေသောကြောင့် အ ခြားသူများကလည်း ထွေထွေထူးထူး မပြောကြတော့ပေ။

သူတို့ထွက်လာကာစက ရာသီဥတုမှာ အခြေအနေ မဆိုးလှသေးပေ။ ခရီးအတော်ရောက်လာတော့မှ မိုးရိပ်များက မှောင်တက်လာပြီး လေက ထကာ လှိုင်းထန်လာခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခြေအနေ ရောက်သောအခါ မိမိတို့ သွားလိုသော

နေရာသို့ သွားခွင့်မရနိုင်တော့ဘဲ လေကွယ်မိုးကွယ် ရနိုင်သော အနီးဆုံး ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ရောက်အောင်သာ ကြိုးစားရတော့ သည်။

ပင်လယ်ပြင်မှာ လှိုင်းလုံးများက ပြည့်လာချေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေပြီး လမ်းစ မျောက်သွားကြလေပြီ။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဘ”

“အရေးအကြီးဆုံးက လှေမမှောက်အောင် ထိန်းထား ကြဟေ့၊ လှေနစ်သွားတာနဲ့ ငါတို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားကြ လိမ့်မယ်၊ လှေပေါ်မှာ ရွက်ထောင်ပြီး လေကြောင်းအတိုင်းသာ အလိုက်သင့် သွားပေတော့၊ အရေးအကြီးဆုံးက ကျွန်းတစ်ကျွန်း တို့ ရောက်သွားဖို့ပဲ”

ဟု ပြောသဖြင့် စောထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့နှစ်ယောက်က ရွက်တိုင်ထူသူကထူ၊ ရွက်ဆင်သူက ဆင်ကြသည်။ နီမောင်က မိုဝိုင်းမှ တက်မကိုင်ပေးသည်။

ဦးမွန်ထော်က လှေဝမ်းအလယ်မှ ထိုင်ကာ လှေထဲ ဝင်လာသော ရေများကို ခပ်ထုတ်နေလေသည်။ လေက ပြင်း ထန်စွာ တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် ရွက်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လှေ က စက်တပ်ယာဉ်ငယ်ပမာ တဟုန်ထိုး သွားလေတော့သည်။

လှိုင်းစုန်၊ လေစုန်မို့ အသွားနှုန်းက မြန်လှသည်။

လှိုင်းလုံးကြီးများအပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ မှုန် ခြိုင်းနေသော ပင်လယ်ရေပြင်ကို လှမ်းမြင်ရပြီး လှိုင်းကြားထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ ရေထုကိုသာ တွေ့ကြရသည်။

၎င်းတို့အတွက် တစ်ခုကောင်းနေသည်က လေပြင်းများသာ တိုက်ခတ်နေသော်လည်း မိုးမရွာပေ။

မုန်တိုင်းလည်း မတိုက်ခတ်သောကြောင့် သက်သာခွင့်ရနေခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

၎င်းတို့လှေကတော့ မည်သည့်နေရာကို ဦးတည်နေမှန်း မသိရတော့ပေ။

ညဦးပိုင်းကတည်းက တောက်လျှောက်တိုက်ခတ်နေသော လေပြင်းများမှာ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်လောက် ရောက်သောအခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန်လည်ငြိမ်သက်လာသည်။

လေတိုက်အား လျော့သွားသည်နှင့် လှိုင်းများလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။

မှုန်မှုိုင်းနေသော ပင်လယ်ပြင်တစ်ဝိုက်မှာလည်း အလင်းရောင်အချို့ ရလာသည်။

ထိုအခါ သူတို့ရောက်နေသောနေရာနှင့် မနီးမဝေးနေရာတွင် ကြီးမားသောကျွန်းတစ်ကျွန်း၏ပုံရိပ်ကို ဝိုးတဝါးလှမ်းမြင်ကြရသည်။

“အဘ. . . ဟိုမှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်း တွေ့ရပြီ”

စောထီးက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“လူရှိတဲ့ကျွန်းများလား”

“မီးရောင်တော့ မတွေ့ရဘူး၊ လူရှိမယ့်ပုံတော့ မပေါ်ဘူး”

“ကျွန်းနား ဝင်ကပ်ပြီး နားကြရအောင်၊ မနက်လင်း

တော့မှ အခြေအနေကြည့်ပြီး ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ကျွန်းရှိရာသို့ လှော်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်းမှာ အလျားရှည်လှပြီး သစ်တောများ ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့် ညှို့နေလေသည်။

ကမ်းခြေနှင့် နီး၍ အခြေအနေ လှမ်းကြည့်တော့လည်း လူနေသော အရိပ်အယောင် မတွေ့ရပေ။

သို့ကြောင့် လေမိုးကွယ်သော ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် လှေကို ရပ်ကာ နားကြလေသည်။

“ကဲ. . . အဘတို့သုံးယောက် အရင်အိပ်ကြ၊ ကျွန်တော် စောင့်ပေးမယ်”

ဟု နီမောင်က ပြောသဖြင့် ကျန်သုံးယောက်တို့မှာ မောမောပန်းပန်းနှင့် စိတ်ချလက်ချ အိပ်ကြလေသည်။

နီမောင်က မိုန်းနှင့်စားကို နံဘေးနားမှာ ချထားရင်း ပဲ့ပိုင်းမှာ ထိုင်စောင့်သည်။

ထိုသို့စောင့်နေရင်းမှာပင် အတွေးထဲမှာ နဒီကို သတိရနေမိလေသည်။

နဒီကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသောအချိန်မှာ သောင်ပြင်ပေါ်၌ ဝိညာဉ်များကို သက်သေထားကာ လက်ထပ်ခဲ့သောပွဲ၌ ဖြစ်သည်။

“နဒီနဲ့ငါနဲ့ လက်ထပ်ပြီးကြပြီဆိုတာ တကယ်ပဲလား၊ ၎င်းစိတ်ထဲက စွဲလန်းပြီး အိပ်မက်မက်နေတာများလား၊ တကယ်လို့သာ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင် နဒီဟာ ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပေါ့။

ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာရမှာပေါ့
အခုတော့ ဘယ်ဆီများ ရောက်နေရော့သလဲ နဒီရယ်”

ဟု တစ်ယောက်တည်း အတွေးကောင်းနေစဉ် မနီး
မဝေးရှိ ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်
လေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

အလင်းရောင် ဝိုင်းဝန်း ချိနေသော ကမ်းစပ်တစ်နေရာ
တွင် ဖျပ်ကန် လှုပ်ရှားသွားသော ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို လှမ်း
မြင်လိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် အတွေးစကို ရပ်ကာ ထိုနေရာသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ တောကောင်တစ်ကောင်ကောင်
ရေစပ်ဆင်းလာသည်ဟု ထင်မိသော်လည်း တကယ်တမ်း ဂရုပြု
၍ ကြည့်လိုက်သောအခါမှ မဟုတ်မှန်း သိရလေသည်။ သစ်ပင်
ကြီးများကြားမှာ ရပ်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို လှမ်း
မြင်လိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

နီမောင်က နံဘေးနားမှာ ချထားသော မှိန်းနှင့်ဓားကို
လက်အနီးသို့ ရွှေ့ယူထားလိုက်သည်။

ကျန်သုံးယောက်ကတော့ သူ့စောင့်နေသောကြောင့်
စိတ်ချလက်ချ အိပ်နေကြသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ကမ်းစပ်မှာ ရပ်နေသော မည်း
မည်းသဏ္ဍာန်မှာ အမှောင်ထဲသို့ ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွား
သည်။ စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာသောကြောင့် အနီးတစ်ဝိုက်သို့ လိုက်

ကြည့်တော့လည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

ပထမတော့ မိမိအမြင်မှားလေသလားဟု ထင်လိုက်မိ
သေးသည်။ အတန်ကြာတော့မှ မဟုတ်မှန်း သိရတော့သည်။
စောစောက မည်းမည်းသဏ္ဍာန် ရပ်နေသောနေရာတွင် လူသုံး
ယောက်တို့၏ပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်လာတော့သည်။

“ဟင်...”

နီမောင်က ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အခြေအနေကို စောင့်
ကြည့်နေစဉ် ထိုသုံးယောက်က ရေထဲသို့ ဆင်းလာကြသည်။
ထို့နောက် ရေအောက်သို့ ငုပ်သွားကြတော့သည်။

ထိုအခါမှ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီး လှေ
ဝမ်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသော စောထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့ နှစ်
ယောက်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ကုတ်ကာ နှိုးလိုက်သည်။ နှစ်
ယောက်စလုံး အအိပ်ဆတ်သူများမို့ ချက်ချင်းနိုးလာကြသည်။

နီမောင်က အသံမထွက်စေရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး ဓား
ကို မြှောက်ပြလိုက်တော့ ကျန်နှစ်ယောက်က အခြေအနေကို
သဘောပေါက်သွားကြသည်။

သို့ကြောင့် နံဘေးမှာ ချထားသော ဓား၊ မှိန်း စသည်တို့
ကို အဆင်သင့် ကိုင်ကာ နေရာမှ ထလာကြသည်။

ရေပြင်မှာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေလေသည်။

သို့သော်လည်း ရေလှိုင်းလှုပ်ပုံကို အကဲခတ်ကြည့်ရုံနှင့်
မိမိတို့လှေ ရှိရာသို့ ရေအောက်မှ ရန်သူများ လျှို့ဝှက်စွာ လာနေ
ပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိကြသည်။

ခဏကြာတော့ လက်မည်းတစ်ဖက်က လှေနံကို ဆုပ်

ကိုင်ပြီး လှေပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် ခုန်တက်လာသည်။ ထိုလူက အိပ်ပျော်နေသော ဦးမွန်ထော်ကို ဓားဖြင့် စိုက်ချလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဓားမြှောက်လိုက်စဉ်မှာပင် အောက်မှ မိုန်းကရင်ဝသို့ ဖောက်ထွက်ကာ ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာ အခြားတစ်ဖက်မှ နှစ်ယောက်ခုန်တက်လာပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော နီမောင်တို့ သုံးယောက်လက်ချက်ကြောင့် အသက်ပျောက်ကာ ရေထဲသို့ ပြန်ကျသွားတော့သည်။

လူသုံးယောက် ရေထဲ ကျသွားပြီးသောအခါ အခြေအနေက ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

လေးယောက်သား လက်နက်များကို ကိုင်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ကြသော်လည်း နောက်ထပ်ရန်မမည့်သူများ ရောက်မလာတော့ပေ။

“ငါတို့ကို ရန်မူတာ စမင်တွေ ထင်တယ်”
“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် အဘ၊ ကပ္ပလီလူရိုင်းတွေလို့တော့ ဝိုးတဝါး တွေ့လိုက်တာပဲ”

“မဟုတ်ကာမှလွဲရော... ဒီကျွန်းဟာ လူသားစားတဲ့ ရေဘီလူးတွေ နေတဲ့ကျွန်းဖြစ်မယ်”

“ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အခုအချိန် ဒီနေရာကနေ အမြန်ထွက်ကြရရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

ထိုသို့ပြောနေကြစဉ်မှာပင် ကျွန်းပေါ်မှရော ပင်လယ်ပြင်ဘက်မှာပါ ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားကြရသည်။

သို့ကြောင့် ၎င်းတို့လှေကို ချုံတောအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းတာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ယခုအခြေအနေမှ ပြေးမလွတ်နိုင်တော့ပြီမို့ အကယ်၍ စမင်ရောက်လာပါက သူသေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

ခဏကြာတော့ တောအုပ်အတွင်းမှ နီဂရိုက်ဟု ခေါ်သော လူရိုင်းများ ထွက်လာကြသည်။

အချို့က မီးတုတ်များ ကိုင်ထားပြီး အချို့က ဓားလှံလက်နက်များ ကိုင်ထားသည်။

အားလုံး(၁၅)ယောက်ခန့် ရှိပြီး ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။ နီမောင်တို့က မိမိတို့ကို လာရောက်ရှာသည်ထင်သဖြင့် လှေထဲမှာ ငြိမ်သက်နေရသည်။

ခဏကြာတော့ ပင်လယ်ပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံအချို့ ကြားရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပင်လယ်ပြင်ဘက်မှ ကမ်းခြေသို့ လာနေသော လှေနှစ်စင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လှေနှစ်စင်းပေါ်မှာ လူအချို့ ပါလာကြသည်။

စမင်များသည် ပင်လယ်ပြင်၌ မုန်တိုင်းမိ၍ ဒုက္ခရောက်နေသော လှေသမားများကို ဖမ်းဆီးလာကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကမ်းခြေသို့ ရောက်သောအခါ ဖမ်းမိလာသောလူသုံးယောက်ကို ကမ်းပေါ်သို့ ခေါ်သွားကြတော့သည်။ အတန်ကြာသောအခါ ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှပင် လေးယောက်သား အသက်ဝအောင် ရှူဝံ့တော့သည်။

“စမင်တွေက သူတို့ကျွန်းနားတစ်ဝိုက် ရောက်လာတဲ့ လူတွေ၊ မှန်တိုင်းမိတဲ့လူတွေကို ဖမ်းခေါ်ပြီး သတ်ပစ်နေကြရုံ ရတယ်”

“သတ်ပစ်ရုံ ဘယ်ကပါမလဲ၊ သူတို့က လူသားစားတဲ့ အရိုင်းတွေဆိုတော့ ဒီအတိုင်းတော့ ဘယ်ထားပါမလဲ”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ သည်။ သူတို့တတွေမှာ အခြေအနေ ကြည့်နေရင်းနှင့် ပင်လယ် ရေက တဖြည်းဖြည်း ကျသွားရာ သူတို့လှေရောက်နေသည့် ချောင်းငယ်အတွင်း၌ ရေမရှိတော့ပေ။

ချောင်းမှာ လှေတစ်စင်း ဝင်ရုံသာသာ ရှိပြီး အတွင်း၌ သစ်ပင်သစ်တုံးများ ရှိနေသောကြောင့် လှေထွက်မရတော့ပေ။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီရေတက်ဖို့က ညအချိန်ပြန်ရောက်အောင် စောင့်ရပေတော့မည်။

“လှေထွက်မရတော့မယ့် အတူတူ ကျွန်းပေါ် တစ် ကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား အဘ”

“အန္တရာယ်တော့ များမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်း နေကြ တာနဲ့စာရင် အပေါ်တက်ကြည့်တာ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒုတိယ ရောက်တဲ့သူ တွေတော့လည်း ကယ်တန် ကယ်ရမှာပေါ့”

ဦးမွန်ထော်ကိုယ်တိုင်ကပင် ထိုကိစ္စမျိုးကို စိတ်ဝင်စား သောကြောင့် မဆိုင်းမတွပင် လက်ခံလိုက်လေသည်။

သူတို့အဖွဲ့ထဲတွင် ဦးမွန်ထော်မှန် အသက်အရွယ်အ ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိသည်ဆိုသော်လည်း နီမောင်တို့နှင့်အညီ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုယ်လုံပညာများ အတန်အသင့် တတ်မြောက်ခဲ့ပေရာ နီမောင်တို့သုံးယောက်ကိုလည်း လက်ဆင့် တမ်း သင်ကြားပေးထားလေသည်။

သို့ကြောင့် . . .

နီမောင်၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့မှာ ရေငုပ်၊ ငါးဖမ်း ကျွမ်းကျင်ရုံမက အတိုက်အခိုက် အသတ်အပုတ်လည်း ကျွမ်း ကျင်ကြလေသည်။

အထူးသဖြင့် သုံးယောက်စလုံး မိုန်းကို အသုံးပြုတိုက် နိုက်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်ကြလေသည်။

မိုန်းရိုးကို အသားကျစ်သောက နစိုသားအနှစ်ဖြင့် ပြု လုပ်ထားပြီး တစ်လုံးထိုး မိုန်းကိုလည်း အသေအချာ ပြုလုပ်ထား လေသည်။

လက်မလုံးခန့်အရွယ်ရှိသော သံလုံးကို အဖျား၌ ဓား သွားကွဲသို့ အနည်းငယ်ပြား၍ အသွားထစ် ဖော်ထားလေသည်။ တဖက်သွားကို မြနေအောင် သွေးထားသဖြင့် ခုတ်၍ထိုး၍ နှစ်မျိုးစလုံး အသုံးပြုနိုင်လေသည်။

၎င်းတို့သုံးယောက် ကိုင်ဆောင်သော လက်နက်မှာ မိုန်းဟုသာ ဆိုရသော်လည်း ဓားအဖြစ်၊ မိုန်းအဖြစ်၊ တုတ်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သော လက်နက်ဖြစ်သည်။

လေးယောက်စလုံး ကမ်းပေါ် တက်ရန် တိုင်ပင်ပြီး နောက် ဝမ်းပြည့်အောင် စားသောက်ကြသည်။

အရေးကြုံရင် စားနိုင်ရန် ထမင်းခြောက်၊ အသား ခြောက်နှင့် ရေဗူးတို့ကိုလည်း ဆောင်ယူလာကြသည်။

ရေဗူးမှာ လင်းပိုင်သားရေဖြင့် ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အချိန်က အရှေ့ဘက်၌ အရုဏ်တက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် တောထဲ၌ အလင်းရောင်တချို့ ဖြန့်ကျက်လာချေပြီ။ နိမောင့်တို့သည် ၎င်းတို့လှေကို သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားခဲ့ပြီး တောပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။ ကျွန်းမှာ အတော်ကြီးပြီး သစ်ပင်ကြီးများကလည်း ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်။

ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ ပေါများသော်လည်း ကမ်းပေါ်မှာတော့ နွဲ့မြေ၊ သဲမြေများသာရှိသည်။ ညက လူရိုင်းများ အဆင်းအတက် ပြုလုပ်သော နေရာတစ်ဝိုက်မှာတော့ ခြေရာများစွာ တွေ့ရသည်။

ထို့ပြင် ပင်လယ်ပြင်မှ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသော ကဗန်းလှေနှစ်စင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ကဗန်းလှေများကို ဖျက်ဆီး၍ ကမ်းပေါ် ဆွဲတင်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

လေးယောက်သား တောနက်ထဲမှာ အခြေအနေကြည့်၍ သတိနှင့် သွားကြရာ မည်သည့်အန္တရာယ်နှင့်မှတော့ မတွေ့ရပေ။ တစ်နေရာ ရောက်သောအခါမှ လူရိုင်းနှင့်ဦးခေါင်းခွံအချို့ကို တွေ့ရသည်။

လူအရိုင်းများကို သစ်ပင်တစ်ပင်၏ခြေရင်းမှာ ပုံထားပြီး ဦးခေါင်းခွံများကိုတော့ တိုင်စိုက်၍ စွပ်ထားလေသည်။ ရှေ့သို့ ဆက်လာရာ တောင်ကုန်းတစ်ခုအနီး ရောက်သောအခါ ဆူဆူညံညံ အသံအချို့ကို ကြားရသဖြင့် သစ်ပင်တက် လျင်မြန်လှသော ငမဲအောင် သစ်ပင်အမြင့်ပေါ်သို့ ဖက်တက်သွားပြီး အခြေ

အနေကို လှမ်းကြည့်သည်။

သူတို့ရောက်နေသော တောင်ကုန်း၏အောက်ဖက်တွင် လူရိုင်းများ စုဝေးနေထိုင်သောနေရာ ရှိသည်။ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ အလေး စသည်တို့ သွားလာနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ရွာဟု မဆိုသာသော်လည်း ရွာကဲ့သို့ စုဝေးနေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာတော့ သီးသန့်ဆောက်ထားသော တဲကြီးတစ်လုံးရှိသည်။

ထိုတဲအရှေ့မှာ လူဦးခေါင်းအခွံများကို တိုင်များဖြင့် နှိပ်ကာ အစီအရီ ထောင်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ နောက်တစ်နေရာမှာတော့ လူတစ်ယောက်ကို ကားစင်တိုင်ပေါ်မှာ ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ငမဲအောင်က အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာပြီး အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ညက ဖမ်းမိလာတဲ့လူကို သတ်မလို့ စင်ပေါ် တင်ထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ညက သူတို့ဖမ်းလာတာ နှစ်ယောက်သုံးယောက် တွေ့လိုက်တယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး”

“တစ်နေရာမှာ ဖမ်းထားတာလည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ငါတို့လည်း သွားလို့မှ မရသေးတာ၊ ဖမ်းထားတဲ့လူကို အောင်ကယ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“တော်ကြာ ပဒုအံ့ တုတ်နဲ့ ဆွဲသလိုမျိုးလည်း ဖြစ်နေဦး”

မယ်”

“လူတစ်ယောက်အသက်ဆိုတာ ကယ်တင်ကောင်းမိ
တယ်၊ အခြေအနေ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ကားစင်ရှိရာ တောင်ကုန်းဘက်သို့ သွား
ကြလေသည်။ လူရိုင်းများမှာ ၎င်းတို့ နေထိုင်သောနေရာမှာသာ
စုဝေးနေကြသောကြောင့် အခြားနေရာ၌ သိပ်မတွေ့ရပေ။

နီဂရွိုက်ဟု ခေါ်သော ကပ္ပလီလူရိုင်းများမှာ ညအချိန်
ရောက်မှ ရေအောက်၌ သွားလာလှုပ်ရှားလေ့ရှိကြပြီး ပင်လယ်
ပြင်၌ တွေ့သူများကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားတတ်ကြလေ
သည်။

၎င်းတို့မှာ ရေဘီလူးဟု တင်စားခေါ်သည့်အတိုင်း နေ
အောက်၌ သွားလာလှုပ်ရှားမှုတွင် ကျွမ်းကျင်လှသောကြောင့်
လှေများ တွေ့လျှင် ရေအောက်မှ လျှို့ဝှက်စွာ သွားပြီးနောက်
လှေကို နစ်မြုပ်အောင် ဆွဲမြုပ်ပြီးမှ လူများကို ဖမ်းဆီးလာတတ်
ကြသည်။

လေးယောက်သား တောရိပ်များအတွင်းမှ တဖြည်း
ဖြည်း လာခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံးလူကို ကားစင်တင်ထားသော
နေရာ နောက်ကျောဘက်သို့ ရောက်လာတော့သည်။

ထိုနေရာနှင့် မနီးမဝေး ရောက်တော့မှ အောက်ဖက်
နားမှာ လူရိုင်းနှစ်ယောက် စောင့်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည့်
လူရိုင်းနှစ်ယောက်မှာ ၎င်းတို့အတွက် ရန်သူမရှိဟန်ဖြင့် အေး
အေးဆေးဆေး ရှိနေကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အခုအချိန် ဝင်ရင် သူတို့ ရိပ်မိသွားနိုင်တယ်၊ နည်း
နည်းမှောင်တဲ့အချိန် စောင့်ပြီးမှ ကယ်မယ်”

ဟု ပြောကာ မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာပင် အဆင်သင့်
စောင့်ဆိုင်းနေကြလေသည်။

အခန်း(၁၀)

ရေဘီလူးများနှင့် တိုက်ပွဲ

ညနေပိုင်းအချိန် ရောက်လာတော့ မိုးရိပ်များ တက်လာ
သောကြောင့် တောထဲ၌ မှောင်လာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူသတ်ကုန်းပေါ်သို့ လူရိုင်းများ တက်
လာပြီး ကားစင်တင်ထားသောလူကို သွေးရည်နှင့် တူသော
အရည်များဖြင့် ဖျန်းပက်ကြသည်။

ပြီးနောက် ပြန်ဆင်းသွားကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ ရွာဘက်မှ ဝံ့သံများ ကြားလာရသည်။

မီးရောင်များကို ဟိုနေရာ သည်နေရာမှာ မြင်လာသည်။

“သူတို့ အစီအစဉ် စတော့မယ်ထင်တယ်။ စင်ပေါ်ထဲ လူကို ကယ်ကြရအောင်၊ လူသိပ်များလာရင် ကယ်ဖို့ လွယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ တောင်ကုန်းနောက်ဖက်မှ တရွေ့ရွေ့ တက်လာကြသည်။

နီမောင်နှင့်စောထီးက လူရိုင်းနှစ်ယောက် ရှိရာဘက်သို့ လာ၍ ကျန်နှစ်ယောက်က ဖမ်းထားသောလူ ရှိရာဘက်သို့ သွားလေသည်။

လူရိုင်းနှစ်ယောက်အနီး ရောက်သောအခါ နှစ်ယောက် သား တပြိုင်နက် ခုန်ထွက်သွားကြသည်။

လူရိုင်းနှစ်ယောက်က တအံ့တဩ ကြည့်နေစဉ် မှိန်းနှစ်လက်က ၎င်းတို့ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားကြလေတော့သည်။

“ဒုတ်... ဒုတ်”

လူရိုင်းနှစ်ယောက်မှာ အသံပင် မထွက်နိုင်ကြတော့ဘဲ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် လဲကျသွားကြတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးမွန်ထော်နှင့်ငမဲအောင်တို့က လူသတ်စင်ပေါ်မှ လူကို ကြိုးဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ နီမောင်နှင့် စောထီးတို့က လဲကျနေသောလူရိုင်းတစ်ယောက်ကို ဆွဲယူလာပြီး ကားစင်ပေါ်မှာ ဟန်မပျက် တင်ထားလိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် နောက်ထပ်လူရိုင်းအချို့ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာကြရာ နီမောင်တို့လည်း ထိုနေရာမှ ခပ်သုတ်

သုတ် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

လူရိုင်းများသည် ကားစင်ပေါ် တင်ထားသောလူမှာ အခြားသူမဟုတ်ဘဲ ၎င်းတို့ လူရိုင်းတစ်ယောက်မှန်း သိကြသောအခါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ကာ အချက်ပေးကြလေသည်။

ဗုံတီးသံများလည်း ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

ထိုအသံများကြောင့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ စုပြုံတက်လာကြလေသည်။ ထို့နောက်တွင် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ၎င်းလူများကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လူစုများ ခွဲကာ တောထဲသို့ ဝင်လိုက်လာကြလေသည်။

ထိုအခြေအနေကို ရိပ်မိသောအခါ နီမောင်က မိမိအဖွဲ့သားများကို အစီအစဉ်အချို့ ပြောပြကာ တောတွင်း ဝင်၍ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လိုက်ကြသည်။

လူရိုင်းများကလည်း နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ လူစုခွဲကာ လိုက်ရှာကြလေသည်။

လူရိုင်းသုံးယောက် လိုက်လာသော လမ်းတစ်နေရာ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်နံ့ဘေးမှာ လဲနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ကြရသည်။

လူရိုင်းများက ဓား၊ လှံလက်နက်များ အဆင်သင့် ကိုင်ကာ အနီးသို့ တိုးကပ်သွားကြသည်။

အနားရောက်ပြီး ငုံ့ကြည့်သောအခါ ထိုလူက ဖျပ်ကနဲ မျက်လုံးဖွင့်လာပြီးနောက် အနီးသို့ ရောက်နေသော လူရိုင်းတစ်ယောက်ကို ဓားဖြင့် ပိုင်းချသည်။ မမျှော်လင့်သော အခြေအနေ

ကြောင့် ထိုလူရိုင်းမှာ ဝမ်းဗိုက်ပွင့်သွားကာ လဲကျသွားတော့သည်။

ကျန်နှစ်ယောက်က လှဲဖြင့် လိုက်ထိုးသောအခါ ထိုလူက တောထဲ ဝင်ပြေးသည်။

လူရိုင်းနှစ်ယောက်က ဝင်လိုက်ရာ တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ အခြားနှစ်ယောက်သုံးယောက် ထွက်လာပြီး လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးသွားကြလေသည်။

ထိုအခါမှ ရှေ့ဆက်ပြေးကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် နီမောင်တို့မှာ နည်းပရိယာယ်သုံး၍ လူရိုင်းများအား တိုက်ခိုက်ပြီး ကမ်းစပ်သို့ ရောက်အောင် ဆင်းကြလေသည်။

အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်လာပြီမို့ တောတွင်း၌ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလာရာ ၎င်းတို့အတွက် အခွင့်အရေး တပန်းသာလာလေသည်။

ဦးမွန်ထော်က ၎င်းတို့ လှေဝှက်ထားသောနေရာသို့ ရောက်စေရန် ကောင်းကင်မှ ကြယ်ပွင့်များကို ကြည့်၍ သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်များကို လက်ဖြင့် စမ်း၍ သော်လည်းကောင်း အရှေ့အနောက်တောင်မြောက် မှတ်သားကာ ဆင်းကြလေရာ နောက်ဆုံး ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ပြန်ရောက်သွားကြလေသည်။ ကမ်းခြေရောက်သောအခါ မိမိတို့ ဝှက်ထားသောလှေကို ပြန်ရှာရသည်မှာ မခက်ခဲတော့ပေ။

ကျွန်းပေါ်မှာတော့ ဆူဆူညူညူအသံများက နေရာအနှံ့

ဆီမှ ပေါ်ထွက်နေလေသည်။

သို့သော်လည်း ပင်လယ်ရေက နည်းနေသေးသော

ကြောင့် လှေကို အပြင်ထုတ်၍ မရသေးပေ။

ထို့ကြောင့် လုံခြုံသောသစ်ပင်၊ ချုံများ နံဘေးမှာ ကပ်နေကြရသေးသည်။

တောထဲမှာ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးနေသော်လည်း ကောင်းကင်မှ တစွန်းတစ ကျဆင်းနေသော အလင်းရောင် အချို့က မြေပြင်ပေါ်သို့ ကွက်တီကွက်ကြား ကျဆင်းနေသည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့အသက်ကို အခုလို ကယ်တင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုအခါမှ သူတို့ ကယ်တင်ပေးလာသောလူက ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုသဖြင့် နီမောင်က တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

၎င်းမျက်နှာကို ဝိုးတဝါး မြင်ရသောအခါ စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ထမန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်... မယ်ဇာလက်ကျွန်းကပါ”

“ဟင်... ”

မယ်ဇာလက်ကျွန်းဆိုသည်မှာ နဒီ နေသောကျွန်း၏ အမည်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ငါ မင်းကို မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ မင်း နဒီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို သိသလား”

“သိပါတယ်... တစ်ရွာတည်းသားချင်းတွေပဲ၊ အစ်ကို

ကို တစ်နေရာမှာ မြင်ဖူးနေသလိုပဲ”

ထိုအခါမှ နီမောင်က အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်သော အခါ နဒီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထမန်းဆိုသောလူရွယ်ကို ဝိညာဉ် ကျွန်းပေါ်၌ တစ်ကြိမ်မြင်ဖူးခဲ့သည်ကို သတိပြန်ရလာသည်။

“မင်းနဲ့ငါနဲ့က ဝိညာဉ်ကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ခါတွေ့ဖူးခဲ့ကြတာကိုး၊ ဒါကြောင့် တွေ့ဖူးတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ဒါထက် နေပါဦး၊ မင်းက ဘယ်လိုကနေဘယ်လို လူရိုင်းတွေ အဖမ်းခံလာခဲ့ရတာလဲ”

“ပြောရမှာတော့ အရှည်ကြီးပဲ၊ စမင်ကျွန်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ထွက်ပြေးရင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကျွန်းကို ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ နဒီက သူ့ကို လူရိုင်းတွေလက်ထဲကနေ ကယ်ထားလိုက်တယ်”

“အခု သူက ဘယ်မှာလဲ”

“နဒီ ခေါ်ထားပါတယ်၊ အဲဒါကို လူရိုင်းခေါင်းဆောင်က မကျေနပ်လို့ အဲဒီမိန်းမကို ပြန်လာတောင်းတယ်၊ နဒီကလည်း ပြန်မပေးဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီမိန်းမကို အတင်းခေါ်သွားတာကို ကျွန်တော်တို့က လိုက်တိုက်ရင်းနဲ့ မိန်းကလေးက လွတ်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းခံခဲ့ရတာပါပဲ”

“ဒါထက် ကျန်တဲ့လူတွေရော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“မနေ့ကတည်းက သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်မှာ နဒီအတွက် မှားစွာ စိတ်ပူပန်သွားလေသည်။

“ငါတို့ အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီကျွန်းကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး မယ်ဇာလက်ကျွန်းကို သွားမှဖြစ်မယ်၊ သူတို့ နဒီနဲ့မာလုဆိုတဲ့မိန်းမကို မရမနေ လာဖမ်းကြပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒီရေက တိုးလာရာ လှေဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ ရေများ ရောက်လာသည်။

ထို့နောက်တွင် လှေကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ကြပြီးသော်လည်း ချက်ချင်းအပြင်မထွက်ဝံ့ကြသေးဘဲ ကမ်းရိုးတန်း တလျှောက်သို့ အခြေအနေကြည့်ရသေးသည်။

ယခုလောလောဆယ်တွင် ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်တွင် လှေသွားလှေလာ မတွေ့ရသော်လည်း လူရိုင်းများက တစ်နေရာမှနေ၍ ၎င်းတို့လှေ ထွက်အလာကို စောင့်ကြည့်နေမည်မှာ အသေအချာဖြစ်ပေမည်။

ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်မှာလည်း အမှောင်ရပ်များက ပုံးလွမ်းနေလေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အရဲစွန့်ပြီး ထွက်ရမှာပဲ၊ ငါတို့လှေ ထွက်တာနဲ့ သူတို့လာတိုက်ကြမှာ သေချာတယ်၊ ဒီတော့လည်း သူသေကိုယ်သေ တိုက်ကြရမှာပဲ”

ဟု ပြောကာ ဓါးနှင့်မှိုန်းများကို အဆင်သင့် ပြင်ကြသည်။

သူတို့အဖွဲ့တွင် ထမန်းတစ်ယောက် တိုးလာပြီဖြစ်သဖြင့် အတန်အသင့် အင်အားတောင့်လာလေသည်။

အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ပြီးသောအခါ သစ်ကိုင်းသစ် ခက်များကို ဖယ်ရှား၍ ချောင်းထဲမှ အပြင်ထွက်သည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ် ရောက်သောအခါ မိမိတို့လှေကို ကျွန်းနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးရောက်အောင် လှော်တက်၊ လှော် ခက်များ သုံး၍ လှော်ထွက်ကြသည်။

ဥအချိန်လည်းဖြစ်ပြန်၊ လေကလည်း မတိုက်သော ကြောင့် ရွက်ကို အသုံးပြု၍မရသေးပေ။

ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာတော့ ကောင်းကင်မှ ကြယ် ရောင်များကြောင့် အလင်းရောင် အတန်အသင့် ရှိနေလေ သည်။

ကျွန်းနှင့် အတန်ငယ် ဝေးလာသည်အထိတော့ လူရိုင်း များ၏နှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို မခံကြရသေးပေ။

သို့သော်လည်း ရေလယ်လောက် ရောက်သောအခါ ရန်သူတို့၏နည်းဗျူဟာကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။

လူရိုင်းများမှာ သူတို့နောက်သို့ လှေဖြင့် လိုက်လာကြ သည် မဟုတ်ဘဲ ရေအောက်မှ ငုတ်၍လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

၎င်းတို့ ကူးလိုက်လာသည်ကို လူမမြင်ရသော်လည်း ရေအောက်မှ လှိုင်းထနေသည်ကိုတော့ လှမ်းမြင်နေရသည်။

“သူတို့ လိုက်လာပြီ. . . သတိနဲ့ နေကြ”

ဦးမွန်ထော်က သတိပေးလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရေအောက်မှ မိမိတို့လှေကို ‘တဒုတ် ဒုတ်’ နှင့် ထိုးဖောက်နေသံများကို ကြားလာရသည်။

အချို့က လှေနံကို ကိုင်ကာ လှေကို ဆွဲမှောက်ပစ်ရန်

ပြုလုပ်ကြသည်။

အချို့က လှေပေါ်သို့ တက်ရန် ကြိုးစားလာကြသည်။

နီမောင်တို့က လှေနံကိုင်သောလက်များကို ခါးဖြင့် ခုတ် ချဲ့သော်လည်းကောင်း၊

လှေပေါ် တက်ရန် ကြိုးစားသူများကို မှိုန်းဖြင့် ထိုးချ၍ သော်လည်းကောင်း တိုက်ခိုက်ကြသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် လှေမှောက်ရန်အတွက် လှေနံကို ကိုင် လာသော လက်တစ်ဖက်ကို နီမောင်က ခါးဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ရာ လက်ကောက်ဝတ်မှ ပြတ်ကာ လှေဝမ်းထဲ ကျလာသည်။

ထိုလက်ပြတ်ကြီးက အသက်ရှိသည့် လက်တစ်ဖက် ဖော တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ကောက်ယူပြီး ရေထဲ ပစ်ချလိုက်ရသည်။

ရေအောက်မှ လိုက်လာသော လူရိုင်းများမှာ လှေပေါ် သို့ တက်၍မရမှန်း သိသောအခါ လှေဝမ်းဗိုက်ကို လှံချွန်များဖြင့် ထိုးဖောက်ရန် ကြိုးစားကြသည်။

“ဒုတ်. . ဒုတ်. . ဒုတ်”

သင်္ကန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကဗန်းလှေမှာ လှံချွန်ပေါင်းများစွာနှင့် ထိလျှင်တော့ ကြာရှည်ခံနိုင်မည် မဟုတ် ပေ။

အကယ်၍သာ လှေဝမ်းဗိုက် ပေါက်သွားလျှင်တော့ သူ တို့အတွက် အသက်အန္တရာယ် ကျရောက်လာနိုင်ပေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထမန်းက အသွားထက်လှသော ခါး တစ်လက်ကို ပါးစပ်မှာ ကိုက်ပြီး ရေအောက်သို့ ခုန်ဆင်းသွား

လေတော့သည်။

နီမောင်က လှမ်းတားလိုက်သော်လည်း မမိတော့ပေ။ ထမန်းမှာ ရေအောက်ရောက်သောအခါ ငမန်းတစ်ကောင်ပမာ ကူးခတ်သွားလာနိုင်ကာ သာမန်မျက်စိဖြင့် အတော်ဝေးဝေးနေရာအထိ မြင်နိုင်ပေသည်။

သူသည် ရေအောက်ရောက်သည်နှင့် လှေဝမ်းဗိုက်အောက်မှ ကပ်တွယ်လိုက်လာပြီး လှံချွန်များဖြင့် လှေဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးဖောက်နေသော လူရိုင်းများကို ခါးဖြင့် ဝင်ခုတ်လေသည်။ ရေဘီလူးဟု အမည်တွင်သော လူရိုင်းများကလည်း အောက်၌ ကျင်လည်ကြသူများဖြစ်ရာ သူ့ကို လှံဖြင့် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ထမန်းမှာ ငမန်းတစ်ကောင်ပမာ လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းပြီး ခါးဖြင့် တိုက်ခိုက်ရာ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

လှေဝမ်းဗိုက်မှ လှံထိုးသံများလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျော့ကျသွားတော့သည်။

ရေပြင်တဝိုက်မှာတော့ သွေးကွက်သွေးပွက်များ နီရဲနေလေပြီ။

ခဏကြာတော့ သွေးနံ့များကြောင့် ထိုနေရာသို့ ငမန်းများ ရောက်လာကာ ဒဏ်ရာရနေသော လူရိုင်းများကို ဝင်ရောက်ကိုက်ခဲကြတော့သည်။

ထမန်းသည် ငမန်းများကြားမှ ကွေ့ရှောင်ကူးခတ်ကာ လှေပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသည်။

“လူရိုင်းတွေတော့ ငမန်းအုပ်နဲ့ တွေ့သွားကြပြီ” ဟု မောဟိုက်နေသောအသံဖြင့် ပြောသည်။

ရေအောက်မှ အနှောင့်အယှက် ကင်းသွားသောအခါ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ငါတို့ရဲ့အသက်ကို အခုလို ကယ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

ဟု နီမောင်က ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတို့လည်း ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ပေးခဲ့တာပဲ၊ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ မင်းသာ ရေအောက်မဆင်းရင်၊ ငါတို့လှေဝမ်းဗိုက် အခုလောက်ဆိုရင် ပေါက်လောက်ပြီ၊ ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ လှေဝမ်းဗိုက်ပေါက်ရင် အားလုံးသေမှာပဲ”

ငါးယောက်သား ကြိုးစားလှော်ခတ်ခဲ့ရာ အတန်ကြာသောအခါ အန္တရာယ်နှင့် ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဒါထက်... မင်း မယ်ဇာလက်ကျွန်း ဘယ်နေရာမှာ နို့ဘယ်ဆိုတာ မှတ်မိလား ထမန်း”

ထမန်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်မှာ ပေါ်ထွန်းနေသော ကြယ်လေးလုံး အစုအဝေးတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ညအချိန် ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်မှာ သွား

လာတဲ့အခါ ရေပြင်နဲ့မြေပြင်ပေါ်မှာ လမ်းပြအမှတ်အသား မရှိဘူး။ ကောင်းကင်ပေါ်မှာပဲ လမ်းမှန်လမ်းပြမြေပုံတွေရှိတယ်။ ကြယ်တွေ၊ နက္ခတ်တာရာတွေကို ကြည့်ပြီး ခရီးသွားရင် လမ်းမမှားဘဲ လိုတဲ့နေရာ ရောက်နိုင်တယ်”

“မင်းက နက္ခတ်တာရာတွေအကြောင်း နားလည်သလား”

“အရှေ့အနောက်တောင်မြောက် မှတ်မိရုံတော့ သင်ထားရပါတယ်။ အခု ကောင်းကင်ပေါ်မှာ တွေ့နေရတဲ့ လေလုံးစုနေတဲ့ကြယ်က ဇာတကတာရာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီတာရာရှိတဲ့အရပ်က အရှေ့ဘက်အရပ်မှာပါ။ စမင်ကျွန်းနဲ့ မယ်ဇာလက်ကျွန်းက အရှေ့နဲ့အနောက် ရှိနေကြတယ်။ ဒီကနေ အရှေ့နဲ့အနောက် ရှိနေကြတယ်။ ဒီကနေ အရှေ့ဘက်ကို ဦးတည်သွားရင် မယ်ဇာလက်ကျွန်းကို ပြန်ရောက်မှာပါ”

ဟု ပြောကာ ဇာတက တာရာရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အခန်း(၁၁)

ထူးခြားသော ဝိညာဉ်ချင်း ဆက်သွယ်မှု

မယ်ဇာလက်ကျွန်းကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်ကတည်းက အခြေအနေ မှကောင်းကြောင်း သိလိုက်ကြသည်။

တဲများ မီးလောင်နေရာမှ ထွက်ပေါ်နေသော မီးခိုးငွေ့များက လေနှင့်အတူ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ လွင့်တက်နေကြသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်မှာ တောကျီးကန်းနှင့် လင်းတများ ပျံနေကြလေသည်။

နီမောင်တို့ ကမ်းခြေနှင့် မနီးမဝေး ရောက်သည့်တိုင် လူရိပ်လူခြည် တစ်ယောက်မှ မတွေ့ကြရတော့ပေ။

ထိုမြင်ကွင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်နှင့် ထမန်းမှာ မျက်နှာပျက်နေလေသည်။

“လူရိုင်းတွေ ရောက်လာပြီး တစ်ရွာလုံးကို သတ်သွားနဲ့ တူတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ လှေကို ကမ်းခြေသို့ ကပ်သွားကြသည်။ မြင်ကွင်းက မကောင်းလှပေ။

သောင်ပြင်ပေါ် နေရာအနှံ့တွင် တုံးလုံးပက်လက် သေဆုံးနေသော ရွာသူရွာသားများကို တွေ့ရသည်။

ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမပါမကျန် အသတ်ခံ ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

သွေးကွက်များ၊ သွေးအိုင်များက နေရာအနှံ့မှာ စွန်းထင်နေလေသည်။

လူရိုင်းများက လူများကို သတ်ရုံမကဘဲ တဲများကိုပါ မီးရှို့သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်းပေါ် ရောက်သည်နှင့် ထမန်းက ၎င်း၏မိသားစုများအား လိုက်လံရှာဖွေနေသလို နီမောင်ကလည်း နဒီထံ လိုက်လံရှာဖွေနေလေသည်။

ပင်လယ်ပြင်၌ အဆိပ်သင့်သောအခါ ငါးများ အများအပြား သေသည့်အခါ ကမ်းစပ်သောင်ပြင်ပေါ်သို့ အတုံးအနု လာရောက်တင်နေသကဲ့သို့ ရွာသူရွာသား ဆလုံအများအပြားမှာလည်း မြင်မကောင်းအောင် သေကြေပျက်စီးကြလေသည်။

“ထမန်း. . . မင်းဆွေမျိုးတွေ တွေ့သလား”

“တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ အားလုံးသေကုန်ကြပြီထင်တယ်၊ ဒါထက် နဒီကို တွေ့သလား”

“မတွေ့ဘူး. . . သူနဲ့ ဘယ်သူပါသွားသလဲ”

“မာလုဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တော့ သူ့အနားမှာ ရှိတာပဲ၊ တကယ်တော့ အဲဒီမိန်းမက ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေ အားလုံး သေဖို့ ရောက်လာတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ယောက်ပဲ”

ဟု မကျေမနပ် ရေရွတ်ပြောဆိုနေလေသည်။

ထို့နောက် ၎င်းတို့တတွေ စုပြီး ကျွန်းပေါ်အနှံ့ လိုက်ကြည့်နေရာ တောစပ်တစ်နေရာ၌ လဲနေသော လူတစ်ယောက်တို့ တွေ့သည်နှင့် ထမန်းက အနီးသို့ ကပ်သွားလေသည်။

လဲနေသူမှာ ဆလုံအမျိုးသမီးကြီးပင်ဖြစ်၏။

“အဲနောင်. . .”

ထမန်းက ဝမ်းနည်းသံဖြင့်ခေါ်လိုက်သည်။

(အဲနောင်ဆိုသည်မှာ ဆလုံအခေါ်အဝေါ် ဖြစ်ပြီး အိမ်ပိုင်မှာ ‘အမေ’ ဖြစ်သည်)

ဒီတော့မှ နီမောင်တို့လည်း သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် လဲကျနေသူမှာ ထမန်းမိခင်မှန်း သိကြရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ရင်ဝတ်ဝိုက်တွင် လှဲချက်များ ထိထားပြီး ထိုဒဏ်ရာမှ သွေးများ ထွက်နေလေသည်။

“အဲနောင်. . . အဲနောင်”

“သူ့အသက်မရှိတော့ဘူးနဲ့ တူတယ်”

နီမောင်က ပြောသော်လည်း ထမန်းက လက်မခံဘဲ

သေနေသူ၏မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ခု မေးမြန်းပြောဆိုနေလေသည်။

အတန်ကြာတော့ အသက်ရှိနေသေးသော လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသကဲ့သို့ ခေါင်းညိတ်လိုက် ပြုလုပ်နေပြီး အတန်ကြာတော့မှ နေရာမှ ထလာလေသည်။

“အဲနောင် သေနေပေမယ့် သူ့ဝိညာဉ်က အနားမှာစဲ ရှိပါသေးတယ်”

“မင်းကို ဘာတွေပြောသွားသလဲ”

“ဒီကျွန်းကို စမင်တွေ ရောက်လာပြီး ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးကို သတ်သွားတာတဲ့၊ သူတို့ နဒီကိုလည်း ဖမ်းခေါ် သွားကြတယ်”

“ဟင်.. .”

“နဒီခေါ်ထားတဲ့ မာလုကတော့ ကျန်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူ ဒီကျွန်းမှာ ရှိနေသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာကြရအောင်”

ဟု ပြောပြီး မီးလောင်ပြီးစ ရွာပျက်ကြီးအတွင်းသို့ လိုက်လံရှာဖွေကြသည်။

ရွာထဲမှာတော့ ခါးချက်၊ လှဲချက်များ ထိထားသော အလောင်းများအပြင် မီးလောင်၍ သေဆုံးနေသော အလောင်းများပါ တွေ့ရလေသည်။

ရွာတွင်းရွာပြင် လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မာလုထံ မတွေ့ကြရပေ။

မာလုမှာ အသက်ရှင်လျက်နှင့် ကျန်နေသေးသော ကြောင့် တောထဲမှာ သွားပုန်းနေသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

နောက်ဆုံး လိုက်ရှာရင်းနှင့် နဒီတို့ တဲရှိရာဘက်သို့ ရောက်လာသည်။

၎င်းအိမ်မှာတော့ မီးမလောင်ဘဲ ဒီအတိုင်း ကျန်နေသေးသည်။ တဲပေါက်ဝမှာတော့ လှဲချက်ထိ၍ သေဆုံးနေသော ဦးလွန်းဆန်နှင့် ဒေါ်ပသီတို့အလောင်းများကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအလောင်းများကို ထမန်းက ပြောပြသဖြင့် သိကြရသည်။

တဲအောက်ဖက်မှာတော့ ထိုအလောင်းနှစ်လောင်းအပြင် မာလု၏အရိပ်အယောင်ကိုမှ မတွေ့ကြရပေ။

တစ်နေရာမှာတော့ မိကျောင်းသားရေတစ်ချပ် အလုံးလိုက် ပုံကျနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

တဲတစ်ခုလုံးမှာ ထိုမိကျောင်းရေအပုံမှလွဲ၍ အခြားဘာမှမရှိပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိကျောင်းသားရေပုံအတွင်းမှ လူညည်းညူသံကဲ့သို့ အသံမျိုး ထွက်လာလေသည်။

“ဟင်း.. . ဟင်း.. . ဟင်း”

နီမောင်က ထိုနေရာ သွားကာ မိကျောင်းသားရေချပ်ကြီးကို ဆွဲဖယ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သားရေချပ်အောက်မှ သတိမေ့နေသော မာလုကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက်တွင် မာလု သတိပြန်ရအောင် ပြုစုပြီးနောက် အကြောင်းစုံ မေးမြန်းရလေသည်။

“စမင်တွေ ဒီကျွန်းကို ရောက်လာကြတယ်၊ တစ်ရွာလုံး

ကို သတ်ပြီးတော့ အစ်မလေးကို ဖမ်းခေါ်သွားကြတယ်”
 “နင်ကရော ဘယ်လိုလွတ်ကျန်ခဲ့တာလဲ”
 “ကျွန်မကို ဝိညာဉ်တွေက ကာကွယ်ပေးထားခဲ့လို့ အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့တာပါ”
 “အခု နဒီဘယ်မှာလဲ”
 “စမင်ကျွန်းကို ဖမ်းခေါ်သွားကြပါပြီ”
 “ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရမှာလဲ”
 “စမင်ခေါင်းဆောင်ယက္ခက အစ်မလေးကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့ သူ့ကို အမြန်ကယ်မှဖြစ်မှာပါ”
 ဟု ပြောသဖြင့် မာလုကိုပါ လှေပေါ် တင်ခေါ်၍ မယ်ဇာလက်ကျွန်းမှ တစ်ကျော့ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။
 တစ်ချိန်က ရွာကလေးသဖွယ် စည်ကားနေသော မယ်ဇာလက်ကျွန်းမှာ ယခုအခါမှာတော့ သုသာန်တစ်ပြင်ပမာ ခြောက်သွေ့လျက် ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။
 ပင်လယ်ပြင်ရောက်တော့မှ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြရလေသည်။
 “ငါတို့မှာ လူကလည်း ငါးယောက်ပဲရှိတယ်၊ ဒီလောက်များတဲ့ စမင်တွေကို အနိုင်တိုက်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”
 “ပရိယာယ်သုံးပြီး တိုက်မှ ရမှာပေါ့ အဘရဲ့”
 “အခုကတည်းက အစီအစဉ်ဆွဲကြမှဖြစ်မယ်၊ တစ်ချက်ကလေး မှားတာနဲ့ ငါတို့အားလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်”
 ထိုသို့ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြောဆိုသည်ကို ကြားသော အခါ လှေထဲမှာ ပါလာသော မာလုက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ အဘတို့ကို ကျွန်မ အကူအညီပေးချိမယ်”
 “နင်က ဘယ်လိုကုမှာလဲ”
 “စမင်ကျွန်းအကြောင်းကို ကျွန်မသိထန်သလောက် သိထားပါတယ်၊ သူတို့က လူသားစားလောက်တဲ့အထိ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြတယ်”
 “နင်က အဲဒီကျွန်းမှာ နေခဲ့ဖူးတာဆိုတော့ စမင်အရေအတွက် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”
 “စုစုပေါင်း တစ်ရာကျော်လောက်ပဲရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့လူက ငါးဆယ်လောက်ပဲရှိပါတယ်”
 “လူငါးဆယ်လောက်ကို ငါတို့က လူငါးယောက်ထဲနဲ့ ဘယ်လို နိုင်အောင်သတ်ရမလဲ”
 “ဒီအတိုင်း ဝင်တိုက်လို့တော့ မရနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အစ်မလေးနဲ့ တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ရင် သိရမှာပါ”
 “အစ်မလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”
 “နဒီပါ...”
 “နဒီက စမင်ကျွန်း ရောက်နေတာ၊ ဘယ်လိုမေးမှာလဲ”
 “ဝိညာဉ်ချင်း ဆက်သွယ်ပြီး မေးကြည့်မှာပါ”
 ထိုစကားကြားသောအခါ အခြားသူများထက် နီမောင်က ပိုမိုစိတ်ဝင်စားမိလေသည်။
 ထိုအခိုက်မှာပင် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ မိုးရိပ်များ တက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် နီးစပ်ရာကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ အရောက်

သွားကြရသည်။

ထိုကျွန်းမှာ အခြားမဟုတ်ပေ...။

ဆလုံတို့ အသုဘချသော ဝိညာဉ်ကျွန်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

သူတို့လေ့ ကမ်းစပ်ရောက်ခါနီးသောအချိန်မှာပင် မိုးလေက စတင်ကျရောက်လာလေသည်။

သို့ကြောင့် လှေကို ကျွန်းတစ်နေရာ၌ ဝင်ကပ်ပြီးနောက် ကျွန်းပေါ်ရှိ မိုးလေလုံသော ဂူပေါက်တစ်ခုအတွင်းသို့ သွားရောက်နေကြရသည်။

ထိုဂူပေါက်မှာလည်း တစ်ခါက နီမောင်နှင့်နဒီတို့ ဆုံတွေ့ခဲ့သောဂူပေါက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဂူထဲ ရောက်မှ မီးဖိုပြီး အစားအသောက်များကို စီစဉ်စားသောက်ကြရသည်။

မာလုမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ထမန်းကို ပြန်တွေ့ရသောအခါ အံ့ဩနေဟန်ရှိသည်။

ထမန်းသည် တောထဲ၌ လူရိုင်းများလက်မှ ကယ်တင်ခဲ့ရုံမက မိချောင်းရန်စွယ်ကပါ ကယ်တင်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ထမန်းမှာ ဆလုံသွေး ပါသူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ရည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားအရ ယောက်ျားပီသသူတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။

ထမန်းကလည်း မာလုနှင့် ပြန်တွေ့ရသည်ကို အနည်းငယ် အံ့ဩနေဟန်ရှိသည်။

ယခင်က နဒီနှင့် အတူနေသည်ကို မနှစ်သက်ခဲ့သော်

လည်း ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခရောက်နေသည့်အချိန်၌ ပြန်တွေ့ရသောအခါ စိတ်ထဲမှာ ယခင်ကလောက် တင်းမာမှု မဖြစ်တော့ပေ။

နောက်ဆုံး သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြခြင်းက နဒီနှင့် မာလုတို့ကို စမင်များ ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီး၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေရာ ထမန်းနှင့် ဆလုံအချို့က ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြရာ မာလုက လွတ်မြောက်သွားပြီး ထမန်းတို့ကို ဖမ်းမိသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မာလုအနေနှင့် ထမန်းကို လူရိုင်းများ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသည်ကိုသာ တစ်နေရာမှ လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

သူမအနေနှင့် ထမန်းတစ်ယောက်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ အသက်ပြန်မရှင်နိုင်တော့ဟုသာ ထင်မှတ်ထားလေသည်။

ယခု မမျှော်လင့်ဘဲ ထမန်းကို ပြန်တွေ့ရသောအခါ စိတ်ထဲ၌ ဝမ်းသာသလိုဖြစ်နေသည်။

ထမန်းစိတ်ထဲမှာလည်း မာလုအပေါ်မှာ ယခင်ကလောက် တင်းမာမှု မရှိတော့ပေ။

“နင့်ကို လူရိုင်းတွေ ဖမ်းမိသွားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... နင်တို့ကို ဝင်တယ်ရင်းနဲ့ ဖမ်းမိသွားတာ”

“အခု ဘယ်လိုပြန်လွတ်လာတာလဲဟင်”

“သူတို့ ကယ်လာလို့ လွတ်လာတာ”

ထမန်းက မလှမ်းမကမ်းမှာ အနားယူနေကြသော နီမောင်တို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောသည်။

“ငါက နင်သေပြီမှတ်နေတာ”

“ကျွန်တုလူတွေကတော့ သေကုန်ပြီ၊ ငါကတော့ ကံကောင်းလို့ ပြန်လွတ်လာတာ၊ နင်ကရော ဘယ်လိုကျန်ခဲ့တာလဲ”

“မိကျောင်းသားရေနဲ့ ပတ်ပြီး ငြိမ်နေလို့ လွတ်ကျန်ခဲ့တာ”

“ဒါကြောင့် နင့်ကို နဒီက ကမ္ဘီလလို့ နာမည်ပေးထားတာ ဖြစ်မယ်၊ နင်က မိကျောင်းနဲ့ အကျိုးပေးတယ်”

“ငါ့ကို ဝိညာဉ်တွေက ကာကွယ်ပေးထားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါထက် အစ်မလေးရောဟင်”

“သူတို့ ခေါ်သွားတာပဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ ထားလဲတော့ ငါမသိဘူး”

“အစ်မလေးကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သတ်ပစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ စမင်ခေါင်းဆောင်ယက္ခက အပိုင်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားချင် ကြိုးစားမှာပေါ့၊ ငါတို့ သူ့လက်က ကယ်တင်ကြရမယ်”

“ဒါထက် ဂျင်းတွေကို အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့နည်းကို နင်သိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဘယ်လိုတိုက်ရမှာလဲ”

“ဒီအတိုင်း တိုက်လို့တော့ မရနိုင်ဘူး၊ သူတို့ကို ယုံကြည်အောင် အယုံသွင်းပြီး တိုက်မှ နိုင်မှာ၊ နောက်တော့မှ အခြေအနေ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့၊ ငါ့မှာ နည်းလမ်းရှိပါတယ်၊ နောက်ပြီး အစ်မလေးနဲ့လည်း ဝိညာဉ်ချင်း ဆက်သွယ်ပြီး မေးကြည့်ရဦးမယ်”

မာလုစကားကြားသောအခါ ထမန်းမှာ အတန်အသင့် စိတ်အားတက်လာသလို ခံစားရလေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ မာလုက မီးပုံနံဘေး

မှာ ထိုင်ကာ နဒီနှင့် ဝိညာဉ်ချင်း တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

ထိုသို့ကြိုးစားရာ၌ အသုဘပို့သော ဝိညာဉ်ကျွန်းဖြစ်သောကြောင့် အခြားဝိညာဉ်များ၏ နှောင့်ယှက်မှုအမျိုးမျိုးနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ရလေသည်။

နောက်ဆုံး အတန်တန် ကြိုးစားတော့မှ နဒီဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်မိတော့သည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ လေမိုးများက ပြင်းထန်နေဆဲပင် ခိုသေး၏။

အောင်မြင်စာပေ
စာရင်းအမှတ် ၁၂၃၄၅
ရောင်းချခန်းမ
အလယ်တန်းကျောင်း
ရမ်းကင်း၊ ယင်း၊ ၂၀၁၅
- ၀၁၀၀

အခန်း(၁၂)

ကရေသည်းခြေနှင့် ပရဟေကသားများ

အပြင်ဘက်၌ လေမိုးများကလည်း ထန်လျက် ရှိနေလေသည်။ မိုးပေါက်များ ကျဆင်းလာသံ၊ လေပြင်းတိုက်ခတ်သံများ က ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်နေ၏။

ထို့ပြင် မိုးချုန်းသံများကလည်း အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေပြီး လျှပ်စီးရောင်များကလည်း တဝင်းဝင်းတလက်လက် ဖြိုနေသည်။ စမင်ကျွန်းတစ်ခုလုံး မိုးသက်မုန်တိုင်းအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေတော့သည်။

ထိုကျွန်း၏တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ သီးသန့်ထိုးထားသော တဲတစ်လုံးအတွင်းမှ မီးခိုးငွေ့များက အပြင်သို့ တုလူထုထွက်နေလေသည်။

တဲအတွင်းမှာတော့ မီးပုံကြီးတစ်ပုံ ဖိုထားလေသည်။ ထင်းတုံးကြီးများကို မီးစွဲနေရာမှ ပေါ်လာသော တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံများက လေသံမိုးသံများနှင့်အပြိုင် ထွက်ပေါ်နေသည်။

မီးပုံနံဘေးနားမှာတော့ နဒီ ရှိနေသည်။

သူမသည် အဖြူရောင်ဝတ်ရုံကြီးကို ပတ်ခြုံထားပြီး မီးပုံနံဘေးမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေသည်။

ထိုနေရာနှင့် မနီးမဝေးနေရာမှာတော့ စမင်ခေါင်းဆောင် ယက္ခအပါအဝင် စမင်အတော်များများ ရှိနေကြသည်။

စမင်ခေါင်းဆောင် ယက္ခအပါအဝင် စမင်လူမျိုးများက နဒီကို ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

သူမကို ဝိညာဉ်များက အမိန့်ပေး စေခိုင်းနိုင်သူဟု ယုံကြည်ကြပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ အရှင်သခင်အဖြစ် ထားလိုကြသည်။

ယက္ခနှင့် အတူတွဲ၍ စမင်များကို အုပ်ချုပ်စေလိုသည်။ နဒီအနေနှင့် ဝိညာဉ်များကို ခေါ်ယူပြီး စမင်ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများ အန္တရာယ်အနှောင့်အယှက် ကင်းဝေးစေရန် ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုသည်။

အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ယက္ခက နဒီကို သိမ်းပိုက်ကာ သားမယားအဖြစ် ထားချင်နေ၏။

သို့သော် နဒီက လက်မခံသောကြောင့် အကြမ်းမဖက်ပုံ

ပေ။

ယခုလည်း နဒီကို ဖမ်းခေါ်လာပြီး တဲတစ်လုံးအတွင်း၌ ကောင်းစွာထားပြီး ဝိညာဉ်နှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းများကို ခိုင်းဝန်းမေးမြန်းနေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နဒီအနေနှင့်လည်း ထိုတဲအတွင်းသို့ ရောက်သည့် အချိန်မှ စကာ အခွင့်ကောင်းကို ကြည့်ကာ သူမဝိညာဉ်ကို စေလွှတ်ကာ နီမောင်တို့နှင့် အဆက်အသွယ် ရနိုင်ရန် ကြိုးစားနေလေသည်။

ထိုသို့ကြိုးစားရင်းနှင့်ပင် ညဦးပိုင်းအချိန်လောက်တွင် ဝိညာဉ်တစ်ကောင်နှင့် အဆက်အသွယ်ရလေသည်။

ထိုဝိညာဉ်မှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

မာလု၏၏ဝိညာဉ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

“ကျွန်မ အစ်မလေးကို ရှာနေတာ၊ အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်”

“ငါက စမင်ကျွန်းမှာ ရောက်ပြီး အဖမ်းခံနေရတယ်”

“ကျွန်မကို နီမောင်တို့ ကယ်လို့ အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့ရတယ်၊ ထမန်းလည်း ကျွန်မတို့နဲ့ အတူရှိနေတယ်”

“ထမန်း မသေသေးဘူးလား၊ ငါ သူ့ဝိညာဉ်ကို လိုက်ရှာနေတာ”

“သူ မသေသေးပါဘူး၊ သူ့ကို ကိုနီမောင်တို့က ကယ်ထားပေးတာ၊ အခု ကျွန်မတို့ ဝိညာဉ်ကျွန်းမှာ ရောက်နေကြတယ်”

“နင့်ကို ငါပြောစရာရှိတယ် မာလု၊ နင် ငါ့စကား နားထောင်ရမယ်”

“ပြောပါ အစ်မလေး”

“နင် ထမန်းကို လက်ထပ်ရမယ်၊ သူဟာ နင့်အတွက် ဘဝအဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

မာလု၏ဝိညာဉ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလေသည်။

“နင်တို့ အခု ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“လေမိုးတွေ ကျနေလို့ ဝိညာဉ်ကျွန်းမှာ ခဏဝင်နေကြတယ်၊ မိုးလေငြိမ်တာနဲ့ စမင်ကျွန်းကို လာကြမှာပါ”

“ဒီအတိုင်း လာရင် နင်တို့ အဖမ်းခံကြရလိမ့်မယ်၊ စမင်တွေက ကျွန်းပတ်ပတ်လည်ကနေ ရေထဲကရော ကျွန်းပေါ်မှာစီစောင့်ကြည့်နေကြတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အစ်မလေး”

“ငါပြောတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်မှ ငါ့ဆီ ရောက်မယ်”

ဟု ပြောကာ နဒီဝိညာဉ်က အစီအစဉ်အချို့ကို ပြောပြနေစဉ်မှာ အခြားဝိညာဉ်တစ်ခု ရောက်လာသောကြောင့် ပြောလက်စများကို ရပ်လိုက်ရသည်။

ဝိညာဉ်စွမ်းအားချင်း မတူသောကြောင့် မာလု၏ဝိညာဉ်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

နဒီဝိညာဉ်က သူမအနီးသို့ ရောက်လာသော အခြားဝိညာဉ်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုဝိညာဉ်မှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ စမင်ကျွန်းမှ နတ်ဆရာ၏ဝိညာဉ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

“နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ”

နဒီ ဝိညာဉ်က ဒေါသသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ငါလည်း ကိုယ်ပွားဝိညာဉ် လွတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ နင် သိအောင် လာပြတာပဲ”

“ဒါ ငါ့ရဲ့ဝိညာဉ်ကို သက်သက်လာပြီးနှောင့်ယှက်တာပဲပေါ့၊ နင် ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုရာ နတ်ဆရာဝိညာဉ်လည်း ထိုနေရာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထို့နောက်တွင်မှ နဒီဝိညာဉ်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့ပေသည်။

သူမ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တဲအတွင်းမှာ မီးတောက်သံများမှအပ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်။

ယက္ခအပါအဝင် စမင်များက သူမကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

နဒီက သူမပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနေကြသော စမင်များကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ကြည့်လေသည်။

စမင်အတော်များများမှာ သူမနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆုံပုံကြည့်အလား ခေါင်းငုံ့သွားကြသည်။

ထိုသို့ကြည့်နေရင်းမှ ယက္ခနံဘေးနားမှာ ထိုင်နေသော နတ်ဆရာကို လှမ်းမြင်သွားသည်။

နတ်ဆရာက သူမကို မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်

နေသည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ”

နဒီက လက်ညှိုးထိုး၍မေးလိုက်ရာ ယက္ခ ဝင်ဖြော
သည်။

“ဒီကျွန်းရဲ့နတ်ဆရာ ဖြစ်ပါတယ်”

“စောစောက ငါ့ရဲ့ဝိညာဉ်ကို သူလာပြီးနှောင့်ယှက်
တယ်။ သူ့ကို အပြစ်ပေးရမယ်”

ထိုအခါမှ နတ်ဆရာက နေရာမှ ကျူးထကာ . . .

“ငါလည်း နှင့်လိုပဲ ဝိညာဉ်စေလွှတ်နိုင်တဲ့ပညာ ရှိတာပဲ
ဒီအတိုင်းတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ နှင့်ပညာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ
ဆိုတာ အရင်စမ်းကြည့်ရမယ်”

ဟု ပြောကာ ယက္ခအနီးသို့ တိုးကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ
ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ယက္ခက . . .

“နတ်ဆရာက ဝိညာဉ်သခင်ကို ပညာစမ်းမယ်လို့ ပြော
ပါတယ်။ သင်လက်ခံနိုင်ပါ့မလား”

ဟု မေးသည်။

“မလောက်လေး မလောက်စားလောက် ရှိတဲ့ပညာနဲ့
ငါ့ကို စမ်းချင်သပဆိုရင် စမ်းပေါ့၊ ပြီးလျှင် ငါစမ်းသပ်တာနဲ့
ခံရပေမည်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ နတ်ဆရာက ၎င်းလွယ်ထား
သော မရုဏလွယ်အိတ်အတွင်းမှ ပါလာသော ပစ္စည်းများ
အတွင်းမှ သွေးများဖြင့် နယ်ထားသော သဲမှုန့်များ၊ လူဦးခေါင်း

ငါးမေးရိုးနှင့် အခြားဆေးမှုန့်များကို ထုတ်ကာ ၎င်း၏အစီအစဉ်
တို့ စတင်လေတော့သည်။

သူသည် အရိုးခေါင်းခွံပေါ်သို့ ဆီမီးခွက်တစ်ခွက် ထွန်း
ကာ ဝါထာမန္တန်များ မန်းမှုတ်လေတော့သည်။

ထိုသို့မန်းမှုတ်လိုက်သည်နှင့် အပြင်ဘက် အမှောင်ရိပ်
အတွင်းမှ လေတိုးသံကဲ့သို့ အသံများ ပေါ်လာတော့သည်။

ထို့ပြင် ညည်းညူသံလိုလို စကားပြောသံလိုလိုအသံများ
ပေါ်ထွက်လာသည်။

ခဏကြာတော့ အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်
လာသကဲ့သို့ မီးခိုးငွေ့များ လှုပ်ယမ်းသွားလေသည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် အပြင်ဘက်မှ ဝင်လာသော ဖြူဖြူ
သဏ္ဍာန်တစ်ခုက နဒီပတ်ဝန်းကျင်၌ ဝေ့ဝိုက်လှုပ်ရှားနေလေ
သည်။

နဒီက ထိုသဏ္ဍာန်ကို မကြည့်မိအောင် မျက်စိမှိတ်ထား
လေသည်။

“တကယ်တော့ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်များမှာ အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်း
နိုင်သောကြောင့် အကယ်၍ ကြည့်လိုက်မိပါက ၎င်းတို့၏ပုံပန်း
သဏ္ဍာန်ကို မြင်တွေ့ရပါက စိတ်တည်ငြိမ်မှု ပျောက်သွားပြီး
ထိုမှတဆင့် နှလုံးအိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ ခြောက်
လှန့်နှောင့်ယှက်မှု ခံရတော့သည်။

နဒီက မျက်စိမှိတ်ကာ တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေလေလေ နတ်
ဆရာက မကျေမနပ်နှင့် ၎င်းတတ်ကျွမ်းသောပညာများကို
အစွမ်းကုန် အသုံးချကာ ယိမ်းယိုင်သွားအောင် ကြိုးစားနေတော့

သည်။

နံဘေးနားမှ အခြေအနေ ကြည့်နေကြသော ယက္ခတို့မှာလည်း နဒီအခြေအနေ ဘယ်သို့ဖြစ်မည်ကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

နတ်ဆရာမှာ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကြီးစားရာ နောက်ဆုံးမရတော့မှ လက်လျှော့သွားလေတော့သည်။

ဂါထာမန္တာန်များ ရွတ်ဆိုမှု ရပ်လိုက်သည်နှင့် အနီးဝန်းကျင်၌ လှည့်ပတ်ဝေဝဲနေသော ဝိညာဉ်ပုံရိပ်မှာလည်း ဝေဝဲပျောက်ကွယ်သွားလေ ဘာ့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ တံအတွင်း၌ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ နဒီက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏စူးရှတောက်ပြောင်သောအကြည့်ကို မြင်သောအခါ နတ်ဆရာမှာ များစွာကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“နှင့်အလှည့်ပြီးရင် ငါ့အလှည့်ရောက်ပြီပေါ့။ နတ်ဆရာတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူတွေ အန္တရာယ်မဖြစ်စေဖို့ တံအပြင်က စောင့်ကြည့်ကြပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ယက္ခအပါအဝင် စမင်များမှာ ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် တံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြတော့သည်။

၎င်းတို့သည် တံအပြင် ရောက်သော်လည်း မနီးမငေးမှ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

တံအတွင်းမှာတော့ နဒီနှင့် နတ်ဆရာ နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့လေသည်။ နဒီက မီးပုံနံဘေးမှာ စည်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်း ပတ်

ခိုင်းကာ နတ်ဆရာကို အပြင်မထွက်စေရန် ပြောလိုက်သည်။

ပြီးမှ ၎င်းခါးကြားမှ အဝတ်အိတ်ကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“နှင့်လက်ချက်ကြောင့် သေခဲ့ရတဲ့လူတွေရဲ့ဝိညာဉ်တွေကို ငါခေါ်တော့မယ်။ သူတို့ရောက်လာတဲ့အခါ နင့်အစွမ်းနဲ့ ရအောင် ကာကွယ်ပေတော့”

ဟု ပြောကာ အိတ်ရဲ့ကလေးအတွင်းမှ ဆေးမှုန့်အချို့ကို မီးပုံအတွင်းသို့ ပြူးချလိုက်သည်။

ပြာလဲ့လဲ့မီးခိုးငွေ့များ ထွက်လာသောအခါ နှာခေါင်းကို ဗဝါဖြင့် ကာထားလိုက်ပြီးနောက် မီးခိုးငွေ့များကို နတ်ဆရာဘက် ရှောင်စေရန် မြက်ခြောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ယပ်တောင်ဖြင့် ခတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုမီးခိုးငွေ့များကို ရှုမိသည်နှင့် နတ်ဆရာမှာ မျက်လုံးကြီးများ ပြူးထွက်လာလေတော့သည်။

သူ့မျက်စိထဲမှာ မီးပုံအတွင်းမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သရဲသဘက်ကြီးများ ထလာနေသည်ဟု မြင်လာရသည်။

နတ်ဆရာမှာ ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးများ အနားတိုးကပ်လာသောအခါ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် နေရာမှ ထပြေးရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရတော့ပေ။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပုံသဏ္ဍာန်ကြီးများက နတ်ဆရာအား ဝိုင်းဝန်းခြောက်လှန်ကြရာ နောက်ဆုံး ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ကာ တံအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

သို့သော်လည်း ဝေးဝေးမပြေးနိုင်တော့ဘဲ တဲပေါက်
ရောက်သောအခါ 'ဘိုင်း' ကနဲ လဲကျသွားပြီးနောက် ပါးစင်
အတွင်းမှ အမြှုပ်များ ထွက်လာပြီး အသက်ပျောက်သွားဇေ
တော့သည်။

ယကွနှင့်စမင်တို့မှာ ၎င်းတို့ အားကိုးအားထား ပြု
သော နတ်ဆရာမှာ ယခုကဲ့သို့ မရှုမလှ အသက်ထွက်သွားသည်
ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ များစွာကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

နဒီကို မြင်သောအခါ စမင်များက အရိုအသေ ပေးကြ
လေသည်။

“နင်တို့ မြင်ကြပြီလော၊ ငါ့ရဲ့ဝိညာဉ်ကို အနှောင့်
အယှက်ပေးသူမှန်သမျှ ထိုကဲ့သို့ အသေဆိုးနှင့် သေကြရမေ
လိမ့်မည်”

အားလုံးငြိမ်သက်နေကြသည်။

“စမင်ခေါင်းဆောင် ယကွအပါအဝင် စမင်အပေါင်းတို့
သင်တို့ အလိုရှိရာကို ပြောကြပေတော့၊ သင်တို့ အလိုရှိသော
ကိစ္စကို ငါ့ဝိညာဉ်ကတစ်ဆင့် အခြားဝိညာဉ်များကို စေခိုင်းဇေ
လိမ့်မည်”

ထိုအခါ ယကွက ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ၎င်းအလိုရှိရာကို
ပြောလေသည်။

“ဝိညာဉ်သခင်မ... ငါတို့ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးသွားသော
မိန်းမ ဘယ်မှာရှိပါသလဲ”

“ယခု ပင်လယ်ပြင်ထဲမှ ဝိညာဉ်ကျွန်း၌ ရှိနေသည်”

“သူ့ကို ပြန်အလိုရှိပါတယ်၊ ရအောင်ပြုလုပ်ပေးနိုင်ဖို့”

သလား”

“ရနိုင်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ခုက ယဇ်ပူဇော်ရန် ပြင်ဆင်ထားသော
သားကောင်ကို ခေါ်သွားသူတွေကို သိပါသလား”

“ထိုသူတွေကို ငါသိတယ်”

“သူတို့ကို အလိုရှိပါတယ်၊ သင့်အစွမ်းနဲ့ ဒီကျွန်းကို ပြန်
ရောက်လာအောင် စွမ်းနိုင်ပါသလား”

“သူတို့အားလုံး စမင်ကျွန်းကို ပြန်ရောက်လာအောင်
ငါလုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်တို့အနေနဲ့ ကတိတစ်ခုတော့
ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုကတိမျိုးလဲ”

“သူတို့အားလုံးကို မသတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ကတိရယ်၊
နောက်တစ်ခုက သူတို့ရောက်လာရင် ငါ့ကျေးကျွန်တွေအဖြစ်
သိမ်းပိုက်ခွင့် ပေးရမယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ယကွမှာ အတန်ကြာအောင်
စဉ်းစားနေဟန်ရှိလေသည်။

“ထွက်ပြေးတဲ့မိန်းမကိုတော့ ငါ့ကို ပေးရမယ်”

“နင် သူ့ကို သိမ်းပိုက်ချင်နေတာ ငါသိတယ်၊ သူ ဒီကျွန်း
က ထွက်ပြေးတာလဲ ဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား၊ အချိန်
မကျသေးရင် သိမ်းပိုက်ခွင့် မရသေးဘူး၊ အချိန်ကျတဲ့အခါ ငါ
ကိုယ်တိုင် နင့်လက်ထဲကို အပ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောတော့မှ ယကွမှာ ကျေနပ်သွားဟန် ရှိလေ
သည်။ ယကွမှာ လောလောဆယ် နဒီကို ကြောက်ရွံ့နေသော်

လည်း ရက်စက်ယုတ်မာမှုများကတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အထင်းသား ပေါ်နေလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ... ငါအလိုရှိတဲ့လူကိုသာ ဒီကျွန်းရောက်အောင်လုပ်ပေးပါ။ သူတို့ရောက်လာရင် သင့်အတွက် ကျေးကျွန်တွေအဖြစ် ပေးပါမယ်”

ဟု ကတိပေးလေသည်။

“ကောင်းပြီ... ဒီစကားမှန်တယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့အစေအပါး ဝိညာဉ်တွေကို သူတို့ရှိရာကို လွှတ်လိုက်တော့မယ်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ မုန်တိုင်းများ ကင်းစင်ပါက မနက်ဖြန်မိုးသောက်အလင်းရောက်သည့်အချိန်တွင် သူတို့အားလုံး ဒီကျွန်းကို ဆိုက်လာကြပေလိမ့်မယ်။

စောင့်မျှော်နေကြပေတော့...”

ဟု ပြောဆိုကာ နဒီက တဲအတွင်းသို့ ပြန်လှည့်ဝင်သွားလေသည်။ ထိုအခါ တဲပတ်ဝန်းတစ်ဝိုက်မှာ ဝန်းရံလျက် ၎င်းကို အရိုအသေ ပေးနေကြသော စမင်များလည်း အသီးသီး ထပြန်သွားလေတော့သည်။ လူရိုင်းများ ရှင်းသွားသောအခါမှ နဒီသည် ၎င်းခါးကြားတွင် လျှို့ဝှက်ထားသော အိတ်ကလေးကို ထုတ်ကြည့်ရင်း တစ်ချက်ပြီးလိုက်လေသည်။

ထိုအိတ်ကလေး၏လျှို့ဝှက်ချက်ကိုတော့ သူမတစ်ယောက်သာ သိပေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

သူ့အဖို့ရှိစဉ်က တောထဲမှ ရှာဖွေစီရင်ပေးထားခဲ့သော ကဝေသည်းခြေဟု ခေါ်သည့် ဂမုန်းဥတစ်မျိုး၏အပွဲများပင်ဖြစ်

တော့သည်။

ထိုအပွဲကို မီးပုံးထဲ ထည့်လိုက်၍ မီးခိုးငွေ့များ ထွက်လာသောအခါ အနံ့ကို ရှူမိရုံနှင့် ပင်ကိုယ်စိတ် ပျောက်သွားကာ ဇူးသွပ်သွားစေနိုင်သကဲ့သို့၊

အကယ်၍ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရှူမိပါက မီးခိုးငွေ့များထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဘီလူး၊ သဘက်၊ တစ္ဆေသရဲ စသည့်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကို မြင်တွေ့ရပြီး နှလုံးသွေးပျက်ကာ သေဆုံးသွားနိုင်ပေသည်။

ယခု စမင်တို့၏နတ်ဆရာကို အနိုင်ယူလိုက်သော ဆေးမှုန်မှာ ထိုဆေးမှုန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

အကယ်၍ နောက်ထပ်သေရေးရှင်ရေး ကြုံလာပါက တဝေသည်းခြေဆေးမှုန်များကို အသုံးပြုရဦးမည်မို့ ထိုအိတ်ကလေးကို တရိုတသေ ပြန်သိမ်းထားလိုက်လေသည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ ညဉ့်အမှောင်ထုများ ဖုံးလွှမ်းနေကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေတော့သည်။

အခန်း(၁၃)

သုံးလွန်းပြတ်စွယ်ရောင်

နဂါ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း နောက်တစ်နေ့ ညနေ ပိုင်းအချိန်လောက်တွင် စမင်ကျွန်းသို့ လှေတစ်စင်း ရောက်လာ လေသည်။

ထိုလှေကို ပင်လယ်ထဲ၌ စောင့်ဆိုင်းနေသော စမင်များ က ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

နီမောင်တို့ ပါလာသော ကဗန်းလှေပင်ဖြစ်သည်။

လှေပေါ်တွင် နီမောင်၊ ဦးမွန်ထော်၊ စောထီး၊ ငမေ
အောင်၊ ထမန်းနှင့် မာလုဟို ပါလာကြသည်။

နီမောင်တို့မှာ ထိုကျွန်းသို့ နှစ်ကြိမ်မြောက် ရောက်လာ
ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကမ်းခြေသို့ ရောက်သောအခါ စမင်များက ၎င်းတို့
စီးလာသောလှေကို ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်သွားကြလေသည်။

ထို့နောက် လူခြောက်ယောက်စလုံးကို ကြီးများဖြင့် တုပ်
ကာ ယကွဆီသို့ ခေါ်သွားကြသည်။

လူရိုင်းအတော်များများတို့မှာ ထမန်းနှင့်မာလုတို့ကို
ကောင်းစွာမှတ်မိနေပြီး နီမောင်တို့ကိုလည်း ၎င်းတို့အတွက်
ရန်သူများဟု သတ်မှတ်ထားကာ စားတော့မတတ် မျက်ထောင့်
နီကြီးများဖြင့် ကြည့်နေကြလေသည်။

ယကွရွှေသို့ ရောက်သောအခါ ယကွက မာလုကို စူးစူး
ဝါးဝါး ကြည့်နေလေသည်။

မာလုကတော့ မျက်နှာတင်းတင်းထားကာ ခေါင်းငုံ့ထား
လေသည်။

“အခုတော့ နင် ငါ့လက်က ပြေးလို့လွတ်သေးရဲ့လား။
နင်ဘယ်လိုပဲပြေးပြေး တစ်နေ့ကျတော့ ငါ့မယားဖြစ်ရမှာပဲ”

မာလုမှာ တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မပြော
တော့ဘဲ အံကြိတ်ထားလေသည်။

“သူတို့ကို ဝိညာဉ်သခင်မဆီကို ခေါ်သွားကြ၊ ထွက်
မပြေးနိုင်အောင်လည်း ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်ထားကြ”

“သားကောင်တွေ ဖမ်းမိလာပြီဆိုတော့ ယင်ပူဇော်ပွဲ

ကျင်းပပြီး စားပွဲသောက်ပွဲတွေ ကျင်းပပေးကြရမယ်၊ ဘယ်လို
လုပ်မှာလဲ အရှင်”

စမင်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က ယကွကို မေးလိုက်
သည်။

“သူတို့ကို သတ်လို့မရသေးဘူး၊ ဝိညာဉ်သခင်မလက်ကို
အပ်ရမယ်”

“ငါတို့ကျွန်းရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သူစိမ်းတွေ ဖမ်းမိလာရင်
ယင်ပူဇော်ပေးရတဲ့ထုံးစံရှိတယ်၊ ဒါကို အရှင်လည်း သိပါတယ်၊
ဒီလိုမှ မပူဇော်ရင် ကျွန်းစောင့်နတ်ကြီးက စိတ်ဆိုးပြီးတော့ ငါတို့
နေတဲ့ကျွန်းကို ရေအောက်ကို နှစ်မြှုပ်ပစ်လိမ့်မယ်”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဝိညာဉ်သခင်မနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး
ယင်ပူဇော်ပွဲ အမြန်ဆုံး ကျင်းပနိုင်အောင် ငါအမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေး
မယ်”

ဟု ပြောလိုက်တော့ ကျေနပ်သွားဟန်ရှိပြီး နီမောင်တို့
တတွေအား နဒီရိုရာတဲ့သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

လမ်းရောက်တော့ နီမောင်က မာလုအား ခပ်တိုးတိုး
မေးရသည်။

“မာလု... ဒီကျွန်းမှာ နဒီရိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နင်နဲ့ ဝိညာဉ်ချင်း ဆက်သွယ်မိတယ်ဆိုတာရော
အမှန်ပဲလား”

“အစ်မလေးဝိညာဉ်နဲ့ ကျွန်မတွေ့ပြီးပြီ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊
သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရင် အန္တရာယ်မရှိစေရပါဘူး”

“နင်ကသာ အန္တရာယ်မရှိဘူး ပြောနေတယ်၊ အခု လူ့ရိုင်းတွေက ငါတို့ကို ချက်စားဖို့ တိုင်ပင်နေကြပြီ”

“အစ်မလေးကို သူတို့ ကြောက်ကြပါတယ်၊ ရုတ်တရက် တော့ လုပ်ဝံ့ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး သူတို့အားလုံးကို သတ်ဖို့ ကျွန်မမှာ အကြံအစည်ရှိပါတယ်”

မာလုစကားကြားသောအခါ နည်းနည်းတော့ စိတ် သက်သာရာ ရသွားကြလေသည်။

တဲရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ နီမောင်တို့ကို တဲပေါက်ဝ မှာ ထားပြီး လူ့ရိုင်းတစ်ယောက်က တဲအတွင်း ဝင်သွားလေ သည်။

အတန်ကြာသောအခါ တဲအတွင်းမှ နဒီ ထွက်လာလေ သည်။

နီမောင်တို့ကို မြင်သောခါ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းသာ မှု အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာသော်လည်း လူ့ရိုင်းများ မမြင် အောင် ပုဝါစဖြင့် ကွယ်ထားလေသည်။

“သားကောင်တွေ ရောက်လာပြီလား”

“ရောက်ပါပြီ သခင်မ”

“သူတို့ကို ကြီးဖြေပေးပြီး တဲတစ်လုံးထဲမှာ ကောင်းမွန် စွာ ထားပေတော့၊ ငါ့အမိန့်မရဘဲ သူတို့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိကြလေနဲ့၊ တကယ်လို့ ငါ့အမိန့်ကို မလိုက်နာရင် ယင်ပူဇော် ခံရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ လူ့ရိုင်းတစ်ယောက်က နီမောင်တို့ အားလုံးကို ကြီးဖြေပေးပြီးနောက် မလှမ်းမကမ်းရှိ တဲအတွင်းသို့

ခေါ်သွားပြီးနောက် ထိုနေရာမှာ ထားခဲ့လေသည်။

လူ့ရိုင်းနှစ်ယောက်ကိုလည်း တဲနှင့် မနီးမဝေးမှာ အစောင့်ထားခဲ့သည်။

တဲအတွင်းရောက်တော့မှ နီမောင်တို့တတွေမှာ လွတ် လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ကြရသည်။

ညနေစောင်းအချိန်ရောက်သောအခါ ငါးနှင့်အသား များကို ဖြစ်သလို ချက်ထားသော အစားအသောက်များ လာပို့ ပေးသည်။

အသားဟင်းကို ရုတ်တရက် မစားဝံ့သေးဘဲ လူသား များ ချက်လာလေသလားဟု ကြည့်ရသေးသည်။

တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင် အသားဖြစ်မှန်း သိ ရတော့မှ စားဝံ့ကြသည်။

သို့တိုင်အောင် အညှိနဲ့များ ရနေပြီး သွေးစသွေးနုများ တွေ့နေရသောကြောင့် နီမောင်တို့လေးယောက်မှာ ကောင်းစွာ မစားဝံ့ကြပေ။

မာလုနှင့်ထမန်းကတော့ ဝမ်းပြည့်အောင် စားကြလေ သည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်တော့ မာလုက ပြောသည်။

“ဒီကျွန်းမှာ နေကြတဲ့ စမင်တွေဟာ လူသားစားတဲ့ ရေ အိလူးတွေပဲ၊ ရေထဲမှာ အနေများပြီး လူသားပါ စားလို့ ရေဘီလူး လို့ ခေါ်ကြတာပဲ၊ သူတို့က တခြားက လူတွေ ဖမ်းမိလာရင် ယင်ပူဇော်ပြီးတော့ ချက်စားလေ့ရှိကြတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျန်လူများမှာ ကျောထဲမှပင် စိမ့်

တက်သွားမိလေသည်။

“အခု ငါတို့ကို ဘာကြောင့် မစားသေးတာလဲ”

“ဒါကလည်း အစ်မလေး ပြောထားလို့ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်ကြာကြာတော့ ထားမှာမဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် အကြောင်းတစ်ခုခုပြုပြီး သတ်မှာပဲ။

အခု ဒီကျွန်းရဲ့ စမင်ခေါင်းဆောင်ယက္ခက အစ်မလေးကို လိုချင်တာရယ်။ ကြောက်လည်းကြောက်နေလို့ လိုက်လျှောထားတာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေက ကျေနပ်ပုံမရဘူး။ ကြာလာရင် သူလည်းလူအများရဲ့ ဆန္ဒကို လွန်ဆန်မယ် မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်ပြီး ယဇ်ပူဇော်မှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြရမှာလဲ”

“သူတို့ကို ယဇ်ပူဇော်တဲ့အစီအစဉ် မစခင်မှာ အစ်မလေးကိုပါ ကယ်ပြီး ဒီကျွန်းပေါ်ကနေ လွတ်အောင်ပြေးကြဖို့ ဖြစ်မယ်”

“ငါတို့မှာ လှေမှ မရှိတော့ ဘယ်လိုထွက်ပြေးမှာလဲ”

“ဒီလိုပဲ ကြံစည်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မသွားခင် သူတို့ကို အရင်ဒုက္ခပေးရမယ်။ သူတို့အားလုံး သေအောင် ကြံစည်ရမယ်”

“ဘယ်လိုကြံစည်မှာလဲ”

“နောက်တော့ ပြောပြပါမယ်။ အရေးကြီးတာက အစ်မလေးနဲ့ တွေ့ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“မပူနဲ့... ဒီကိစ္စ ငါကြည့်ပြီးစီစဉ်မယ်”

ဟု နီမောင်က ပြောလိုက်လေသည်။

ညအချိန်ရောက်သောအခါ သူတို့ကို ထားသောတဲရေ မီးပုံကြီးတစ်ပုံ ဖိုထားပြီး လူရိုင်းသုံးလေးယောက်တို့က အလှည့်ကျ စောင့်ကြလေသည်။

တဲအရှေ့ဘက်မှာသာ စောင့်သော်လည်း တဲအနောက်ဘက်မှာတော့ အစောင့်မရှိပေ။

ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်သောအခါ နီမောင်က တဲနောက်ဘက်မှ ထွက်ပြီးနောက် နဒီရီရာ တဲဘက်သို့ သွားလေသည်။

အမှောင်ရိပ်များကို အကာအကွယ်ပြုကာ သွားသဖြင့် အခက်အခဲတော့ မရှိလှပေ။

နဒီရီသော တဲပတ်လည်မှာတော့ လှံရှည်ကိုင်ထားသော အစောင့်များရှိနေသည်။

လေးဖက်လေးတန် အပြည့်ချထားခြင်းဖြစ်၏။

နီမောင်က တဲနှင့် နီးနိုင်သမျှနီးအောင် တိုးကပ်ရင်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တဲအရှေ့ဘက်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု သွားရသဖြင့် အစောင့်အားလုံး ထိုနေရာသို့ သွားကြရာ အခိုက်အတန့် အခွင့်အရေး ရသွားလေသည်။

သို့ကြောင့် တဲနံဘေးသို့ တိုးကပ်ကာ အတွင်းသို့ အခြေအနေကြည့်လိုက်သည်။

တဲအတွင်းမှာ မီးရောင်မရှိသော်လည်း အပြင်မှ မီးရောင်ကြောင့် အတန်အသင့် မြင်နိုင်လေသည်။

တဲအလယ်လောက်တွင် ကွပ်ပျစ်တစ်ခုရှိပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ နဒီရီနေလေသည်။

သူသည် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဆဲ
အတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်လိုက်လေသည်။

သူ့ခြေသံကြားသဖြင့် နဒီက ဖျပ်ကနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး
ထထိုင်လာသည်။

နီမောင်ကို မြင်တော့ ဝမ်းသာသွားဟန်ရှိသည်။
သို့သော်လည်း ခဏချင်းမှာပင် စိုးရိမ်သောအမူအယာ

ပြောင်းသွားလေသည်။
နီမောင်က နဒီအနီးသို့ တိုးကပ်သွားသည်။

“နဒီ. . .”
“နီမောင်. . .”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ရင်း အတန်ကြာသည်အထိ စကားမပြောနိုင်အောင် ရှိနေ
ကြသည်။

အတန်ကြာမှ. . .
“နင့်ကို အခုလိုဘဝမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာ စိတ်မကောင်းပဲ
ဘူး”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ. . . အဖေအမေတို့လည်း ဒေ
ကုန်ကြပြီ”

“ငါတို့ နင့်ရွာရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ တစ်ရွာလုံး စမင်ဇေ့
သတ်လို့ သေကုန်ကြပြီ”

နဒီမျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်ကြည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။
“ဒင်းတို့ကို ကလဲ့စားမချေရမချင်း ငါမကျေဘူး၊ ငါ့မိဘ
တွေ သတ်တဲ့လူတွေကို ငါ့လက်နဲ့ သတ်ရမ အေးမယ်”

“စိတ်အေးအေးထားပါ နဒီ၊ ငါတို့လည်း ရောက်လာကြ
ပြီပဲ၊ ဒီကျွန်းက ဘယ်လိုပြန်ထွက်ရမယ်ဆိုတာသာ စီစဉ်ကြရ
အောင်”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် အပြင်ဘက်မှ ခြေသံလိုလို ကြားရ
သဖြင့် နီမောင်က ကွပ်ဖျစ်နံဘေး၌ ကွယ်နေလိုက်သည်။

တဲအပြင်ဘက်မှာ အစောင့်များ ရှိသော်လည်း စော
စောက ခြေသံကြားရသောနေရာဘက်မှာတော့ နောက်ထပ်
ဘာအသံမှ မကြားရတော့ပေ။

နီမောင်က အမှောင်ရိပ်ကွယ်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်
တော့ မီးပုံနံဘေးနားမှာ အစောင့်သုံးလေးယောက် ထိုင်နေသည်
မှလွဲပြီး အခြားဘာမှမတွေ့ရပေ။

သို့ကြောင့် နဒီအနီးသို့ ပြန်လာသည်။
“နဒီ ဘာမှစိတ်အားမငယ်နဲ့၊ နင့်ကို ရအောင်ကယ်ပြီး
ဒီကျွန်းကနေ ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ငါကြိုးစားမယ်”

ဟု ပြောကာ နဒီကိုယ်လေးကို ဖက်ကာ နှစ်သိမ့်မှု
ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့ရှိနေသောတဲအနီးမှ ပြန်ထွက်သွား
သော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ယောက်ကိုတော့ နီမောင်တို့ သတိ
မပြုမိလိုက်ကြတော့ပေ။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် စမင်ခေါင်းဆောင်ယက္ခတဲရှိရာသို့
သွားလေသည်။

တဲအတွင်းမှာတော့ ယက္ခက အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေ
သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မန်သ၊ ငါစုံစမ်းခိုင်းတာ သိခဲ့ရပြီလား”

“သိခဲ့ရပြီ သခင်၊ ငါတို့ ဖမ်းမိထားတဲ့လူတွေထဲမှာ ဝိညာဉ်သခင်မနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ပါတာ တယ်။

ဒီကနေ့ည အဲဒီလူ သခင်မ တဲကို သွားတာ တွေ့ခဲ့ တယ်”

ယက္ခမှာ မေးရိုးကြီးများ ထောင်ထလာသည်အထိ အံကြိတ်ထားလေသည်။

“နောက်ထပ် ဘာတွေသိခဲ့ရသေးလဲ”

“သူတို့ချင်းက သာမန်မိတ်ဆွေမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အတူနေ ကြတဲ့ လင်မယားလို ရင်းနှီးမှုမျိုး ရှိကြတယ်”

မန်သဆိုသူက နီမောင်နှင့်နဒီတို့မှာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြ သည်ဆိုသောစကားကို မပြောတတ်သဖြင့် ၎င်းပြောတတ်သတဲ့ သို့ ပြန်ပြောပြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“မင်း သူတို့ရဲ့အခြေအနေကို မပြတ်စောင့်ကြည့်နေ အခြေအနေထူးတာနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ချက်ချင်းယင်ပူဇော် ပစ်မယ်”

“ဝိညာဉ်သခင်မဆိုတာ ယောက်ျားနဲ့ အတူမနေရဘူး မဟုတ်လား သခင်”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒါကြောင့် ဒီအတိုင်း ထားရတာ ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်းပေါ် ရောက်လာကတည်းက ငါသိမ်းပိုက် မှာပေါ့”

“ဝိညာဉ်သခင်မကို ထိပါးနှောင့်ယှက်တဲ့သူကိုလည်း

ဘယ်လိုအပြစ်ပေးသလဲ”

“ယင်ပူဇော်ပစ်တာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အခြေအနေကို ငါ စောင့်ကြည့်နေမယ်၊ အခြေအနေထူးတာနဲ့ သခင်ကို လာပြော မယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သတိထားပေး၊ ဝိညာဉ်သခင်မဆိုမှာ နတ်ဆရာကိုတောင် သေ အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ဆေးမျိုးရှိတယ်”

“စိတ်ချပါ... ဝိညာဉ်သခင်မကို အမြန်ဆုံး သိမ်းပိုက် နိုင်ဖို့အတွက် စခင် ခွန်အားဖြည့်ထားပေတော့”

ဟု ပြောဆိုကာ မန်သက အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ သည်။

ထိုအခါ ယက္ခသည် တဲအတွင်းတစ်နေရာ၌ စုပုံထား သော ဝေလငါး သားရေချပ်များကို ဆွဲထုတ်လာသည်။

ထိုသားရေပြားများမှာ ခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်သဖြင့် သံ ချောင်းသဖွယ် မာကြောနေချေပြီ။

သာမန်ခါးနှင့်ပင် ခုတ်၍မပြတ်တော့ပေ။

အချို့သားရေပြားများမှာ ကြီးလုံးများသဖြင့် အချောင်း လိုက် ပြုလုပ်ထားလေသည်။

ထိုသားရေချောင်းများမှာလည်း သံချောင်းတမျှ မာ ကြောလျက်ရှိနေပြီ။

ထိုသားရေပြား၊ သားရေလုံးများမှာ ယက္ခတို့ စမင်များ သွားနှင့်အစွယ် အားကောင်းစေရန် စမ်းသပ်သောပစ္စည်းများ

ဖြစ်ကြလေသည်။

စမင်တို့သည် ဘီလူးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပါးစပ်ထဲမှ သွားနှင့် အစွယ်ကို အားကိုးသောသူတို့ဖြစ်ကြသည်။

လူအပါအဝင် သတ္တဝါများကို ဖမ်းမိသည့်အခါ ခါးထဲလက်နက်ဖြင့် သတ်သည်ထက် လည်ပင်းကို အစွယ်ဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ကာ သတ်လေ့ရှိသည်။

ခါးလှဲလက်နက်ကိုတော့ တိုက်ပွဲတိုက်ရာ၌ အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။

လည်ချောင်းကို ချွန်ထက်သောအစွယ်ဖြင့် ကိုက်ဖောက်ပြီးနောက် လည်ချောင်းသွေးကို သောက်လေ့ရှိရာ သွားနှင့်အစွယ်များကို ချွန်ထက်သန်မာစေရန် အမြဲတစေ လေ့ကျင့်ပေးရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

သွားနှင့်အစွယ်များ ချွန်ထက်စေရန် ကျောက်တုံးများနှင့် ပွတ်တိုက်ပေးပြီး သန်မာစေရန်အတွက်ကတော့ နေလှန်းထားသဖြင့် မာကျောနေသည့် ဝေလငါးသားရေချောင်း၊ သားရေပြားများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကိုက်ဖြတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

စမင်များ နေထိုင်သောနေရာတိုင်းမှာ ဝေလငါး သားရေချပ်များ ရှိကြသည်။

အချိန်ရလျှင် ထိုသားရေပြားများကို ကိုက်ဖြတ်ကာ လေ့ကျင့်ကြရလေသည်။

ထိုကား စမင်ဟု ခေါ်သော ရေဘီလူးတို့၏အလေ့အကျင့်တစ်ခုပင်ဖြစ်တော့သည်။

ယခုလည်း ယက္ခမှာ တိုက်ပွဲဝင်လျှင် အဆင်သင့် အသုံးချနိုင်စေရန် အခြောက်ခံထားသော ဝေလငါး သားရေချပ်ကို ပါးစပ်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ကိုက်ဖြတ်နေလေသည်။

နန်းဆွဲထားသော သားရေကြိုးလုံးကြီးများကိုလည်း တထောက်ထောက်နှင့် ကိုက်ဖြတ်နေလေသည်။

ထိုသားရေလုံးများမှာ သံချောင်းတမျှ မာကြောနေရာ ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ရန် မဆိုထားနှင့်၊ ခါးဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ရန်ပင် မလွယ်လှပေ။

ထိုကဲ့သို့ ခိုင်ခံ့မာကြောလှသည့် သားရေလုံးများကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ကိုက်ဖြတ်ပစ်နေသည်။

ထိုသို့ကိုက်ဖြတ်ရာမှာလည်း သာမန်အားနှင့် မရဘဲ ဒေါသစိတ်နှင့် ယှဉ်သောအားကို အသုံးပြုရသည်။

ထိုသို့ကိုက်ဖြတ်ရာတွင် သွားနှင့်အစွယ်များကြားမှ သွေးများပင် စိမ့်ထွက်လာသည်အထိ ပြင်းထန်လေသည်။

ပထမ သားရေကြိုးတစ်ချောင်း ပြတ်သည်။

နောက်တော့ သားရေကြိုးနှစ်ချောင်း ပြတ်အောင် ကိုက်ဖြတ်သည်။ တစ်ချောင်းဖြတ်ဖို့ရန်ပင် မလွယ်လှရာ နှစ်ချောင်းဖြတ်ရန်အတွက်တော့ အတော်အားစိုက်ရသည်။

နှစ်ချောင်းအထိ ပြတ်သော စွမ်းအားမှာ တော်ရုံစွမ်းအားမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။

သာမန်စမင်များကတော့ တစ်ချောင်းပြတ်အောင် ကိုက်ဖြတ်နိုင်သူ၊

နှစ်ချောင်းအထိ ကိုက်ဖြတ်နိုင်သူအထိ ရှိသည်။

သုံးချောင်းအထိတော့ ဘယ်သူမှ မကိုက်ဖြတ်နိုင်ကြ

ပေ။

ယက္ခကတော့ စွမ်းအားကြီးသူမို့ သုံးလွန်းတင်ကြီးကို တပြိုင်နက်တည်း ပြတ်အောင် ကိုက်ဖြတ်နိုင်လေသည်။

သူသည် သားရေကြီးသုံးချောင်းကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းကာ ချွန်ထက်နေသည့်အစွယ်ဖြင့် တစ်ချက်တည်း ကိုက်ဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ထောက်. . .”

သားရေကြီးသုံးချောင်းတို့မှာ တိကနဲ ပြတ်ကျသွားတော့သည်။

သို့ကြောင့်. . .

ယက္ခအား ကျွန်းသူကျွန်းသားများက အခြားအမည်ပေးထားကြလေသည်။

“သုံးလွန်းပြတ်စွယ်ရောင်”

ဟူ၍ဖြစ်သည်။

အခန်း(၁၄)

ပိဏ္ဍနုတ်တို့၏ပုဂံကသစ်ပင်

နီမောင်တို့တတွေမှာ စမင်ကျွန်းသို့ ရောက်ကတည်းက ပြန်လည်လွတ်မြောက်ရန်လမ်းစကို ကြိုးစားရှာဖွေနေကြသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ ၎င်းတို့အား ကျွန်းပေါ်တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေသွားခွင့်ပြုထားလေသည်။

ထိုသို့ ခွင့်ပေးထားခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရှိသည်။

နီမောင်တို့၏ခြေလှမ်းများကို နောက်မှ လျှို့ဝှက်စွာ စောင့် ကြည့်နေကြလေသည်။

ညအချိန်ရောက်လျှင် နီမောင်က နဒီရိုရာတဲသို့ သွားကာ ပြုလုပ်ကြမည့်အစီအစဉ်များကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်။ ထိုအခါ မန်သဆိုသော ယက္ခ၏လူယုံတော်က လျှို့ဝှက်စွာ နားထောင်ပြီး အခြေအနေကို ယက္ခအား ပြန်ပြောလေသည်။

ယက္ခကလည်း အခွင့်ကောင်းကို စောင့်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုအခြေအနေကို နဒီက ရိပ်မိလေသည်။

“နီမောင်... ငါတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကို သူတို့ စောင့်ကြည့်နေကြပုံရတယ်။ တကယ်လို့ သိသွားရင် နှစ်ယောက်စလုံး သတ်ပစ်လိမ့်မယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့... နင့်အတွက် ငါအသက်နဲ့ လဲပြီး ကာကွယ်ပေးပါ့မယ်”

“ဒါပေမယ့် အားလုံးအသက်မသေဘဲ ဒီကျွန်းပေါ်က လွတ်မြောက်အောင် အရင်ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ ငါ အစီအစဉ်တွေကို မာလုကို ပြောထားပြီးပြီ”

“ဘယ်တုန်းက ပြောတာလဲ”

“သူနဲ့ငါနဲ့က ဝိညာဉ်ချင်း ဆက်သွယ်လို့ရတယ်။ သူ့ကို ပြောစရာရှိရင် ဝိညာဉ်ချင်း ဆက်သွယ်ပြီး ပြောထားတယ်”

“ကောင်းပြီလေ... မာလုနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ငါတို့အစီအစဉ်တွေ စတာပေါ့”

ဟု တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောဆိုနေကြစဉ် နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ပြီးချောင်းနေသော မန်သ တဲအပြင်ဘက်မှ ကပ်၍နားထောင်နေလေသည်။

နီမောင်ပြန်ထွက်ကာနီးတော့မှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် မာလုက ပြောသည်။

“မကြာခင် တို့အတွက် အန္တရာယ်ဆိုးတွေ လာတော့မယ်။ ဒီတော့ ဒီကနေ့ညမှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ လုပ်ကြရမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ညကျရင် ကျွန်မရယ်၊ ကိုနီမောင်ရယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ရယ် တောထဲကို သွားကြမယ်”

ဟု ပြောရာ နီမောင်လည်း ထွေထွေထူးထူး ထပ်မမေးတော့ဘဲ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ထားတော့သည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ မာလု၊ နီမောင်၊ ထမန်းတို့သုံးယောက်မှာ တဲအနောက်ဘက်မှ လျှို့ဝှက်၍ ထွက်ခဲ့ကြပြီး တောထဲသို့ လာခဲ့ကြလေသည်။

ညအချိန်ပင်ဖြစ်သောကြောင့် တောထဲ၌ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။

သို့ကြောင့် ကောင်းကင်မှ အလင်းရောင်အချို့ကြောင့် အတန်အသင့်တော့ မြင်နိုင်လေသည်။

“ငါတို့ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဒီတောထဲမှာ အဆိပ်ပင် ရှိတယ်။ လူ့ရိုင်းတွေက အဲဒီအဆိပ်ပင်ကို မရဏသစ်ပင်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီအဆိပ်ပင်က ဘယ်လောက်ပြင်းသလဲဆိုရင် အနံ့ရတာနဲ့ သေတယ်”

ထိုအဆိပ်ပင်မျိုးသည် တောတိုင်း၌ မပေါက်ပေ။

အလွန်နက်သော တောနက်ကြီးများအတွင်း၌သာ တစ်

ပင်တလေ ရှိတတ်သည်။

ထိုအဆိပ်ပင်မျိုးမှာ အဘယ်မျှ အဆိပ်ပြင်းသလဲဆိုရင် ပွင့်ပွင့်ချိန်၌ လေညာရနံ့ ရလာ၍ လေအောက်မှ ရှူရှိုက်မိရုံနှင့် လူသတ္တဝါတို့မှာ မူးမေ့လဲကျသွားသည်။

ရနံ့များများရှူမိပါက တစ်ခါတည်း အသက်ပျောက်သွားနိုင်သည်။ လူ၊ တိရစ္ဆာန်များမှာ အပင်မသိ၍ အပင်အောက် ဝင်မိလျှင် အနည်းငယ် ကြာသည်နှင့် အငွေ့ဟပ်မိပြီး မူးမေ့လဲကျကာ သေဆုံးနိုင်သည်။

ထိုအပင်မှ ထွက်သော အဆိပ်စေးရည်မှာ ပြင်းထန်လှသည်။ ဝါရင့်မုဆိုးကြီးများသာ ထုတ်ယူလေ့ရှိပြီး လေးနင်းကွင်း ထိသေအဆိပ်များ ဖော်စပ်ကြသည်။

ထိသေအဆိပ်မှာ အဆိပ်ထိရုံနှင့် သေစေနိုင်သော အဆိပ်မျိုးဖြစ်သည်။

အထက်နယ်ဘက်များမှာတော့ ထိုအဆိပ်ပင်မှ အဆိပ်ရေကို လူတိုင်း ထုတ်ယူခွင့် မပြုသလို လူငယ်လူရွယ်နှင့် သာမန်မုဆိုးများလည်း ကိုင်ဆောင်ခွင့် မရှိပေ။

ထိုအဆိပ်ကို သုံး၍ မိမိမုန်းတီးသောသူကို ရန်ရှာပါက မိသားစုတစ်ခုလုံး သေစေနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအဆိပ်ကို ထုတ်ယူရန် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော ဝါရင့်သောမုဆိုးကြီးများသာ ထုတ်ယူခွင့် ရကြသည်။

ထိုသို့ထုတ်ယူရာမှာလည်း ထုတ်ယူတော့မည်ဆိုလျှင် ရွာလူကြီးများနှင့် ဝါရင့်မုဆိုးကြီးများကို အသိပေး၍ ခွင့်ပြုချက် ယူရသေးသည်။

၎င်းတို့က ခွင့်ပြုမှသာ သွားရောက်ထုတ်ယူခွင့်ရှိသည်။ အဆိပ်ရေ ရလာသောအခါမှာ ထိသေအဆိပ်၊ လေးနင်းကွင်း အဆိပ်များ ဖော်စပ်ရာ၌ အသုံးပြုကြလေသည်။ ဖော်စပ်ပြီးပြန်လျှင်လည်း သားကောင်ပစ်ရာမှာ အသုံးပြု၍မရပေ။

လေးနင်းကွင်းအဆိပ်မှာ တောထဲ၌ မိမိအား ရန်ပြုမည့် သတ္တဝါကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရာ၌သာ အသုံးပြုရသည်။ သာမန်တောကောင်များကို လေးနင်းကွင်းအဆိပ်လူးထားသည့် မြားဖြင့် ပစ်မိပါက စား၍မရတော့ပေ။

ထိုအဆိပ်မိထားသော သတ္တဝါကို စားမိပါက စားသမျှ လူသေတော့သည်။

ဥပမာ ထိုအဆိပ်မိထားသော သတ္တဝါကို အခြား သတ္တဝါတစ်ကောင်က စားမိလျှင် ထိုသတ္တဝါ သေသည်။

အဆိပ်မိ၍သေသော သတ္တဝါအသားကို လူက စားမိလျှင် ထိုလူပါ သေလေသည်။

အဆိပ်ပင်မှ အဆိပ်သည် ထိုမျှပြင်းထန်လှပေသည်။ ယခု မာလုက တောထဲ၌ ရှိသော အဆိပ်ပင်မှ အဆိပ်ရေကို သွားယူမည်ဟု ပြောသောအခါ နီမောင်က စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“အဆိပ်ပင် ရှိတဲ့နေရာကို နင်သိသလား။”

“သိတယ်... ”

“အဆိပ်ပင်ဆိုတာ အပင်အောက်ကိုတောင် ကြာရှည် ဝင်လို့မှ မရတာ၊ အဆိပ်ရေကို ဘယ်လိုထုတ်ယူမလဲ”

နီမောင်က မေးသောအခါ မာလုက မျက်လုံးအဝိုင်း

သားနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။
သူမသည် အဆိပ်ပင် ရှိသောနေရာကိုသာ သိပြီး
အဆိပ်ရည်ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ထုတ်ယူရသည်ကို သိဟန်မတူ
ပေ။

ထို့အတူ ထမန်းလည်း သိဟန်မတူပေ။
“အစ်ကို သိသလားဟင်”
“သိပါတယ်... ငါလုပ်ဖူးပါတယ်”
ဟု ပြောလိုက်မှ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်သက်သာရာ
ရသွားဟန် ရှိလေသည်။
“အဆိပ်ပင် ရှိတဲ့နေရာ အတော်ဝေးသေးလား”
“မဝေးတော့ဘူး... ရွှေနားတင်ပဲ”
“နင် အဆိပ်ပင် ရှိတဲ့နေရာကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”
“ဒီကျွန်းက လူတစ်ယောက် ပြလို့ သိခဲ့တာ”
ထိုလူမှာ ယက္ခဖြစ်လိမ့်မည်ဟု နီမောင်စိတ်ထဲမှာ တွေး
လိုက်မိသည်။

“သစ်ပင်နဲ့ နီးတဲ့နေရာ ရောက်ရင် ငါ့ကိုပြော”
မာလုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
ထို့နောက်...
သုံးယောက်သား ရွှေသို့ ဆက်ခဲ့ကြသည်။
တောထဲ၌ အမှောင်ဖုံးနေသော်လည်း မာလုက ထို
လမ်းကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေဟန်ရှိသည်။
ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းနှင့်ပင် လမ်းပြသွားနိုင်လေ
သည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ အပုပ်နံ့များ အရင်
နေသည်။ ထိုအပုပ်နံ့များ ရသောအခါ မာလုက ရပ်လိုက်သည်။
“ရွှေနားမှာ အဆိပ်ပင် ရှိတယ်”
“မျက်နှာကို အဝတ်စတစ်ခုနဲ့ ဖုံးထားကြ၊ နှာခေါင်းနဲ့
မျက်စိနေရာပဲ ပေါ်ရုံဖော်ထားကြ၊ ငါအချက်ပြတာနဲ့ နှာခေါင်း
ကို ဖုံးအုပ်ထားလိုက်... ကြားလား”

နီမောင်က လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြောပြရာ ကျန်နှစ်
ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အသင့်ယူလာသော အဝတ်စများ
နှင့် မျက်နှာကို အုပ်စည်းလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ရွှေသို့ ဆက်သွားရာ ထိုနေရာပတ်ဝန်းကျင်
ရောက်တော့ အပုပ်နံ့များက ပိုမိုများလာပြီး မြေပြင်ပေါ်မှာ
လဲကျနေသော တိရစ္ဆာန်အသေကောင်အချို့ကို တွေ့ရသည်။
တောတိရစ္ဆာန်များမှာ အဆိပ်ပင်မှ အငွေ့အနံ့ထိပြီး သေဆုံးနေ
ဟန်ရှိပြီး အချို့မှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင် ရှိသေးပြီး အချို့က
တော့ ပုပ်ပွနေချေပြီ။

ထိုနေရာရောက်တော့ အပုပ်နံ့များဒဏ် မခံနိုင်သော
ခကြာင့် နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်ကို အဝတ်စများဖြင့် ပိတ်စည်းထား
လိုက်ပြီး ရွှေသို့ တိုးလာရာ တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ တော
အုပ်တစ်နေရာ၌ တစ်ပင်တည်း ထီးထီးပေါက်နေသော သစ်ပင်
တစ်ပင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုသစ်ပင်အနီးတွင် အခြားသစ်ပင် မရှိချေ။
“အဲဒါ အဆိပ်ပင်ပဲ”
မာလုက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

နီမောင်က ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ အဆိပ်ပင်မှာ အပွင့်ပွင့်ချိန် မဟုတ်သောကြောင့် သူတို့အဖို့ သက်သာနေသည်။

အဆိပ်ပင်တို့သဘာဝ နွေဦးပေါက်ရာသီတွင် အပွင့်ပွင့်လေ့ရှိရာ ထိုရနံ့ကို ရှူမိသောလူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့မှာ မူးမေ့လဲကျခြင်းနှင့် သေဆုံးခြင်းများဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်းသူကျွန်းသားများကတော့ ထိုအပင်နှင့် ထိုအကြောင်းကို သိထားကြသဖြင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ မလာကြပေ။

သူတို့အနေနှင့် ထိုအပင်ကို အဆိပ်ပင်ဟု မထင်ဘဲ မိစ္ဆာနတ်တို့၏မရုဏသစ်ပင်ဟုပင် မှတ်ထင်ကြသည်။ ထိုသစ်ပင်နား ရောက်သူတိုင်း မိစ္ဆာနတ် ဖမ်းစားခံရတတ်သည်ဟု အယူရှိကြသည်။

နီမောင်က သစ်ပင်နှင့် မနီးမဝေး ရောက်သောအခါ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။

သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းက အပြင်ဘက်သို့ ထွက်နေလေသည်။ နီမောင်က အခြေအနေကြည့်ပြီး ထမန်းတို့ ရှိရာ ပြန်လာပြီး အစီအစဉ် စလေသည်။

ထိုနားတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေသော နွယ်ကြိုး၊ ဝါးဆစ်ဗူး၊ ဝါးချွန် စသည်တို့ကို ခုတ်ယူသည်။

အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ သစ်ပင်အောက်သို့ တစ်ကျော့ပြန်ဝင်သွားသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ရာမှာလည်း မြန်နိုင်သမျှမြန်အောင် ပြုလုပ်

ခြင်းဖြစ်သည်။

အပင်အောက် ရောက်သောအခါ နွယ်ကြိုးတစ်စကို သစ်ပင်ကိုင်းပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ အစတစ်ဖက် ကျလာသောအခါ ကွင်းသောချည်၍ ပြန်ဆွဲတင်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်ကိုင်းမှာ နွယ်ကြိုးက ချည်ပြီးသားဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုသို့ချည်ပြီးသောအခါ ထမန်းနှင့်မာလုတို့နှစ်ယောက်တို့ လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာသောအခါ နွယ်ကြိုးကို အနေတော် ပြုလုပ်ကာ ခါးမှာ ချည်သည်။

လက်တစ်ဖက်မှာ ထိပ်ဝချွန်ထားသော ဝါးဆစ်ပိုင်းကို အဆင်သင့် ကိုင်ထားကာ နောက်ဘက်သို့ အရှိန်ယူကာ လွှဲချလိုက်ရာ နွယ်ကြိုး၏လွှဲအားဖြင့် သစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

အပင်ခြေသို့ ရောက်သည်နှင့် လက်ထဲမှ ဝါးဆစ်ပိုင်းကို အဆိပ်ပင်၏ပင်စည်အတွင်းသို့ စိုက်သွင်းလိုက်သည်။

အပင်၏အခေါက်က ပွကာ ထူသောကြောင့် ဝါးဆစ်ပိုင်းက စိုက်ဝင်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ပြင်းထန်သော အဆိပ်ငွေ့ကြောင့် နီမောင်မှာ သတိမေ့သွားတော့သည်။

ထိုအခါ မာလုနှင့်ထမန်းတို့က နီမောင်ခါးမှာ ချည်ထားသော ကြိုးစကို အမြန်ဆွဲယူကြရသည်။

နီမောင် ပါလာသောအခါ သစ်ပင်နှင့် အတော်ဝေးဝေး

နေရာသို့ သယ်ယူသွားပြီး အတန်ကြာအောင် ပြုစုပေးတော့မှ သတိပြန်ရလာလေသည်။

ထိုညက ငိုးမလင်းမီအချိန်အထိ အဆိပ်ပင်နှင့် အထော်ဝေးသောနေရာသို့ သွားကာ စောင့်ကြရသည်။

နီမောင်မှာ အဆိပ်ငွေ့ သင့်ထားသောကြောင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးဝေနှောက်ကျိကာ မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားရာ ထမန်းနှင့်မာလုတို့က စောင့်ကြရသည်။

နှစ်ယောက်သား အလင်းရောင် အနည်းငယ် ရှိသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြသည်။

“ရွာမှာ နင့်ရဲ့မိဘဆွေမျိုးတွေအားလုံး အသတ်ခံရတယ် မဟုတ်လား၊ ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟု မာလုက စပြောသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဟာ... ငါတောင် ဘယ်နေ့ သေမလဲဆိုတာ မသိရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ နင်လည်း ငါ့လိုပဲ နင့်မိဘတွေ အသတ်ခံရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့အသက်ကိုတောင် နင်နဲ့ အစ်မလေးတို့ ကယ်ပေးလို့ လွတ်ခဲ့ရတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူးဟာ... ကြုံလို့ ကယ်ပေးရတာပဲ၊ ငါစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး”

ထမန်းက သူ့စိတ်ထဲ၌ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

“အဲဒီတုန်းက နင် ငါ့ကို မကယ်ပေးချင်ဘူးမဟုတ်လား”

အစ်မလေးက ကယ်ခိုင်းလို့သာ ကယ်ရတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... တွေ့စကတော့ နင့်ကို မကယ်ချင်ဘူး၊ နင့်ကို ကယ်လိုက်ရင် စမင်တွေက စိတ်ဆိုးပြီးတော့ ငါတို့တစ်ရွာလုံးကို သတ်ပစ်မှာကို ငါသိနေတယ်”

“အေးဟာ... အခုတော့ နင်ထင်တဲ့အတိုင်း တစ်ရွာလုံး အသတ်ခံလိုက်ပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အတွက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အခုလိုအဖြစ်ဆိုး ကြုံရတာ ငါတကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟု မာလုက ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောရာ ထမန်းက အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ပြီးပါစေတော့ဟာ”

“အခုရော နင် ငါ့အပေါ်မှာ မုန်းနေတုန်းပဲလားဟင်” မာလုက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် မေးလိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း... အခုတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး၊ နင့်အပေါ်မှာလည်း မုန်းတီးတဲ့စိတ် မရှိတော့ပါဘူး၊ အခုတို့နှစ်ယောက်က ဘဝတူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလေ၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက်က ဘာမုန်းစရာရှိမလဲ”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဟာ”

“နင်ရော ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ”

ထမန်းက ဒဲ့ထိုးကြီး မေးလိုက်ရာ မာလုခမျာ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

အတန်ကြာမှ...

“နင့်ကို ငါမမုန်းပါဘူး”
ဟု ရင်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။
ထိုစကားကြောင့် ထမန်းမှာ ကျေနပ်သွားဟန် ရှိ

သည်။
“ငါတို့တတွေ ဒီကျွန်းက လွတ်မြောက်သွားခဲ့ရင်
ဘယ်ကို သွားမှာလဲဟင်”

“ငါ့မှာ အားကိုးစရာ မရှိတော့တာ၊ အစ်မလေး ဆီ
ပဲ လိုက်ရမှာပေါ့... နင်ကရောဟင်”

“ငါလည်း ရွာပြန်ရင် ဘယ်သူမှ မရှိတော့တဲ့အတိုင်း
ဒီလိုပဲ ခြေဦးတည့်ရာ သွားရမှာပေါ့”

“ဒီလိုတော့ မသွားပါနဲ့ဟာ၊ ကိုနီမောင်တို့နဲ့ အတူ
နေစေ”

“ကိုနီမောင်နဲ့ နဒီနဲ့က ယူကြတော့မှာ”

“သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူနေတော့လည်း ငါတို့လည်း
အတူတူနေရမှာပေါ့... မကောင်းဘူးလား”

မာလုက ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် စကားကို လွတ်ကနဲ
လိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွား
သည်။

“ဒီလိုနေရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်
က အတူတူနေရင် ငါတို့နှစ်ယောက်လည်း အတူတူနေကြ
မကောင်းဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“နင်က ငါနဲ့အတူနေချင်လို့လား”

“နေချင်တာပေါ့... နင်ကရောဟင်”

“ငါလည်း နင်နဲ့ နေရတာ သဘောကျပါတယ်၊ အစ်မ
လေးကလည်း ငါတို့နှစ်ယောက်ကို အတူတူ နေစေချင်တယ်”

“ဘယ်တုန်းက ပြောတာလဲဟင်”

“သူ့ဝိညာဉ်နဲ့ တွေ့တုန်းက ပြောသွားခဲ့တာ”

“ကောင်းတာပေါ့ဟာ... ဒီလိုဆိုရင် အခုလောလော
ဆယ် ဒီကျွန်းက လွတ်အောင် ကြိုးစားကြမယ်၊ ဒီကျွန်းက လွတ်
တာနဲ့ သင့်တော်တဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ နေရာရွေးပြီး ငါတို့
တတွေ အတူတူ နေကြမယ်”

ဟု ထမန်းက အားတက်သရော ပြောလိုက်ရာ မာလုက
လည်း အပြုံးကလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ချင်း
ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။

အရုဏ်တက်ချိန်နီးသောအခါ နီမောင်ပြန်နိုးလာသည်။
သူသည် ရှေးနည်းအတိုင်းပင် အဆိပ်ပင်အောက် ရောက်
အောင် နွယ်ကြိုးဖြင့် ခိုဝင်သွားကာ အဆိပ်ရည် ပြည့်နေပြီဖြစ်
သော ဝါးဆစ်ပိုင်းကို ပြန်ယူခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း(၁၅)

ထမန်းနှင့်ယက္ခဏေ့ကြည့်ပွဲ

နိမောင်တို့ စမင်ကျွန်းသို့ ရောက်ကြပြီး တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ နဒီရီရာ တဲအတွင်းသို့ ယက္ခဏေ့ရောက်လာသည်။ သူ၏အမူအယာမှာ နဒီနှင့် ပတ်သက်သော လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိထားဟန်ဖြင့် မျက်နှာထားမှာ မာကြောလျက်ရှိနေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ယက္ခ”
“ဝိညာဉ်သခင်မကို မေးစရာရှိလို့ပါ”

“မေးစရာရှိတာ မေးပါ”

“ဒီကျွန်းရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း သခင်မဆိုတဲ့ဘွဲ့ ရထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ယောက်ျားမှ ယူခွင့်မရှိသလို အတူနေခွင့်လည်း မရှိပါဘူး။ အဲဒီလို ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေတယ်ဆိုရင် သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဘာမှ မတူခြားပါဘူး”

ထိုနေရာ ရောက်သောအခါ ယက္ခက အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

နဒီက မသိကျိုးကျွံပြုကာ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲထားလေသည်။

“အဲဒီဓလေ့ထုံးစံကို သခင်မ သိပါသလား”

“ငါသိတယ်၊ နင်ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ငါပြောချင်တာက သခင်မအနေနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

“အဲဒီလူက ငါပိုင်တဲ့ကျေးကျွန်တစ်ယောက်ပဲ၊ အသုံးခံရင်တော့ ခေါ်ရမှာပေါ့။ ဒီကိစ္စကို နင့်အနေနဲ့ ဘာမှ ဝင်ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“နဒီက လေသံမာမာနှင့်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စဟာ ဝိညာဉ်သခင်မအနေနဲ့ စမင်ကျွန်းရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကို ချိုးဖောက်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဒီတော့ သခင်မအနေနဲ့ ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေ ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်”

ဟု အကျပ်ကိုင်လေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို ယဇ်ပူဇော်ပြီးတော့ ကျွန်းစောင့်နတ်ကို ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပပေးပါ”

“သူတို့မှာ အပြစ်မရှိဘဲ ယဇ်ပူဇော်ပွဲ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ သူတို့အထဲက တစ်စုံတစ်ယောက်က အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ပူဇော်ပွဲ လုပ်ပေးမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေ ကျေနပ်အောင် ပြောပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ချက်ကိုတော့ သခင်မအနေနဲ့ တားဆီးပိုင်ခွင့် မရှိပေဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီစည်းကမ်းကို သခင်မကိုယ်တိုင်က ချိုးဖောက်ထားတာပဲ”

“နင်ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

“အကျဉ်းသားတွေထဲမှာ ပါတဲ့ မာလုဟာ ဒီကျွန်းက အလိုရှိနေတဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့အတွက်နဲ့ စမင်တွေလည်း အသတ်ခံခဲ့ရတယ်၊ အခုတော့ ကျွန်းစောင့်နတ်ကြီးရဲ့ အလိုဆန္ဒအရ ဒီကျွန်းကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

မာလုဟာ ယခင်ကတည်းက သိမ်းပိုက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသော ကြင်ယာလောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။

သူ့ကို ဒီကနေ့ညပဲ သိမ်းပိုက်ရတော့မယ်”

နဒီက ယက္ခကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါသဘောမတူဘဲ ဒီလိုလုပ်လို့ ရမတဲ့လား”

ထိုအခါ ယက္ခက ပြုံးပြီးမျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကျွန်းရဲ့ ဝိညာဉ်သခင်မကိုယ်တိုင် ဒီပြစ်မှုကို ကျွန်လွန်နေတာပဲ၊ ကျန်တဲ့လူတွေ ကျွန်လွန်ရင်လည်း ကျွန်းစောင့်နတ်က

ကျေနပ်ခွင့်လွတ်မှာပါ။ တကယ်လို့ သခင်မက သဘောမတူဘူး ဆိုရင် ဖမ်းထားတဲ့ လူခြောက်ယောက်လုံးကို သတ်ပြီး ယဇ် ပူဇော်ပစ်မယ်”

ဟု အကျပ်ကိုင်လေသည်။

ထိုစကားကြားသောအခါ နဒီက မသိမသာ သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ... နင့်ထိုက်နဲ့နင့်ကံပဲ၊ ငါမတားလို တော့ဘူး၊ ဖြစ်လာတဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို နင်ပဲ ခံရမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ တဲအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့ သည်။ ယက္ခလည်း အောင်နိုင်သူများနှာမျိုးဖြင့် တစ်ချက်ပြီး လိုက်သည်။

“မာလု အလှည့်ပြီးရင် နင့်အလှည့်ရောက်တော့မှာပါ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေ သည်။ ညနေစောင်းအချိန်ရောက်သောအခါ လူရိုင်းအချို့ ရောက်လာပြီး မာလုကို ဖမ်းခေါ်သွားလေတော့သည်။

၎င်းတို့က ယက္ခရှိသောတဲအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွား ကြခြင်းဖြစ်၏။

တဲအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မာလုကို အတွင်းသို့ သွင်းလိုက်ပြီး သစ်လုံးတံခါးကို ပိတ်ကာ ပြန်ထွက်သွားကြလေ သည်။

အတန်ကြာတော့ အတွင်းမှ ယက္ခ ထွက်လာသည်။

သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ သွေးစများ တွေ့ရပြီး သုံးလွန်းတင် သားရေချောင်းကို ပါးစပ်၌ ကိုက်ထားလေသည်။

မာလုကို မြင်သောအခါ နီရဲနေသောမျက်လုံးဖြင့် တစ် ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ် အပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက် လေသည်။ တကယ်တော့ ယက္ခမျက်နှာမှာ မာန်တက်နေသော ဘီလူးတစ်ကောင်၏မျက်နှာမျိုးဖြစ်နေတော့သည်။

“နင် ငါ့ကို ဘာကြောင့် ခေါ်တာလဲ ယက္ခ”

“နင့်ကို ဘာကြောင့် ခေါ်လာသလဲဆိုတာ မသိဘူးလား နင့်ကို ဒီည ငါသိမ်းပိုက်တော့မှာမို့ ခေါ်တာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ငါ့လက်က မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ငါက ဝိညာဉ်သခင်မရဲ့ အစေအပါးဖြစ်နေပြီ၊ နင် အဲ သည်လို လုပ်ရင် သူ့စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်”

“စိတ်ဆိုးလည်း ငါမကြောက်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဝိညာဉ်သခင်မ လုပ်နေတဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်က စပြီးစည်း ပျက်နေပြီ၊ သူ့အကြောင်းတွေကို ငါအကုန်သိထားပြီးပြီ၊

တစ်နေ့ကျရင် သူလည်း ငါ့သိမ်းပိုက်မှုကို ခံရမှာပဲ”

ဟု ပြောကာ မာလုကို သစ်လုံးများ စေ့နေအောင် ကာရံ ထားသော အတွင်းခန်းသို့ ထည့်ကာ တံခါးပိတ်ထားလိုက်သည်။

အခန်းအလယ်မှာ မီးတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းထားသော် လည်း အလင်းက ခပ်မှိန်မှိန်သာရှိသည်။

ကြမ်းခင်းမှာ မြက်ခြောက်များဖြစ်ပြီး အမိုးက ဓနိကိုင်း များကို အထပ်လိုက် အုပ်မိုးထားသည်။

မာလုအနေနှင့် ဖောက်ထွက်ရန် ခေါင်မိုးတစ်နေရာသာ ရှိတော့သည်။

သို့သော်လည်း သူမအနေနှင့် ခေါင်မိုးရောက်အောင်

တက်ဖို့မလွယ်လှပေ။

အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညဦးပိုင်း လွန်မြောက်လာလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အတွင်းခန်းသို့ ယက္ခ ဝင်လာတော့သည်။ သူဝင်လာပြီးသည်နှင့် သစ်လုံးတံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

မာလုမှာ အခန်းထဲမှာ ပြေးပေါက်မရှိတော့ပေ။

ခဏကြာတော့ ယက္ခက အနားကပ်လာပြီး မာလုကို ဖက်၍ မြက်ခင်းပေါ် လှဲချပြီးနောက် အကြမ်းဖက်ရန် စတင်တော့သည်။

မာလုကလည်း သန်မာသူတစ်ယောက်မို့ အစွမ်းကုန် ပြန်လည်ကာကွယ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ယက္ခက သုံးလွန်းပြတ်အောင် မာန်သွင်းနိုင်သူမို့ ခွန်အားအရ ဘယ်လိုမှ မယှဉ်သာအောင် ရှိနေရာ ခဏချင်းမှာပင် သူမကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများ စုတ်ပြဲထွက်ကုန်၏။

တဲအပြင်ဘက်မှာတော့ စမင်သုံးလေးယောက် စောင့်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ဝါးချွန်သုံးချောင်း ပြေးထွက်လာပြီး လူရိုင်းသုံးယောက်ကို ဝင်ရောက်ထိမှန်ရာ အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ တုံးကနဲ လဲကျသွားလေသည်။

ဝါးချွန်ထိပ်ဖျား၌ ထိသေအဆိပ် အသုံးပြုထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အစောင့်များ မရှိသောအခါ အမှောင်ထဲမှ လူသုံး

ယောက် ထွက်လာပြီး ပိတ်ထားသော သစ်လုံးတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြသည်။

သို့သော်လည်း အတွင်းမှ ဂျက်ချထားသောကြောင့် ဖွင့်မရပေ။ အတွင်းမှာတော့ တွန်းထိုးရုန်းကန်သံများ ဆူညံနေလေသည်။

ထိုအခါ ၎င်းတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မာန်ဖီကာ တဲခေါင်မိုးပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်သွားလေသည်။

ပြီးလျှင် အမိုးကို ဖောက်ပြီး အောက်သို့ ခုန်ချသွားသည်။

အတွင်းမှာတော့ ယက္ခသည် မာလုကိုယ်ပေါ်မှ ဖိ၍ မလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ကိုင်ထားချေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းထဲသို့ ဝုန်းကနဲ လူတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျားစိတ်ကျားမာန် သွင်းထားသော ထမန်းကို တွေ့ရသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဒေါသတကြီး ပြေးသွားလေသည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦး တိုက်ခိုက်ပုံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ တစ်ယောက်က ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ဘီလူးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းစွာ တုံ့ပြန်လေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ယက္ခ၏အစွယ်ချက် ထိသွားသော ထမန်း၏ပခုံးသားမှာ အကွင်းလိုက် ပြတ်သွားသလို ထမန်း၏ လက်သည်းက ယက္ခမျက်နှာကို ကုတ်ချလိုက်ရာ အစင်းကြောင်း

ထင်သွားပြီး သွေးများ စီးကျလာသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနေသောယက္ခ
မှာ တုံ့ကနဲ ရပ်တန့်သွားသည်။

လက်သည်းချွန်၌ တို့ထားသော အဆိပ်ရည်ကြောင့်
မလှုပ်နိုင်တော့ပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထမန်းက လွှားကနဲ ခုန်ဝင်သွားပြီး
လည်ပင်းကို လိမ်ချိုးလိုက်ရာ ယက္ခမှာ ဝုန်းကနဲ လဲကျသွားလေ
တော့သည်။

ထိုအခါ မာလုဆီ သွားကာ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် အဝတ်စတစ်စကို ယူပြီး သူမကို ပတ်ပေး
လိုက်သည်။

“နင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

မာလုက ခေါင်းခါပြသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အပြင်သို့ ထွက်သောအခါ
လက်နက်များ ကိုင်ထားသော လူရိုင်းအုပ်ကြီးက တဲကို ပတ်ဝိုင်း
ထားကြလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် နဒီရောက်လာသည်။

နဒီကို မြင်တော့ လူရိုင်းများက အရိုအသေ ပေးလိုက်
ကြသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းထားလိုက်၊ မနက်ဖြန် နေ
ကွယ်တာနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်ပြီး ယင်ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပပေးမယ်”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ လူရိုင်းများက
ဝမ်းသာအားရဖြင့် ‘ဟေး’ ကနဲ သံပြိုင်အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်...

ထမန်းနှင့်မာလုတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်
ကြတော့သည်။

အခန်း(၁၆)

သံယောဇဉ်စိဉာဉ်ကျွန်း

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေညိုချိန်သို့ ရောက်လာချေပြီ။
 ယင်ပူဇော်ရာ ကုန်းတိုက်မှာလည်း နေဝင်ချိန် ဆည်း
 ဆာရောင်များ ယှက်သန်းနေသည်။
 ယင်စင်ပေါ်မှာတော့ ထမန်းကို ပက်လက်အနေအ
 ထား ချုပ်နှောင်ထားသည်။
 ယင်စင်တိုင်၏အနီးတွင် ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ရှိသည်။
 ထိုကျောက်ပြားမှာ ယင်ပူဇော်ရာ၌ အသုံးပြုသော

ကျောက်ပြားဖြစ်လေသည်။

အလယ်တွင် လူတစ်ယောက် ပတ်လက်ချသာရုံ ကျယ်ဝန်းပြီး နံဘေးတဖက်တချက်မှာတော့ ရေမြောင်းများရှိသည်။ ရေစီးမြောင်းထိပ်တွင် ကျောက်ခွက်တစ်ခုရှိသည်။

ထိုကျောက်ခွက်၏နှုတ်ခမ်းပတ်လည်၌ ဝါးသောက်ရေခွက် အများအပြားရှိနေသည်။

လူတစ်ယောက်ကို ရင်ခွဲပြီးသတ်လိုက်ပါက သွေးများက ရေစီးမြောင်းမှတစ်ဆင့် ကျောက်ခွက်အတွင်းသို့ စီးကျသွားသည်။ ကျောက်ခွက်အတွင်း၌ လက်ကျန်ရေများရှိရာ သွေးများက ရောနှောသွားသည်။

စမင်တို့က ယင်သားကောင်၏သွေးရည်ကို အောင်ပွဲခံသည့်အနေဖြင့် သောက်လေ့ရှိကြသည်။

သူသည် စမင်ခေါင်းဆောင်ယက္ခအား သတ်ဖြတ်သော အမှုဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ယင်ပူဇော်ခံရခြင်းဖြစ်၏။

မနီးမဝေးမှာတော့ ဦးမွန်ထော်၊ နီမောင်၊ စောထီး၊ ဝဲအောင်နှင့် မာလုတို့ ရှိနေကြသည်။

၎င်းတို့သည် ယင်ပူဇော်ရာ တောင်ကုန်းတစ်နေရာ၌ ရပ်နေပြီး ဓါး၊ လှံ၊ မှိန်း၊ လေးမြား၊ ဝါးချွန်များကို အများအပြား ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

သူတို့အား နဒီက ကိုယ်ရံတော်အစောင့်များအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး သူမရှိရာ တောင်ကုန်းတဝိုက်၌ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေစေခြင်းဖြစ်သည်။

နီမောင်တို့တတွေမှာ ထိုရက်မတိုင်ခင်ကတည်းက

လက်နက်များကို ရသမျှ စုဆောင်းပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ဝါးချွန်နှင့် လေးနှင့်မြားတံများကို အဓိက ပြင်ဆင်ထားသည်။

အဆိပ်ပင်မှ အဆိပ်ရေကိုလည်း ရထားပြီးမို့ ၎င်းတို့ အသုံးပြုသော လက်နက်အားလုံးကို ထိတာနှင့် သေစေနိုင်သော အဆိပ်ရေများ သုတ်ထားလေသည်။

နီမောင်မှာ လေးပစ်ကျွမ်းကျင်သူမို့ ဗျူးခြေထောက်လေးကိုင်းကို သားရေကြိုး တပ်ထားသောလေးနှင့် ဝါးကို ပြုလုပ်ထားသော မြားတံများကို အဆိပ်လွှဲထားသည်။

ထိုမြားနှင့် တစ်ချက်ထိရုံနှင့် တုံးကနဲ လဲကျစေနိုင်သည်။

ကျွန်းပေါ်မှာလည်း တိုက်ခိုက်နိုင်သောလူရိုင်းက လေးငါးဆယ်ထက် မပိုဘဲ ကျန်တာက မိန်းမနှင့်ကလေးများသာဖြစ်ကြလေသည်။

ယခုလည်း ၎င်းတို့ကျွန်းတွင် ယင်ပူဇော်ပွဲ မကျင်းပသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပြီး ယခုမှ ပြန်လည်စတင်ခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်းပေါ်မှာ ရှိသောလူအားလုံး ယင်စင်ကုန်းရှိရာသို့ ရောက်နေကြသည်။

လောလောဆယ် စမင်များကို ခေါင်းဆောင်လုပ်နေသူကတော့ မန်သပင်ဖြစ်သည်။

အနောက်ဘက်တောများနောက်သို့ နေဝင်သွားသော အခါ ဆည်းဆာရောင်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းစပြုလာချေပြီ။

ထိုအချိန်မှာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဝိညာဉ်သခင်မဏ္ဍ
သတ်မှတ်ထားသော နဒီတက်လာလေသည်။

သူမသည် အဝတ်နက်ကြီးကို ခြုံထားသောကြောင့်
အဝတ်စများက လေထဲ လွင့်နေကြသည်။

သူမတက်လာတာ မြင်တော့ စမင်များက 'ဟေး' ဟု
သံပြိုင်ဟစ်အော်လိုက်ကြပြီး အရိုအသေပေးကြလေသည်။

ခဏကြာတော့ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

နဒီက အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် လက်နှစ်ဖက်တို့
အပေါ်သို့ ဆန့်တန်းကာ ဆုတောင်းရေရွတ်မှုများ ပြုလုပ်နေ
သည်။

ပြီးသောအခါ ခါးထဲမှာ အသင့်ယူဆောင်လာသော ခါး
ကို ထုတ်ပြီး ယစ်စင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထား ရှိနေသော
ထမန်း၏ရင်ဝသို့ စိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဒုတ်. . .”

“အား. . .”

ဟု ထမန်းအော်သံကြီး ပေါ်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တ
ဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကို အားလုံးလှမ်းမြင်ရသည်။

ထို့နောက် နဒီက ရင်ဝ၌ စိုက်ထားသောခါးကို ရင်ဝ
တောက်လျှောက် ခွဲချလိုက်ပြီး ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ အူအသည်း
များကို ဆွဲထုတ်ကာ အားလုံးမြင်သာအောင် မြှောက်ပြလိုက်
သည်။

“ဟေး. . .”

“ဝိညာဉ်သခင်မ”

“ဝိညာဉ်သခင်မ”

ဟူသော သံပြိုင်အော်ဟစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထမန်းကိုယ်ပေါ်မှ ထွက်လာသောသွေးများက ရေစီး
ကြောင်းမှတစ်ဆင့် ကျောက်ခွက်အတွင်းသို့ စီးဝင်သွားတော့
သည်။

နဒီက လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော အူအသည်းများကို
ထမန်းရင်ဘတ်ပေါ် ပုံထားလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသောထမန်းမှာ
ငြိမ်သွားတော့သည်။

ထိုအခါမှ နဒီက ရှေ့ထွက်လာပြီး အသံကျယ်ကျယ်နှင့်
အော်ပြောလေသည်။

“ကျွန်းသူကျွန်းသားအပေါင်းတို့ အောင်ပွဲခံသည့်အနေ
ဖြင့် သွေးရည်များကို လာရောက်သောက်ကြကုန်လော့”

ဟု အော်ပြောလိုက်ရာ ထုံးစံအတိုင်း မိန်းမနှင့်ကလေး
များက အရင်လာသောက်ကြသည်။

ထိုသို့သောက်ပြီး ၎င်းတို့နေရာသို့ ပြန်သွားရာ နေရာ
မရောက်ဘဲ လမ်းမှာပင် လဲကျသွားလေတော့သည်။

သွေးရည်ကို သောက်သူမှန်သမျှ လဲကျသေဆုံးသွားရာ
ကျန်သူများမှာ မသောက်ဝံ့တော့ပေ။

မန်သကိုယ်တိုင်ပင် ထိတ်လန့်အံ့ဩနေဟန်ရှိသည်။
အတန်ကြာမှ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားဟန်
ရှိသည်။

“ဒါ ငါတို့ကို သက်သက်လှည့်စားတာပဲ၊ ဝိညာဉ်သခင်မ

အယောင်ဆောင်ထားသော မကောင်းဆိုးဝါးမနဲ့ သူ့လူတွေကို ဖမ်းကြတော့... သတ်ကြတော့ဟေ့”

မန်သက အော်ဟစ်ပေးလိုက်သည်နှင့် လူရိုင်းများက ခါးလှဲများ မြှောက်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြသည်။

ထိုအခါ နီမောင်က ရှေ့သို့ ထွက်ကာ မြားတံများကို ကျောက်တုံးပေါ် ပုံချထားပြီး တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ပစ်လေတော့သည်။

မြားချက်ထိသူတိုင်းလည်း လဲကျသွားပြီး ပြန်မထနိုင်ကြပေ။ မလှမ်းမကမ်း ရောက်လာသော လူရိုင်းများမှာလည်း စောထီး၊ ငမဲအောင်၊ ဦးမွန်ထော်နှင့် မာလုတို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော အဆိပ်လူးထားသည့် ဝါးချွန်များ ထိကာ အတော်များများ သေဆုံးသွားကြသည်။

နီမောင်တို့မှာ တောင်ကုန်းပေါ် ရောက်နေသဖြင့် အသာစီး ရနေသည်။ အတန်ကြာတော့ မသေဘဲ ကျန်သည့် လူရိုင်းများက တောင်ကုန်းပေါ်အထိ ရောက်လာပြီး အနီးကပ် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ယင်စင်ပေါ်မှာ ရှိနေသော ထမန်းမှာ ဝမ်းဗိုက်ပေါ်မှာ ပုံချထားသော အူအသည်းများကို နံဘေးသို့ ဖယ်လိုက်ပြီး နေရာမှ ထလာသည်။

ထမန်း ထလာတာ မြင်တော့ လူရိုင်းများက ပိုမိုထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ထမန်း ထလာတာ မြင်တော့ နီမောင်က ခါးတစ်လက်

ပစ်ပေးလိုက်ရာ ထိုခါးကို ယူပြီး လူရိုင်းအုပ်ထဲ ဝင်ကာ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

တကယ်တော့ ဗိုက်ကို ခွဲခြင်း၊ သွေးများ ကျခြင်း၊ အူအသည်းများ ထုတ်ခြင်းမှာ အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး ဟန်ဆောင်ပြုလုပ်ခြင်းသာဖြစ်၏။

သွေးရည်နှင့်အူအသည်းများမှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ပစ္စည်းများသာဖြစ်သည်။

လူရိုင်းများက တောင်ကုန်းအောက်မှ လှမ်းကြည့်ရသောကြောင့် အခြေအနေမှန်ကို မမြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

နီမောင်၊ ထမန်း၊ စောထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့မှာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းသည်ကတစ်ကြောင်း။

၎င်းတို့ ကိုင်ထားသော လက်နက်များမှာလည်း အဆိပ်လူးထားသဖြင့် ထိသည်နှင့် လဲကျသေဆုံးသွားရာ နောက်ဆုံးတော့ စမင်လူရိုင်းများ အရှုံးပေးရတော့သည်။

ထိုသေအဆိပ်ကြောင့် ဒဏ်ရာရသူ မရှိဘဲ သွေးစို့ရုံနှင့် သေဆုံးသွားရာ အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။

မိန်းမနှင့်ကလေးများမှာလည်း အဆိပ်ခပ်ထားသော သွေးရည်ကို သောက်မိကြသဖြင့် သေသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

နီမောင်မှာ စမင်ခေါင်းဆောင် မန်သကို တိုက်ခိုက် သုတ်သင်လိုက်ပြီးနောက်တွင် တိုက်ပွဲက ပြီးသွားခဲ့ပေပြီ။

၎င်းတို့အဖွဲ့သားများအားလုံး တစ်ယောက်မှ သေဆုံးမှု မရှိသောကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရကြလေသည်။

“ဒီပွဲမှာ ငါတို့ အနိုင်ရတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။

အဆိပ်ရေကြောင့်ပဲဟေ့”

ဟု ဦးမွန်ထော်က ပြောသည်။

“ဒါ့အပြင် ဝိညာဉ်သခင်မ လုပ်တဲ့ နဒီရော၊ ထမန်းနဲ့ မာလုတို့ရဲ့ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတာတွေကြောင့်လည်း အခုလို အောင်မြင်မှု ရတာပါ”

မာလုအား ယက္ခရိုရာသို့ ပို့ပြီး နောက်မှ နီမောင်တို့က လိုက်ကယ်ကြပုံ၊ ထမန်းကို အပြစ်ရအောင် ပုံချပုံ၊

ဟန်ဆောင်၍ ယဇ်ပူဇော်ပြီး အဆိပ်ခပ်သတ်ပုံများမှာ ၎င်းတို့၏ ကြိုတင်စီစဉ်မှုများသာဖြစ်တော့သည်။

အန္တရာယ်များ ကင်းသွားသောအခါ စမင်များ အသုံးပြု သည့် လှေကြီးတစ်စင်းကို ယူ၍ စမင်ကျွန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခဲ့ ကြတော့သည်။

“ဒါထက် နင်တို့နှစ်ယောက်အခြေအနေက ဘယ်လို လဲ”

ပင်လယ်ပြင် ရောက်တော့ နဒီက မေးသည်။

“ငါတို့ချင်းက ပြောပြီးပါပြီ၊ နှစ်ယောက်စလုံး နင်တို့နဲ့ အတူတူနေဖို့ လိုက်ခဲ့ကြမှာပါ”

ဟု ထမန်းက ပြောသည်။

မာလုကလည်း သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေ သည်။

ထိုအခါမှ ဦးမွန်ထော်က နီမောင်ကို မေးသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က လက်ထပ်ပြီးသားပါ”

“ဟေ့ . . . ဘယ်တုန်းကလဲ”

“စမင်ကျွန်းကို မလာခင်ကတည်းကပါ၊ ဝိညာဉ်တွေ သက်သေထားပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ”

“ငါတို့တောင် မသိလိုက်ပါလား နီမောင်ရယ်၊ ဒါမျိုးကျ တော့ တယ်ပြီးလက်သွက်လှပါလား”

“အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ရတာပေါ အဘရာ”

နီမောင်စကားကြောင့် အားလုံးပြီးလိုက်ကြသည်။

သူတို့လှေမှာ ပင်လယ်ရေစီးနှင့်အတူ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ နောက်ဖက်မှာတော့ စမင်ကျွန်းကလေးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေး၍ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

လမ်းခရီးတထောက်တွင် ဝိညာဉ်ကျွန်းသို့ ဝင်ကာ နား ကြလေသည်။

ထိုကျွန်းသည် သူတို့အတွက် ဘူမိနက်သန် နေရာမှန် တစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အခြားသူများက သောက်ရေနှင့် စားစရာ ထွက်ရှာကြစဉ် ထမန်းနှင့်မာလုက တစ်တွဲ၊ နီမောင်နှင့်နဒီကတစ်တွဲ သီးခြားလာခဲ့ကြသည်။

ဂူအတွင်း၌ ၎င်းတို့ ဖိုထားခဲ့သော မီးဖိုနေရာဟောင်း ကလေးပင် ရှိနေသေးသည်။

“နင့်ကို လူရိုင်းတွေ ဖမ်းခေါ် သွားတယ်လို့ သိရတော့ ငါ့မှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့၊ အခုမှ စိတ်အေးရ တော့တယ်”

“ငါလည်း ဒီလိုပါပဲ နီမောင်ရယ်၊ စမင်ကျွန်းကို ရောက်

သွားကတည်းက နင်တို့ ရောက်မလာဘဲ ယက္ခလက်ထဲမှ ရေတိမ်နှစ်ရမှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေရတာ အခုမှပဲ”

“အခုတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် အခြားဘာမှ စိတ်ပူစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါထက် နင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့မှာမဟုတ်လား”

“လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့... နင်နဲ့ငါနဲ့က လက်ထပ်ပြီးလို့ လင်မယားဘဝတောင် ရောက်ခဲ့ပြီးသား မဟုတ်လား၊ အခုမှ မေးနေရသေးသလား”

“မေးရတာပေါ့ နဒီရယ်၊ ငါတို့ လက်ထပ်ထားတယ် ဆိုတာက ဝိညာဉ်ချင်း လက်ထပ်ထားခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား အပြင်က လူတွေ အသိအမှတ်ပြုအောင်တော့ ထပ်ပြီးလက်ထပ်ဖို့ လိုသေးတာပေါ့”

ထိုစကားကို နဒီက တလွဲတွေးလိုက်ပြီး ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းကလေးတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

“ငါပြောတဲ့အဓိပ္ပါယ်က ငါတို့ရွာရောက်ရင် ဆလုံတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအရ နင့်ကို လူကြီးစုံရာနဲ့ လက်ထပ်မယ့်အကြောင်း ပြောတာပါ”

“ဒါကတော့ နင့်သဘောပေါ့၊ ငါက နင့်ကို အားကိုးပြီး တစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထပ်ပြီး လိုက်ရမှာဆိုတော့ ဘာမှပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောကာ နီမောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ အားကိုးတကြီး ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

နီမောင်ကလည်း ချစ်သူ၏ကိုယ်ကလေးကို ထွေးဖက်

ထားလိုက်သည်။

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့တွေ့ဆုံမှုက သိပ်ပြီး ဆန်းကြယ်တာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါရဲ့... ဝိညာဉ်တွေကများ ဖူးစာဆုံအောင် တမင်ဖန်တီးပေးလိုက်သလားလို့တောင် ထင်ရတယ်”

“ဒီလိုဆုံစည်းမှုက ဝိညာဉ်တွေ ဖန်တီးပေးမှုထက် ငါတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေးဘဝက ဖူးစာရေစက်ကြောင့်ဆိုရင် ပိုပြီးမှန်မှာပေါ့”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ နင်နဲ့ အခုလို ဆုံစည်းခွင့် ရတာ သိပ်ပြီးဝမ်းသာတာပဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ နင့်ကို စတွေ့လိုက်ကတည်းက ငါ့ဘဝအတွက် ဖူးစာရှင်တစ်ယောက်ဆိုတာ စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အားလုံးပုံပေးခဲ့တာပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ နဒီနှင့် ခွဲခွာကြစဉ်က အမေပြောခဲ့သောစကား အချို့ကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။

“နင်က ငါ့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိနေတယ်လို့ ပြောတယ်၊ သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ချစ်တယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ငါက စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့စကားလုံးကို ပြန်မပြောတတ်ဘူး၊ ငါ့အပေါ်မှာ မယုံသေးဘူးဆိုရင် ငါတို့နှစ်ယောက် အခုလို ခွဲခွာခါနီးအချိန်မှာ နင်လိုချင်တာကို အကုန်ယူသွားပေါ့”

ဟု ပြောခဲ့ပုံများနှင့် မျက်စိမှိတ်၍ မျက်နှာမော့ပေးခဲ့ပုံ

များကို သတိရလာသဖြင့် ရင်ခွင်ထဲမှ နဒီကို တိုး၍ ဖက်ထားလိုက် တော့သည်။

ယခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်၏ချစ်ခြင်းအတွက် မည် သည့်အတားအဆီးမှ မရှိတော့ပေ။

ဝိညာဉ်တို့ ပျော်စံရာ ဝိညာဉ်ကျွန်းကလေးမှာ သူတို့၏ ချစ်ခြင်းအတွက် ကောင်းချီးပေးနေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေ တော့သည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော (သုံးလွန်းပြတ်စွယ် ရောင်) အမည်ရှိ ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်ပြီဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိယာဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တူ။

ကြိစ္စကွ

စာပြီးချိန်။ ။ (၂၀၀၉)ခုနှစ်၊ ဧပြီလ(၂၂)ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ နံနက်(၉း၄၅)နာရီ။

အောင်မြင်စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သေမင်းတမန် လက်တံရှည်